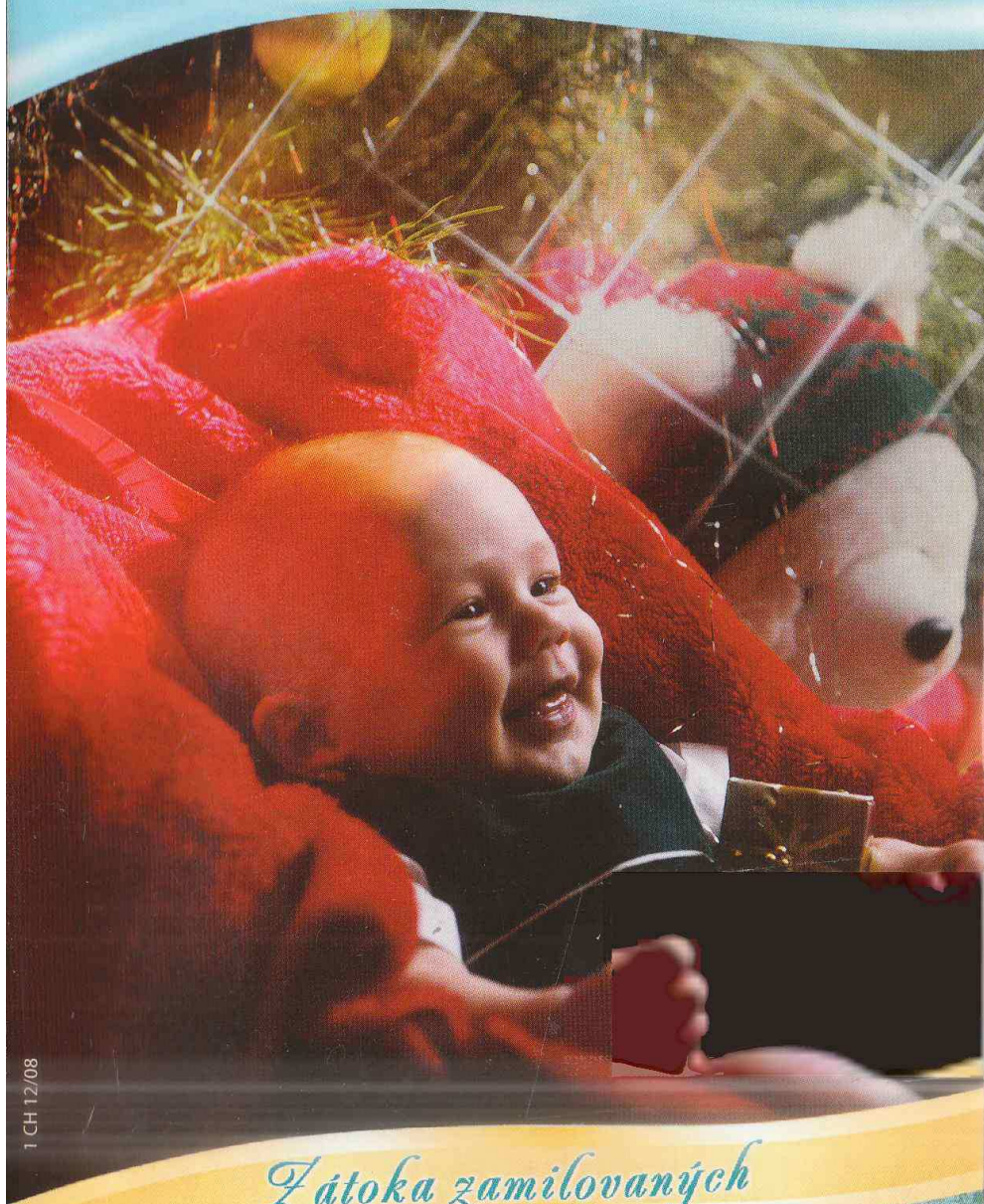

VÁNOČNÍ ŠTĚSTÍ

Caroline Andersonová

1 CH 12/08

Zátoka zamilovaných

HARLEQUIN

SÁGA®

Název originálu: Christmas Eve Baby

První vydání: Mills & Boon, 2007

Překlad: Zuzana Rattusová

Odpovědný redaktor: Bohdana Hyťhová

© 2007 by Caroline Anderson

© For the Czech Republic edition by Arlekin – Wydawnictwo

Harlequin Enterprises Sp. z o.o., Warszawa 2008

Vydavatel: Arlekin – Wydawnictwo Harlequin Enterprises Sp. z o.o.,
Warszawa

Tento titul vychází v edici Sága ISSN 1213-2535.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla
nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána po dohodě s Harlequin Enterprises II B.V.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.

Znak firmy Harlequin i znaky všech edičních řad
jsou chráněny ochrannou známkou.

Cover: studio iks, Warszawa

Sazba: Sdružení MAC s.r.o., Praha

Tisk: LITOGRAFIA ROSÉS, S. A. Barcelona, Spain

CENA: CZ: 95 Kč

SK: 3,85 €/116 Sk

ISBN 978-83-238-5719-8

CAROLINE ANDERSONOVÁ

VÁNOČNÍ ŠTĚSTÍ

PŘEKLAD

ZUZANA RATTUSOVÁ

PRVNÍ KAPITOLA

Začátek května

„Lucy!“

Otočila se, srdce jí poskočilo a při zvuku jeho hlasu se prostě musela usmát.

„Bene! Nevěděla jsem, že přijdeš.“

Bláznivě v to ovšem doufala, i když byla jen mizivá šance, že se dnes setkají. Ale byl tady, jako by vyslyšel tichá přání děvčat. Tak dobrá, přinejmenším její vlastní. A Lucy se roztrásla kolena.

„Znáš mě, jsem takový dobrák,“ odpověděl Ben s lenivým sexy úsměvem, který ji rozechvěl. „Pozvala mě jedna pacientka a nebylo by zdvořilé odmítnout. Kromě toho tu bývá báječné jídlo, pokud se dobře pamatuju.“

Aha, tak je to tedy. Nepřišel kvůli mně, dovítčila se Lucy. Co bych si konečně namlouvala? Dva roky jsou dlouhá doba. A tolik se toho stalo, tolik...

Trpce zklamaná a s podivnou tíží v hrudi odvrátila Lucy zrak od jeho pronikavých očí barvy letní oblohy a pohlédla za sebe ke grilu.

„Voní to úžasně. Co kdybychom nějaký kousek ochutnali? Snídala jsem před sedmou a od té doby jsem nepozřela ani sousto.“

„Měla jsi dnes nejspíš stejně rušný den jako já,“ zamumlal Ben.

Lucy zjistila, že přistoupil blíž, protože ho teď slyšela jasněji. Vnímala i jeho prostou svěží vůni. Ben nepoužíval kolínskou a ani takové vylepšení nepotřeboval. Samotné mýdlo a právě oblečené čisté šaty dostatečně podtrhovaly jeho mužný vzhled. Lucy cítila, jak jí jeho aroma svazuje smysly a prudce se k němu obrátila zády.

„Promiň. Uvázla jsem podpatky v hlíně,“ vyhrkla napůl pravdivě. Byla to chabá záminka, ale mohla se od Bena odvrátit dost daleko, aby ji přestala ovlivňovat opojná směs citrusu a mužství.

„A jak se vlastně máš, Lucy?“ zeptal se jí tiše.

Přestože věděla, že je to bláhové a Benův přívětivý tón nic neznamená, otevřela jeho opatrnému vyzvídání srdce.

„Ach... vždyť víš.“

„Ne,“ usmál se na ni. „Nevím, to bych se neptal. Jak to jde v práci?“

Pokusila se do hlasu vložit nadšení.

„Prima, vážně. Měla jsem v noci pohotovost a ráno operaci, takže jsem unavená. Ale cítím se dobře. Už se do toho dostávám.“

„Škoda,“ reagoval Ben.

Lucy naklonila hlavu a udiveně se na něj podívala.

„Proč?“

„Jedna moje lékařka odchází,“ vysvětlil své prohlášení Ben. „Rozhodla se kvůli mateřství hodit za hlavu slibnou kariéru. Takže tě asi nepřilákám zpátky na pohotovost?“

Ach, takové pokušení, zaúpěla v duchu Lucy. Tak veliké. Znovu pracovat po jeho boku, tedy přesněji řečeno, naproti Benovi.

Zase bychom měli hlavy u sebe, sehranýma rukama společně bojovali o život pacientů a zachraňovali je. Naše oči by se čas od času střetly, viděla bych jeho vrásky a báječný, kolena podlamujícím úsměv...

Jenže mnoho důvodů mluvilo proti. A jeden z nich byl nepřekonatelný, přinejmenším v tuhle chvíli, ne-li navždy. Lucy odmítavě zavrtěla hlavou a pokusila se usmát.

„Je mi líto, Bene. Kromě toho se stále věnuju pohotovostnímu lékařství. Máme na oddělení drobných poranění doopravdy rušno.“

„Cože? Výrony, popálení medúzou a občas nějaký ten infarkt?“ dobíral si ji Ben. „To není příliš vzrušující.“

„Děláme mnohem víc a pro mě je to dramatické až dost,“ oponovala mu Lucy a ignorovala tichý vnitřní hlásek, který ji vehementně obviňoval ze lži.

„Navíc uvažujeme o rozšíření praxe. Stále bychom ošetřovali zraněné, ale na vyšší úrovni než dosud. Máme pořád tolik práce, tak proč úrazové oddělení nezvětšit a nevylepšit?“ Lucy překotně pokračovala a pokoušela se přitom nevnímat ten křičící vnitřní hlas, který žadonil, aby se pro všechno na světě k Benovi vrátila.

„Mohli bychom vytvořit samostatný prostor pro fyzioterapii a možná dokonce zřídit vlastní rentgen – co já vím. Kdybychom získali dost prostředků, dala by se rozšířit i malá chirurgie. Zkusíme si o tom promluvit se správou a uvidíme, jestli je dokážeme přesvědčit. Je to dobrý nápad, mohli bychom pak značně ulehčit nemocnici ve St. Piran. Zvláště v létě, během turistické sezóny,“ rozhorlila se Lucy.

Ben ji zaujatě poslouchal, jako by neplácala absolutní nesmysly.

„Zdá se, že jsi o rozšíření praxe hodně přemýšlela. Takové změny by byly rozhodně prospěšné. Naše pohotovost běží na plné obrátky. Kdybys tu měla dobré vybavení, bylo by to moc užitečné. Mohla bys šít drobné úrazy a pojmout malou chirurgii komplexněji. Jsem si jistý, že by se zmenšilo nežádoucí zatížení ambulancí běžnými zákroky. Když jednodušší případy vyřešíte tady, zkrátí se čekací doba. A nápad s rentgenem je báječný. Pacienti u nás často vysedávají celé hodiny jen proto, aby se dozvěděli, že jde o obyčejné podvrtnutí. Když se ti podaří taková poranění vytřídit, zasádrovat nedislokované zlomeniny a odeslat jen složité případy, ušetříš nám spoustu práce. To se mi líbí Lucy, vážně. Jsem rozhodně pro, aby se lidé vrátili co nejdříve domů.“

„Kdybychom se rozrostli, ráda bych ti coby šéf místní pohotovosti pomohla.“ odpověděla mu Lucy s úsměvem. Srdce jí poskočilo při pomýšlení, že by s Benem zase spolupracovala. „Musím jen přesvědčit zřizovatele.“

Ben se zašklebil.

„Pak přeju hodně štěstí,“ řekl suše. „Moc rád ti s čímkoli poradím, budeš-li chtít. A pomůžu, kdybys potřebovala naklonit někoho ze zdravotní péče nebo výboru pro financování. Nemůžu sice zaručit, že dosáhnu nějakého výsledku, ale udělám, co bude v mých silách.“

Po chvíli váhání tiše pokračoval.

„Viděl jsem, že je tu tvůj otec. Jak se mu vede?“

Propána, uvědomila si Lucy. Otec!

„Nejsem si jistá, vážně,“ zavrtěla hlavou. „Někdy se zdá, že je v pořádku. Jindy je zamračený a duchem nepřítomný, jako by uvnitř stále truchlil. Mám pocit, že není stále ve své kůži. Chci říct... bude to téměř dva roky, Bene, ale on o matce stále nedokáže mluvit! Ne v

běžném rozhovoru. Ale já o ní mluvit chci. Já jsem matku milovala a nehodlám na ni zapomenout.“

Lucy se otočila. Otec stál právě u grilu, obracel klobásy a rozprávěl s Kate.

Kate byla páteří praxe, zdejší provozní ředitelka. Bývala matčinou kamarádkou a byli přátelé také s otcem, ale nic víc.

Lucy občas uvažovala, jestli by se Kate raději nestala i něčím významnějším než pouhou známou. Nemyslela si však, že by byl takový posun možný. Alespoň ne z otcovy strany, dokud nepřekoná zármutek ze smrti manželky.

„Nevěděl jsem, že přijde,“ řekl Ben. „Myslíš, že bude proti mé přítomnosti něco namítat?“

„Ne,“ řekla Lucy rychle, ačkoli si tím nebyla vůbec jistá. „Neblázni. Jde o získání prostředků, určitě máš právo tu být. Mimo to jsi neudělal nic špatného. A nemusíš s ním vůbec mluvit.“

„Předpokládám, že ne. Jen ho nechci uvést do rozpaků,“ konstatoval Ben.

Lucy pokrčila rameny.

„To je otcův problém, ne tvůj. Kromě toho má právě v hlavě jiné věci, stejně jako Kate Althorpová. Ta žena vedle něj s tmavými vlasy a ve světle růžové halence. Naše provozní ředitelka.“

„Už jsem se s ní setkal. Je to příjemná dáma,“ řekl.

„Ano. Pořádá tuhle akci každý rok. Věděl jsi, že její muž James našemu záchrannému člunu velel? Ztratila ho při bouři v roce 1998, stejně jako táta svého otce a bratra.“

Ben nakrčil obočí.

„To jsem nevěděl. Tehdy jsem tu ještě nežil a jména utonulých mi nic neříkají. Vím jen, že tenkrát skupina školáků zkoumala jezírka na útesech. Cestu jim ale odřízl příliv a někteří ze záchranářů pak kvůli počasí zahynuli.“

Lucy ukázala přes přístav k vybíhajícímu mysu, korunovanému majákem a kostelem.

„Stalo se to támhle.“

Ben hleděl k výběžku se zachmuřeným výrazem.

„Co propána na takovém místě děti dělaly? To na ně nikdo nedohlížel?“

„Ale ano, jenže učitelé se zastavily hodinky a nevšiml si, že je příliv a moře stoupá. A pak už bylo příliš pozdě. Přidej si k tomu ohromnou masu vody a máš katastrofu,“ vysvětlovala Lucy.

„To rozhodně. Promiň, nevěděl jsem, že s tebou ti lidé měli něco společného. Jen si pamatuju, že jednou z obětí byl místní lékař.“

Lucy přitakala.

„Můj strýc. Pokoušeli se děti zachránit z vrcholu útesu, jenže jejich akce dopadla špatně. Strýček Phil slaničnickem ze skály a většinu žáků dostal nahoru. Pak se ale bouře rozběhla natolik, že ho z útesu smetla ohromná vlna a on utrpěl vážná zranění. Můj dědeček dostal infarkt a zemřel na vrcholu mysu hned po té, co vyzvedli Philovo tělo.“

Ben pátral se zasmušilým výrazem v Lucyiných očích.

„To muselo být opravdu strašné.“

Lucy přikývla.

„Zvlášť pro otce. Kromě ženy, mě a bratrů přišel o celou rodinu. Několik let před tím ztratil matku a jeho bratr nebyl ženatý. A dědečkovi bylo jen šedesát osm let.“

„A manžel Kate?“ zeptal se Ben.

„James? Moře ho smetlo ze skály. Vyslali pobřežní člun, aby odvezl děti ze samého konce výběžku. James měl ale zlomené žebro, takže v posádce nebyl. Slezl k úpatí skály, aby pomohl děvčeti, které se nedokázalo strachem pohnout. Hodili mu lano se záchrannou vestou, aby ji dívce navlékl. Jenomže strýce pohltila velká vlna, která smetla do moře i několik dalších lidí. Jeho tělo už nikdy nenašli.“

Ben si soucitně povzdechl.

„To muselo být pro Kate hrozné.“

„Jsem si jistá, že bylo. Ale zdá se, že se s jeho smrtí vyrovnala a přijala jeho odchod vcelku filozoficky. Prohlásila, že moře mu dalo na vybranou. Alespoň zemřel jako hrdina.“

Ben pokýval hlavou.

„Takové neštěstí muselo pro místní lidi znamenat velkou ztrátu.“

„To ano, ale otec o té noci nikdy nemluví. Jako by vůbec nebyla,“ řekla Lucy. „On je prostě takový. Odsouvá stranou všechno špatné, co ho v soukromí potkalo.“

„Překvapilo mě, že sem dnes přišel,“ poznamenal Ben.

Lucy se smutně usmála.

„No... myslím, že mu Kate nedala na vybranou. Jsou staří přátelé a tahle akce jí dá každoročně opravdu zabrat. Táta udělá, co mu Kate řekne. A konečně, jde o dobrou věc. Záchranný člun je pro Penhally důležitý už celé generace a není tu nikdo, kdo by neztratil na moři někoho blízkého nebo známého. Promiň, že jsem se tak rozvášnila, ale tahle záležitost se mě dost dotýká.“

„Neomlouvej se. Také mě to dojalo. Svět by byl bez pocitu sounáležitosti mnohem bídňější místo.“

Pak se Ben pousmál a dodal.

„Můžeš se přede mnou takhle rozhorlit, kdykoli budeš chtít, Lucy...“

Nevinná slova, řečená nejspíš kvůli projasnění nálady. V Benově pohledu však bylo cosi, co nemělo vůbec nic společného se záchrannými čluny, zato všechno s pohnutím úplně jiného druhu.

Lucy cítila, jak se jí splášlo srdce a tluče jako šílené. Neviděla ho skoro dva roky a jejich krátký vztah byl nečekaně přerušen. Ale kdyby tehdy pokračoval...

„Pane Cartere! Přišel jste!“

Ben se otočil k šedovlasé ženě se sádrou na paži. Usmál se na ní a potřásl jí rukou.

„Řekl jsem, že přijdu.“

„To slíbila i spousta dalších a většina z nich tu není. A vidím i naši milou doktorkou Lucy. Jak se máte, drahoušku? Doufám, že se vám vede dobře! Nějaký čas jsem vás neviděla.“

„To proto, že jste přeběhla. Utekla jste nám do Wadebridge, paní Lunneyová,“ odpověděla Lucy, vděčná za vyrušení. „Vypadáte dobře, až na tu ruku. Kvůli zranění jste se nejspíš seznámila s doktorem Carterem.“

Stará paní se zasmála.

„Ano. A dokonce se díky té ruce znovu vdám! Minulý půlrok jsem sousedy jenom zdravila přes plot, ale když jsem si ruku zlomila, objevil se jako na zavanou Henry. Aniž bych mu řekla, dělal nejrůznější drobné práce a pak... zkrátka musím říct, že byl velice přesvědčivý! Příští měsíc bude svatba, jen co mi tu sádro sundají.“

Lucy ji opatrně objala.

„To je báječné! Mám z vás velkou radost. Gratuluju. Doufám, že budete oba velmi šťastní.“

„Díky, drahoušku. A teď si už vy dva užívejte. Měla bych se raději vrátit k Henrymu, když jsem ho sem vytáhla. Právě ho vyslýchají a škádlí. Víte přece, jací dovedou lidé být. Radši bych ho měla zachránit.“

Ben se zasmál.

„To ano. A gratuluju. Jsem rád, že z té vaší zlomené ruky vzešlo něco dobrého.“

Když odešla, Ben tiše pokračoval.

„Paní Lunneyová je typický příklad zranění, které bychom v St. Piran nemuseli vídat. Jednoduchá nedislokovaná zlomenina a ona musela vytrpět dlouhou cestu k nám. Pak ještě hodinu a půl seděla v čekárně, než ji prohlédli a ulevili jí od bolesti. Prostě nehorázné. Byla bys jí klidně mohla za dobu, co dojela do St. Piran, pomoci sama.“

„Pracuju na tom. A otec je pomyšlením na lepší péči taky nadšený.“

Z části ovšem proto, dodala Lucy v duchu, že by bála do St. Piran nejradši neposílat nikoho. Od té doby, co tehdy matka...

Ben zvedl hlavu a mrkl směrem k jídlu.

„Zdá se, že je hotovo.“

Lucy se k němu připojila a donutila se v myšlenkách dostat zpět do přítomnosti.

„Prima. Za chvíli se totiž musím vytratit. Už jsem tady moc dlouho.“

Postavili se do řady. Lucy mnohé z přítomných znala, některé jako pacienty jiné coby staré rodinné přátele. Několik lidí z vesnice zase poznalo Bena ze svých návštěv na nemocniční pohotovosti. Jak se blížili zástupem k občerstvení, bez ustání s někým živě rozmlouvali.

Když se ocitli před ohromným bubnovým grilem, vzala Lucy dva talíře a jeden podala Benovi. V tom jí pokleslo srdce. Doufala, že se otec přesunul a věnuje se něčemu jinému. Jenže stál pořád vedle Kate, obracel klobásy a přerovnával steaky a karbanátky.

Zvedl hlavu, na chvíli se zarazil a balancoval klobásou nabodnutou na dlouhé vidlici ve vzduchu. Když se s Benem střetli očima, naklonil lehce hlavu.

„Doktore Tremayne, paní Althorpová,“ pozdravil Ben a Lucy cítila, jak jí tep vyšplhal na maximum. V duchu připustila, že měl Ben nejspíš pravdu a neměl sem chodit.

Muži se navzájem pozorovali jako divoké šelmy a zdálo se, že se do sebe každou chvíli pustí. Na příšerný a bezdechý okamžik Lucy myslela, že otec vyvolá scénu. Pak ale podal vidlici Kate, cosi zamumlal a odešel.

„Právě si vzpomněl, že musí něco zařídit,“ řekla Kate omluvně, ale nedokázala se jim podívat do očí.

Ben zavrtěl hlavou, otočil se k Lucy a s nuceným úsměvem jí podal talíř.

„Promiň, myslím, že jsem právě ztratil chuť k jídlu. Užij si zbytek oslavy.“

Pak se otočil na patě a vydal se zástupem směrem k bráně na parkoviště. Lucy se otočila ke Kate, oči rozšířené zármutkem.

„Proč je otec takový? Proč se přes to prostě nedokáže přenést?“ řekla bezmocně.

„Nevím,“ zavrtěla Kate hlavou. „Je mi to líto. Můžu ti něco nabídnout?“

Lucy se podívala na plné parkoviště. Ben auto v rohu otočil a projel bránou na Harbour Road. Stále by ho mohla dohonit...

„Ne, Kate. Omlouvám se, ale musím jít,“ řekla a otočila se, aby vrátila čisté talíře zpět.

Přestože jí bylo jasné, že si zničí podpatky střevíčku, přeběhla parkoviště a vyklouzla branou na silnici. Ben právě mířil se svým štíhlým BMW pryč. Přiběhla k autu a otevřela dveře u spolujezdce.

„Bene, počkej!“

„Pročpak?“ zeptal se a oči měl plné smutku. „Neměl jsem sem chodit, Lucy, bylo to ode mě hloupé. Nepatřím sem.“

„Ani já,“ opáčila Lucy. Vklouzla na sedadlo vedle něj a zavřela dveře. „Konečně, měli bychom se najíst a jsme oblečení tak, že si můžeme někam vyjít. Je škoda to nevyužít.“

„No nevím, Lucy. Nemyslím, že bych byl ten nejlepší společník.“

„Risknu to,“ odpověděla mu a zadržovala dech. „Nebo si můžeme dát třeba jen rybu a hranolky.“

Chvíli seděli a motor auta běžel na prázdno. Pak se Ben trhaně zasmál a vytáhl ze zapalování klíčky.

„Tak dobrá. Kup je, tady máš peníze. Já tu počkám.“

Ben podal Lucy dvacetilibrovou bankovku a ona přeběhla přes silnici k okénku.

Protože byli všichni na slavnosti, bylo v občerstvení prázdno a obsloužili ji rychle. Vrácené drobné mince vhodila do kasičky Společnosti pro záchranný člun Penhally Bay, která stála vedle okénka a běžela zpátky k autu.

Ben hleděl mlčky na moře, oči upřené k obzoru. Vklouzla na sedadlo vedle něj a usmála se.

„Dala jsem drobné na sbírku pro místní záchranáře,“ řekla mu.

„Dobrá. Tak kam pojedeme?“

„Někam, kde je klid?“ navrhla.

„Takové místo znám,“ ušklíbl se Ben a znovu nastartoval.

Pomalou projížděl po Harbour Road, a když za sebou nechali davu lidí, zrychlil. Opustili městečko po pobřežní silnici a on spokojeně zamručel.

Slunce stálo nízko nad mořem. Když minuli kempink, přidal Ben plyn a auto se rozlétlo po klikaté silnici. Lucy si chytila dlouhé kadeřavé prameny vlasů a otočila se k němu. Musela téměř křičet, aby ji přes řev motoru a hukot větru slyšel.

„Kam máme namířeno?“ vyzvídala.

„Kousek odsud je vyhlídka a možná stihneme západ slunce. Je to mé oblíbené místo,“ odpověděl s očima stále připoutanýma k silnici.

„Dobrá,“ přitakala Lucy.

Alespoň tam snad nepotkám nikdo z Penhally, napadlo ji. Všichni se bezpečně shromáždili na slavnosti.

Opřela se a čekala, až se jí usadí zvednutý žaludek.

„To bylo úžasné.“

Ben zmačkal papír a utřel si do něj ruce.

„Rozhodně o nic horší než grilované pochoutky ze slavnosti. I když to byly asi ty nejdražší hranolky s rybou, které jsem kdy měl,“ dodal jízlivě.

„Je mi to líto,“ dodala Lucy se záchrvěvem pocitu viny, ale Ben se ušklíbl.

„To nemusí. Chceš se projít?“

„V těchhle botách?“ zasmála se.

„Po písku můžeš chodit bosá.“

„Ale musím na něj nějak dojít. A po příkrých schodech s takovými podpatky jít nechci.“

„Snesu tě dolů,“ řekl Ben.

„To je absurdní nápad,“ odmítla ho Lucy.

Sundala si však boty a začala přecházet po kamenech ke konci parkoviště. Ošívala se při tom a usykávala bolestí.

„Hlupáčku,“ řekl Ben mírně a vzal ji do náručí. Pokusil se moc nemyslet na Lucyino teplé a pevné tělo, které měl přitisknuté k hrudníku. Snesl ji po schodech dolů a postavil na písek.

„Tak,“ řekl a sundal si boty. Poté si stáhl i ponožky a vyhrnul nohavice kalhot nad kolena.

„Kdo bude poslední ve vodě, je bačkora,“ zavolal a rozběhl se k moři.

Lucy nedokázala odolat.

Věděl však, že se jí moc nechce, takže hmátl na poslední chvíli po její ruce a běžel s ní do vln pěnivého příboje.

Voda byla hluboká sotva po kolena, což v tuhle roční dobu k osvěžení stačilo. Chlad jí vehnal do tváří barvu a ve hnědých očích se objevila radost. Pak se ale vytratila, Lucy zvedla ruku a položila ji Benovi na tvář.

„Bene, omlouvám se za otce...“

Otočil hlavu a políbil jí jemně dlaň.

„Neomlouvej se, Lucy. Je to má chyba. Tušil jsem, že otec přijde a měl jsem se raději držet stranou.“

„Ale on se zachoval velice hrubě.“

„S tím se dokážu vyrovnat. Byla to moje vina. Ale doufal jsem, že na slavnosti budeš a stalo se. Tak zkus zapomenout na otce a užij si, že jsme spolu. Pojď, kousek se projdeme.“

Bylo to jako v nějakém filmu.

Toulali se ruku v ruce po břehu a bylo jim báječně. Romantika v posledních slunečních paprscích, které pokrývaly zlatem vlnící se mořskou hladinu.

Ale Ben byl neklidný.

Rozrušilo ho setkáním s Nickem Tremaynem a znovu se k němu v duchu vracel, jako by chtěl minulost změnit. Jak hloupé. Bylo to přece pryč, konec, tečka. Zahnal myšlenky na nepříjemný zážitek a vrátil se duchem k Lucy.

Slunce právě zapadalo za obzor. Zářivá koule balancovala na mořské hladině a nebe pokrývaly růžové a zlaté šmouhy.

Ben položil Lucy ruce na ramena, otočil ji a opřel o sebe, takže ho její záda hřála na hrudníku. Stáli nehybně a společně sledovali jiskřivý kotouč, jak se potápí v moři a mizí.

„Západ slunce mě asi nikdy neomrzí,“ řekla Lucy měkce.

„Můžu ho v tuhle roční dobu vidět z okna obývacího pokoje a zbožňuju to. Úplně chápu, proč lidé slunce uctívali.“

Pomalů se otočila, zvedla hlavu a vzhledla k němu. Její oči byly překrásné, světle hnědé, vřelé a šlechetné. Okna do její duše. Otřepaná fráze, ale jak pravdivá.

A poprvé za celý den Ben cítil, že ho Lucy skutečně nechává proniknout k sobě. Cítil, jak mu stoupá tep, vnímal pomalé těžké údery srdce pod žebry a první vzednutí touhy.

„Řekl jsem už, jak moc ti to dnes sluší?“ pronesl trochu roztřeseně.

Lucy překotně vydechla. Asi se zasmála, ale možná šlo o povzdechnutí.

„Ne, nic takového.“

„Jaká nedbalost. Vypadáš opravdu úžasně,“ hltal ji Hen pohledem.

Vzdušné šaty jí jemně lpěly na štíhlých křivkách a těsně obepínaly nádherné tělo. Měly barvu mořské modři, ale ne jednolitou. Tvořila ji spousta odstínů, které přecházely jeden do druhého. V příboji pěnicím u kotníků vypadala, jako by vystupovala z vln.

„Podobáš se mořské panně,“ řekl Ben. Naklonil se dopředu, až se mu ústa vznášela nad jejími.

„Jako bys mě lákala na skály,“ vydechl a pak Lucy políbil.

Chvilí jen stála a upřeně mu hleděla do očí. Pak víčka zavřela a vnímala pouze Benovy rty, zvuk moře a jeho teplé ruce, které ji tiskly blíž. Další pobídku nepotřebovala. Byla připravená.

Čekala na tenhle okamžik snad celou věčnost. S lehkým vzdechem, tlumeným jeho rty, se k Benovi přivinula a objala jej pažemi okolo pasu. Spočinula dlaněmi na pevných širokých svalech, podepírajících jeho páteř.

Nepatrně se posunul, takže jejich těla natočil do důvěrné polohy.

Kdekoli se dotýkala, pocítila Lucy žár. Vnímala naléhavou vlhkost jeho jazyka na svých rtech a tak je pootevřela a pozvala ho dál.

Ben zamručel, vpletl prsty do jejích kučeravých vlasů a podržel jí širokýma silnýma rukama hlavu. Drancoval jí hladově ústa, kolébal napjaté tělo a Lucy cítila jeho naléhající mužství i hrud' dmoucí se v odpověď.

Nesmíme to udělat, pomyslela si. Ne tady.

Ale nedokázala přestat, nemohla se vytrhnout z jeho náruče, nemohla ho opustit...

„Lucy?“ zvedl Ben náhle hlavu. Opřel si čelo o její a zprudka dýchal.

„Co to kčertu vyvádíme!“ zachraptěl.

Nejspíš to, co jsme měli udělat před rokem, pomyslela si.

Zvedla ruku a pohladila ho po tváři.

„Pojedeme k tobě nebo ke mně?“ zašeptala v odpověď.

Lucy věděla, že je to bláznivé a vyslovila poslední věc, kterou bylo rozumné navrhnout, ale nebyla schopná se zarazit.

Zvedl hlavu a pohlédl jí do očí. Jeho vlastní zrak žhnul tak intenzivním žářem, až měla pocit, že shoří na troud. Pak přes Benovy napjaté rysy přeběhl náznak úsměvu.

„Ke mně,“ řekl stručně. „Je to blíž.“

Uvolnil vášnivé sevření. Chytil Lucy za ruku, jejich prsty se propletly a zamířili zpátky ke schodům. U nich podal Lucy boty, po té ji uchopil do náručí a nesl nahoru k autu.

„No páni,“ kulhal přes kameny a ona se udýchaně smála.

„To tě odnaučí chování jeskynního muže,“ škádlila Bena Lucy, když ji pokládal na sedadlo a pak klesl unaveně za volant.

„Já ti dám pračlověka,“ zabručel a Lucy rozechvělo jemné mrazení v očekávání dalšího dění.

„Chceš boty?“

„Ne. Jediné, co chci, jsi ty,“ řekl napjatě a nastartoval. Vyrázil prudce z místa a pobřežní silnici pokropila sprška žulových kamínků.

Zapnula si bezpečnostní pás a přemítala, jestli bylo skutečně moudré probudit tohohle spícího tygra.

„Lucy?“

Otevřela oči.

Pohlédla na Bena, zvedla ruku a lehce mu přejela po strništi vousů na bradě. Na jejích růžových rtech, vlhkých od neustálých polibků, se vznášel úsměv mořské panny.

„Jestlipak to není můj jeskynní muž?“ řekla tiše.

Zasmál se, pak sklonil hlavu a dotkl se Lucyiných rtů, aby ochutnal ten jedinečný úsměv.

„Dobré ráno,“ zašeptal.

„Dobré rozhodně je,“ odpověděla Lucy, otevřela ústa a lálala Bena dovnitř. Ovinula ho pažemi a přitahovala blíž k sobě. Cítil žár planoucí mezi nimi, její podbřišek a měkké vlhké teplo na stehně, když rozevřela nohy jeho naléhajícímu kolenu.

K čertu. Neměl bych jejímu kouzlu propadnout znovu, ale vysvětlit jí, že je naše sblížení špatný nápad, pomyslel si.

Jenže Lucy byla v jednom ohni a její měkké, nahé a vřelé tělo bylo příliš svůdné, aby Ben odolal. Toužil po ní roky, když spolu pracovali, a kdyby nebylo smrti její matky...

Proklatě.

Pohnul se, ale ona ho následovala. Držela ho pevně rukama a převalila se za ním. Její horké a sladké křivky byly tak krásné...

Když vklouzla pod něj a přijala ho dovnitř, ztratil úplně rozum. Vzdychal Lucyino jméno a prohnul se, když se k němu lačně vzepjala. Brala ho stále hlouběji, takže sevřel její boky a vnikal do ní stále náruživěji.

Cítil, jak její vášeň roste, až samým napětím přerývaně dýchala a vzlykala jeho jméno. Vnímál, jak se jejich těla sladují, než ho

nakonec neskutečná síla vyvrcholení pohltila také a následoval ji přes samý okraj propasti.

Vzbudil je Lucyin telefon vyzvánějící v kabelce kdesi v přízemí.

„Nechám ho zvonit,“ řekla. Jenže přístroj neodbytně zvonil dál, takže nakonec vstala, seběhla nahá ze schodů a hovor přijala.

Pomalů sešel za ní, oblékl si župan a zamířil do kuchyně, aby zapnul konvici. Přehodil obnažené Lucy přes ramena svou košili z minulého dne.

„Všechno je v pořádku. Ne, nejsem doma,“ říkala do telefonu, když jí navlékal rukávy.

„Je mi devětadvacet, propána! Nepotřebuju tvoje dovolení, abych svůj volný čas trávila mimo domov,“ pokračovala v konverzaci a zakoulela na Bena očima.

Usmál se, otočil se zpět ke konvici a poslouchal při přípravě čaje její rozčilené odpovědi.

„Ano, taky je mi to líto. Myslím, že bys měl. Jistě, řeknu mu to, když spolu budeme mluvit. Dobrá. Uvidíme se v úterý, po svátcích.“

Slyšel, jak Lucy hovor ukončila a zaznamenal tichý zvuk jejích bosých nohou na podlaze. S úsměvem se otočil.

„Vypadáš trochu nedostatečně oblečená,“ řekl a byl náhle rád, že jí košili oblékl. Zdála se mu víc sexy, než si dokázal představit i v těch nejdivočejších fantaziích.

„Díky.“

Letmo se na Bena usmála a košili si přitáhla, aby zapnula knoflíčky. Zdvihla ruce ke krku a vyprostila ven měkký a jiskřivý vodopád vlasů. Toužil ji chytit a přitáhnout zpátky do náručí. Nebo do postele. Kamkoli. Rozhodně blíž.

Místo toho se ale otočil, nalil čaj a podal jí šálek.

„Co chtěl otec?“

„Říkal, že ti dluží omluvu za včerejší hrubost. Požádal mě, abych ti ji vyřídila, kdybychom se viděli.“

Ben zabručel.

Nick Tremayne mu omluvu za včerejšek dluží, napadlo ho. Kdyby však tušil, že jsem právě prožil noc s jeho dcerou, asi by nebyl tak shovívavý. Přesto se ani Ben nemohl zbavit smutku a velké lítosti nad tím, co se stalo, i když celá tragédie nebyla jeho chyba.

Uvažoval, zda Lucy skutečně věří, že za nic nemohl, nebo má někde hluboko uvnitř zaseto semínko pochybností. Musel být blázen, že ji vzal minulou noc k sobě domů a beztak složité vztahy zkomplikoval...

„Bene?“

Vzhlédl k ní se zasmušilým výrazem a ona cítila, jak jí pokleslo srdce.

„Nefunguje to, co?“

„My?“ Ben zavrtěl hlavou a potichl vzdychl.

„Ne.“

Cítila, jak se jí do očí derou slzy a mrkáním je zaháněla. Neměla bych plakat. Neměla.

„Příliš mnoho komplikací,“ zašeptala.

Neodpověděl. Nebylo co dodat.

Aby nemusela Lucy odejít ve stejných šatech, ve kterých ji všichni viděli den předtím, půjčil jí krátké pracovní kalhoty a košili a odvezl ji domů. Zastavil u vchodových dveří. Sáhla po kabelce a položila ruku na dveře auta.

„Díky za minulou noc, byla úžasná,“ řekla a naklonila se, aby ho na rozloučenou políbila.

V tu chvíli se zdálo, že je mezi nimi definitivní konec.

DRUHÁ KAPITOLA

Listopad

„Lucy, Dragane! Nezapomeňte, že vás odpoledne čeká schůzka s poradcem ze St. Piran. Přijede okolo půl třetí,“ připomínala Kate.

„To je zbytečné,“ namítl Nick rezolutně.

„Nevím, proč by se s tím člověkem měli setkat oba. Nemůžeš obsazení změnit, když jsem tady? Lucy stejní‘ nemá oprávnění provádět změny. Máme i tak dost vlastních starostí a nepotřebujeme další zmatky. Myslím, že bychom měli v tuhle chvíli na rozšíření praxe zapomenout.“

„Ne,“ přerušil Nicka Marco. „Lidé potřebují víc, než jim nabízíme. Potřebujeme zlepšení provést tak rychle, jak to jen bude možné. Probíráme tuhle záležitost stále dokola.“

„Tak proč Lucy?“ odporoval Nick. „Proč ne my? Jde konečně o naši praxi.“

„Protože je ta pravá osoba,“ vysvětlila mu klidně Kate. „Pohotovostní lékařství je u nás Lucyina oblast odpovědnosti a je to celé její nápad. Navíc jsi dosud neprojevil zájem se do věci zapojit. Jedná se jen o úvodní projekt, Nicku,“ pokračovala Kate. „Pouhé plány do budoucna. Někdo je udělat musí, tak proč ne ona?“

Pak, ještě než ji Lucy mohla přerušit a upozornit, že v místnosti stále sedí, Kate doplnila.

„Kromě toho už spolu pracovali dříve, což je výhoda,“ prohlásila.

Prý jsem s ním pracovala, zbystřila Lucy pozornost. Ale kdy? Nebo spíš s kým?

„Kdo to je?“ vyhrkl Nick podmračeně dřív, než se Lucy dostala ke slovu.

„Já jsem to neřekla?“ pronesla Kate bezelstně. „Konzultantem je Ben Carter.“

„Ben?“ podivila se Lucy a srdce jí skákalo mezi žebry. Ach ne. Proč právě Ben, když mu stále neřekla...

Nick se zachmuřil ještě víc.

„Carter!“ zabručel. „Proč musí k čertu přijít právě on?“

„Protože je v tomhle případě ta nejpovolanější osoba, stejně jako Lucy. A nabídl se sám.“

Vážně? Proč by to pro všechno na světě dělal, podivila se Lucy. Když jsem s ním naposledy mluvila, souhlasil přece, že bychom se už neměli kvůli napětí mezi ním a mým otcem vídat.

Nick byl neoblomný.

„Ne. Cartera ve své praxi nechci.“

„Naší praxi,“ opravil ho Marco jemně. „A vůbec. Není podstatné co ty, nebo já, nebo kdokoli jiný chceme. Jestli se do změn pustíme, potřebujeme odborníka a on je nejlepší.“

„Nesmysl, ten chlap je neschopný břídit!“

„Tati! Takhle o něm mluvit nemůžeš!“ bránila Bena Lucy.

„Pročpak, když je to pravda?“

„Není! Vyšetřování ho zprostito viny,“ nedala se odbýt Lucy.

„Všechno překroutili,“ vedl si ovšem dál svou Nick. „A kdybys tím mužem nebyla jako očarovaná, odhalila bys to.“

„Nicku, to není fér,“ řekla Kate jemně. „Lucy si Bena velmi váží.“

Otec se postavil a bouchl hrnkem do odkapávače.

„Myslete si, co chcete, ale je to poslední člověk, kterého tady potřebujeme,“ prohlásil tvrdohlavě. „Nesejde na tom, co kdo z vás tvrdí, mě stejně nepřesvědčíte. Ben Carter je pro mě nepřijatelný a já s ním nechci mít nic společného.“

Vyplivl Benovo jméno, jako by to byl jed a Lucy pokleslo srdce.

Bude vůbec někdy schopný vidět věci nezaujatě? Protože jestli ne...

„Nicku, chováš se vážně nerozumně,“ řekla Kate pevně. „Nemusíš mít s Benem Carterem nic společného. Máš plno práce na perinatálním oddělení; i Marco se soustředí na pediatrii. Všechno obstará Lucy a Dragan. Zejména Lucy. A protože jsou tím plánem oba nadšení, skutečně nevidím nějaký problém. Doktor Carter se nebude přece účastnit běhu celé praxe.“

Nick otevřel ústa, aby reagoval, ale Marco ho předstihl.

„Kate má pravdu. Pojd’me dál, Nicku. Nech to být.“

Nick zavřel ústa a stále se tvářil nesmiřitelně. Pak se otočil a vyrazil ke dveřím.

„Dobrá,“ vyštěkl hněvivě. „Nedejte na mě, jsem přece jenom starší společník!“ Pak vztekle práskl dveřmi.

Lucy sebou trhla a Marco pokrčil rameny. Dragan zavrtěl hlavou a zamračil se. Kate se usmála a pokývla ke konvici. „Tak to bychom měli. Dá si někdo kávu?“

Lucy nemohla uvěřit, že se jedná o Bena.

Proč musel jako poradce přijet právě on? Jenže se s ním potřebuju tak jako tak setkat, uznala v duchu. A čím dřív, tím líp. Pokud se ovšem nerozhodnu jinak...

Ne. Už neměla na výběr. Potřebovala jen čas na rozmyšlenou, nalézt správná slova a najít nějakou cestu, jak Benovi všechno vysvětlit. Jak směšné...

Měla jsem celé měsíce, abych si s Benem promluvila, zoufala Lucy v duchu. Měsíce, abych vymyslela, co mu říct. Byla jsem ale tak zbabělá...

Náhle zjistila, že se v myšlenkách zatoulala opravdu daleko. Pacientka, která před ní seděla, se na ni dívala trochu zvláště a čekala.

„Tak, paní Jonesová. Jsem si jistá, že budete v pořádku. Malé množství tekutiny na plicích se objevilo kvůli vašim potížím se srdcem, jak jsem si myslela hned zpočátku. Předepíšu vám jiné tablety a uvidíme, jestli se váš stav zlepší. Tady je nový předpis na léky, a mezi tím by vám měla pomoci tahle injekce. Brzy vše upraví a zvláštní dávka frusemidu vaše obtíže vyřeší dlouhodobě.“

Lucy s cvaknutím zavřela tašku a zvedla ji.

„Když se neozvete sama, přijdu se na vás podívat příští týden. Chci se ujistit, že se vám ulevilo. Ale kdybyste se necítila dobře, zavoláte mi, ano? Buďte opatrná.“

Edith Jonesová přikývla. Nedávno ovdověla a těžce bojovala s náhlou osamělostí. Lucy měla o starou paní starost. Než její manžel nečekaně odešel, mívala srdce v pořádku. Od té doby o sebe příliš nedbala a Lucy jí to jednoduše nechtěla dovolit.

Edith byla stále trochu bez dechu, ale krátce po té, co dostala močopudnou injekci, zaznamenala zlepšení.

„Bude mi dobře, paní doktorko,“ řekla s úsměvem. „A moc děkuju, že jste přišla.“

„Rádo se stalo,“ odpověděla Lucy. „Zůstaňte tady. Trefím ven sama.“

„Kdepak, to je v pořádku, doprovodím vás ke dveřím,“ odmítla Edith. „Stejně musím na toaletu. To bude tím vaším lékem!“

„To je dobře. Máme další důkaz, že vám léky zabírají, ale ještě není vyhráno,“ varovala ji Lucy. „Nezapomínejte pít. Nechci, abyste si myslela, že tím pomůžete tekutině z plic. Tak to není. Méně solte, pijte hodně vody a ovocných šťáv. A jen s mírou silný čaj, který tak zbožňujete. Jinak se ještě ke všemu dostanete do křížku se svými ledvinami! A nezapomeňte, Edith. Když si nebudete jistá, že léčba pomáhá, zavolejte mi.“

„Zavolám, paní doktorko. Děkuju.“

Lucy zamávala na rozloučenou, sedla si do auta a vrátila se na chirurgii.

Bylo krátce po druhé a Ben by měl za dvacet minut přijet. Měla tedy čas na spěšný oběd. Lucy se trochu zrychlil dech, když si uvědomila, že ho už brzy znovu spatří.

Ben přijel brzy, i když to původně neměl v úmyslu.

Nemohl z ordinace odejít, protože měl plno nečekaných pacientů. Když se konečně uvolnil, bylo už pět minut po druhé a musel se vydat na schůzku. Ted' seděl v zaparkovaném autě a zabíjel čas tím, že si prohlížel přístav a přemítal, kam zajít.

Taky dumal, jakého přijetí se dnes odpoledne dočká od Nicka Tremayna.

Snad bude mít lepší náladu než na květnové slavnosti, přemítal. Nick s touhle schůzkou ale souhlasil, takže ho Lucy pravděpodobně přesvědčila. Ne že by čekal zázraky. Mrazivé ticho bude asi to nejlepší, v co se dá doufat. Alespoň nepůjde o otevřené nepřátelství.

Jeho pohled upoutala malá rybářská šalupa připlouvající do přístavu, která se houpala na vlnách. Hladina byla dnes při ústí přístavu rozbouřená a voda měla ocelově šedou barvu. Moře působilo chladně a nepřístupně a Ben byl rád, že na něm nezávisí jeho živobytí.

Otočil hlavu a prohlížel si auta na parkovišti. Přemýšlel, které z nich patří Lucy. Snad stříbrné volvo? Ne, to bude s největší pravděpodobností Nickovo. Malý nissan? Možná. Rozhodně ne štíhlé černé maserati, které zabíralo roh parkoviště a působilo jako šelma připravená ke skoku na kořist. Na to by byl vsadil krk. Tipoval, že jeho majitelem bude Marco Avanti.

Právě se rozhodl, že vystoupí a vejde do budovy, j když na parkoviště zatočil volkswagen. Auto zajelo na jedno z míst vyhrazených lékařům.

Lucy.

Benovi se zrychlil tep a musel se pomalu a dlouze nadechnout, aby se uklidnil. Konečně, viděl ji naposledy začátkem května. Oběma bylo tehdy bohužel jasné, že jejich vztah nemá budoucnost, a byl si jistý, že k bolestnému rozhodnutí dospěli po zralé úvaze.

Přesto mu pak trvalo celé týdny odstranit stopy po Lucy z duše a ještě déle se ji pokoušel vytěsnit ze snů. Nakonec to dokázal tím, že do úmoru pracoval a trávil polovinu nocí hledáním informací pro výzkum na internetu.

Myslel si, že už je po všem. Tak proč mu teď buší srdce a tělo se chvěje jako bláznivé? Neměl sem jezdit. Měl nechat někoho jiného, aby tuhle záležitost vyřídil, kohokoli jiného z úrazovky.

Lucy se chystala vystoupit z auta a otevřela dveře, Ben ve zpětném zrcátku uviděl její nohy a pak... její tělo?

Byl v mžiku na nohou a vydal se k Lucy. Reagoval dřív, než měl čas promyslet, co řekne nebo udělá. A pak, když před ní stál, nedokázal nic jiného než jen beze slova zírat.

„Ach, pan Carter, vítejte!“

Zjistil, že vedle něj stojí Kate Althorpová, cosi mu říká a zvedá ruku. Přes hukot v uších se pokoušel na její slova soustředit. Zhluboka se nadechl, aby se vzpamatoval a pozdravil ji.

„Bene úplně stačí, paní Althorpová,“ řekl. „Rád vás zase vidím. Díky, že jste tohle setkání připravila.“

„Říkejte mi Kate. A potěšení je na mé straně. Lucy, nachystala jsem v mé kanceláři čaj a sušenky, takže vás nebude nikdo rušit. Dragan Lovak musel odjet k případu, přidá se k vám později. Ale

když už jste tu, mohla bych vám v rychlosti ukázat budovu. Ostatní nechám na vás.“

Kate vedla Bena dovnitř a on ji tiše následoval k příjmu, kde se chabě usmál na ženy za přepážkou. Obraz Lucy, která zůstala kdesi vzadu, měl vyleptaný do sítě. Kývl na pozdrav pacientům v čekárna a matně zaregistroval děti, hrající si v rohu s jasně balenými hračkami. Do patra vedly pozvolné schody a po stranách krátké chodby, směřující k výtahu, byly ordinace.

„Je to velký výtah,“ řekla Kate, když se dveře otevřely a oni nastoupili.

„Je dostatečně prostorný pro kočárky a kolečková křesla, ale ne pro nosítka, i když bychom takovou možnost ve skutečnosti nevyužili. Když se lidé zhroutí a skončí u lékaře, musí je stejně nejdřív prohlédnout jeden z lékařů a většina ordinací je v přízemí. To se nám moc hodí. V opačném případě zdravotníci pacienty do výtahu většinou bez potíží dostanou. Problém je, že budova nebyla stavěná jako klinika. Je pouze upravena, aby co nejlépe vyhovovala našim potřebám.“

„Jak dlouho je tu lékařská praxe?“ zeptal se Ben.

„Dva roky. Po Philově smrti nemělo Penhally téměř dva roky vlastního praktického lékaře. Pak i zavřela i sousední praxe. Kliniku založili Marco Avanti s Nickem Tremaynem a teď slouží místním lidem.“

Dveře výtahu se znovu otevřely a ocitli se na konci chodby podobné té v přízemí.

„Tady máme sesternu a ošetrovnu, a malou chirurgii jako takovou. Nechám Lucy, ať vás provede, ví o tom víc než já.“

„Kde je čekárna?“ obrátil se na ni Ben a pokoušel se soustředit na něco jiného než na Lucy.

Kate prošla dveřmi označenými – kancelář – a pokynula mu, aby ji následoval. „Máme venku spoustu lidí, ale používáme je jen v létě, kdy je tu rušněji,“ odpověděla mu.

„Obvykle volají pacienty nahoru po jednom z přízemí. Je tu i místnost personálu, sprcha a toalety. Stejně tak toaleta pro pacienty a sklady. A tady je má kancelář. Posad'te se,“ řekla. „Lucy tu bude za chvíli. Já za ni zapnu konvici.“

Ben si však nesedl. Přešel k oknu, kde zůstal stát a vyhlížel ven. Byla to příjemná místnost s výhledem na přístav, stanoviště záchranného člunu a moře rozprostírající se k obzoru.

Ve skutečnosti ale nic z toho nevnímal. Nedokázal by popsat barvu zdí nebo nábytek. Před očima měl jen jediné. Jen jednu věc od chvíle, kdy Lucy vystoupila z auta.

Otevřely se dveře a vešla Lucy. Kate se s úsměvem omluvila, potichu za sebou zavřela dveře a nechala je v kanceláři samotné.

Lucy se s přemáháním na Bena podívala. Viděl, jak světle hnědými hlubinami jejích obezřetných očí víří emoce. Nedokázal popsat své vlastní pocity, ale vydržel její pohled tak dlouho, dokud nezčervenala a oči sama neodvrátila.

„Nechceš čaj?“ řekla nakonec Lucy.

„Nemyslíš, že je tu něco, o čem bychom si měli nejdřív promluvit?“ navrhl Ben a krátce se nevěřícně zasmál.

S rukou na konvici zaváhala a nevědomky si okusovala semknuté rty.

„Měla jsem to v úmyslu,“ začala Lucy.

Zasmál se a opřel se boky o hranu stolu. Sevřel prsty mohutné solidní dřevo, jako by na tom závisel jeho život.

„Kdy přesně? Možná je to trochu unáhlené, ale předpokládám, že ten volejbalový míč, který schováváš pod svetrem, má něco společného se mnou.“

Lucy odložila poněkud hlasitě konvici, otočila se k němu a v očích jí hořel oheň.

„Unáhlené? Tohle si o mně myslíš? Že jsem spala s tebou a pak hned šla a padla do postele s jiným?“

Ben pokrčil rameny a nevnímal tu bláznivou jiskřičku naděje, že Lucy možná nosí doopravdy jeho dítě.

„Já nevím. Doufám, že ne, ale o tvém soukromí nic nevím. Vůbec nic,“ dodal s nádechem lítosti.

„Dobrá, ale měl bys mě přinejmenším znát natolik, abys věděl, že se takhle nechovám.“

„A jak se obvykle chováš, Lucy?“ zeptal se Ben a zkoušel zarazit hněvivý tón, který se plížil do jeho hlasu.

„Stejně jako otec? Nelíbí se ti to, takže prostě předstíráš, že se nic nestalo?“

„A co mám podle tebe dělat?“ zeptala se ho a v očích jí znovu zahořely plamínky.

„Neviděli jsme se. Domluvili jsme se na tom!“

„Ale těhotenství snad propána situaci mění! Mělo by. Nebo jsi mi nechtěla nic říct? Abys měla život snadnější?“

Znovu se odvrátila. Ben ale uviděl, že má oči plné slz a zahlodalo v něm svědomí.

„Lehčí?“ řekla Lucy. „Takhle bych to nevyjádřila.“

„Tak proč jsi mi nic neřekla?“ zeptal se mírněji. „Proč jsi mi celé měsíce tajila, že budu otcem?“

„Chtěla jsem ti to říct,“ hlesla Lucy hlasem o něco silnějším než šepot. „Jenže jsem po tom všem nevěděla jak. Všechno je příliš složité...“

„Ale je to moje dítě, že?“ ujistil se.

„Ano,“ přitakala a vlasy jí zakryly obličej. „Je tvoje.“

Ben měl pocit, jako by mu srdce stoupalo a ztrácelo se kdesi ve vzduchu. Pak se ale sebral. Na emoce bude spousta času později, až se dozví celou pravdu, leď k podrobnostem, pomyslel si a vyslovil otázky, které byly nasnadě.

„Ví otec, že je to dítě moje?“

Lucy zavrtěla hlavou a on se ošil.

„A kdy ho čekáš?“

„Koncem ledna.“

„Takže jsi...“ počítal rychle v duchu Ben, ale Lucy ho předběhla.

„Ve třicátém týdnu. A dva dny navíc.“

Pokýval hlavou. To přesně souhlasilo. Byla tu ale ještě jiná otázka, která si vyžadovala odpověď.

„Říkala jsi mi, že bereš antikoncepci.“

„A taky jsem brala,“ sklonila hlavu Lucy. „Ale jen proto, aby mi prášky upravily nepravidelnou menstruaci. Mám jednu tabletu na každé ráno, jenže jsem si tehdy do úterý nevzpomněla a pak už bylo pozdě.“

Pozdě, protože jsem plakala. Od chvíle, kdy jsem za sebou tu neděli ráno zavřela vchodové dveře a uchýlila se do útočiště svého

malého domova, dodala Lucy v duchu. Měla jsem na sobě tvojí košili celý den i další noc, dokud jsem se nemusela svléct, abych se osprchovala a oblékla do práce po svátcích. A pak jsem našla pilulky.

„Tak proč sis čistě pro jistotu nevzala jednorázovou orální antikoncepci?“

Ano, taky dobrá otázka. Lucy zavrtěla odmítavě hlavou.

„Žádnou jsem neměla a ve chvíli, kdy bych ji mohla v lékárně dostat, by bylo stejně pozdě. A navíc jsem byla přesvědčená, že to není třeba,“ odpověděla.

Stejně jako tenkrát i teď měla nejasný pocit, že má ukrytý někde hluboko v duši malý kousek já, který jeho dítě mít chce. A když menstruovala další dva měsíce, pustila všechno z hlavy.

Ale ne na dlouho. Zjistila, že se věci mají jinak a slabou menstruaci způsobují hormony. Tajila svůj pravý stav tak dlouho, jak to bylo možné. Pak už byly ale změny jejího těla zjevné.

Otce Lucyino nečekané těhotenství nejprve šokovalo a pak ji panovačně podporoval. Nezeptal se na jméno otce dítěte a Lucy prohlásila, že je z jejího života nadobro pryč a nechce o něm už nikdy slyšet. Nemínila Bena ze svého života vyloučit, jenže už se to k jejímu smutku a lítosti stalo a ona o něm nehodlala dál přemítat.

Bylo jí zle, když usínala s plácem a postrádala ho. Přála si, aby byl s ní a sdíleli růst té úžasné malé bytosti, která se skrývala v jejím těle.

Lucy teď zakručelo v žaludku. S nezájmem pohlédla na sušenky na stole. Mohla si je sice vzít, ale radši by snědla něco zdravějšího. A když musel Dragan odjet...

„Obědval jsi?“ zeptala se Bena nečekaně.

„Cože?“ opáčil Ben nevěřicně. „Ne. Neměl jsem čas.“

„Nechceš jet ke mně domů a najíst se tam? Dragan nám zavolá, až se vrátí a sejdeme se tu. Mám vážně hlad a pokouším se jíst pravidelně. Sušenky, koláče a podobné nevhodné jídlo mi nedělají dobře.“

„Tak dobře,“ souhlasil Ben.

Neměl ani tu nejmenší chuť k jídlu, ale zoufale toužil dostat se pryč a v soukromí vstřebat překvapivou novinku. Lucy otevřela

dveře a vedla Bena ke schodům. Když míjeli šatnu personálu, vzala si z ní kabát.

„Kate, skočíme si na oběd. Řekneš, prosím, Draganovi, aby mi zavolal, až se vrátí?“

„Jistě,“ odpověděla Kate.

Lucy si pomyslela, že je asi příliš podezíravá, ale byla by přísahala, že k nim Kate vyslala podivný zkoumavý pohled.

Ne, usoudila nakonec. To přece nemohla uhodnout. Je to už měsíce, co nás viděla spolu. Přesněji řečeno šest měsíců, jeden týden a dva dny.

Jenže Kate bývala před nástupem do praxe porodní asistentkou, uvědomila si. Proklatě...

Vydali se po Harbour Road a nahoru Bridge Street k Lucyinu bytu. Šli podél řeky a ven ze starého města směrem ke St. Piran. Bydlela nad obchodem se suvenýry, v malém řadovém domku na terase v příkré stráni. Typické bydlení v cornwallských pobřežních městech a vesnicích.

Ben si pokoušel představit, jak tu chce žít, až bude mít dítě. Tady prostě zůstat nemůže, usoudil, když ho Lucy vedla úzkou předsíní a pak vzhůru po strmých schodech do svého bytu.

„Udělej si pohodlí a já zatím najdu něco k jídlu,“ řekla Lucy poněkud bez dechu po tom stoupání a nechala Bena v malém obývacím pokoji. Když přistoupil k oknu, uviděl moře. Kromě toho však byt neměl skutečné kouzlo.

Je ale útulný a pohodlně zařízený, pomyslel si. Procházel místnost a prohlížel si věci, zvedal je a znovu pokládal, jakoby zkoumal její život.

Těhotenský průkaz, časopis o matce a dítěti a kniha se jmény ležely poskládané na starém koženém kufru před pohovkou. Knihovna byla plná nejrozumnějších svazků. Přes opěradlo pohovky ležela přehozená hřejivá vlněná pokrývka a pár květin ve váze dodávalo pokoji vcelku veselou atmosféru.

Ben viděl, jak Lucy v kuchyni pobíhá a připravuje sendviče. Opřel se o zárubně dveří a pozoroval ji.

„Nabídl bych ti pomoc, ale místnost je pro nás tři příliš těsná,“ zamumlal a Lucy se na něj poněkud nervózně usmála.

Ben přemýšlel proč. Pak pochopil, z čeho je rozrušená. Neměla zkrátka tušení, jak se k situaci postaví. Nevěděla, zda ho nečekané zjištění potěší nebo rozzlobí a jestli se bude chtít zapojit do života dítěte. A on s naprostou jistotou věděl, že je-li dítě jeho, bude s ním chtít být spojený.

Zdálo se to však nemožné.

Co jsem si, propána, myslela, že Benovi povím, zoufala si v duchu Lucy. Netušila jsem, jak těžké to bude.

Když spolu pracovali, mluvila s ním lehce jako s dobrým přítelem a nikdy mezi nimi nebylo napětí. Dobrá, ne tenhle druh napětí, ale odlišný, který byl příčinou současného zmatku...

Ne! Žádný zmatek. Moje dítě není zmatek a já o něm nikdy takhle přemýšlet nebudu.

Lucy položila sendviče na talíře, které dala na podnos společně se dvěma šálky čaje a přenesla je do malého obývacího pokoje.

„Sedni si, Bene, takhle zabíráš místo,“ řekla jemně.

Trochu zaraženě se zasmál a sedl si, naklonil se k ní a nesouhlasně ji pozoroval pronikavým pohledem celou dobu, kdy jedla sendvič.

„Můžeme se vzít,“ řekl Ben zčistajasna.

Lucy zaskočilo a začala kašlat. Vzal jí talíř a poklepal jí po zádech. Ona však mávla odmítavě rukou, vstala a šla si do kuchyně pro sklenici vody. Když se otočila, stál vedle ní tak blízko, že se o něj otřela.

Lehký náraz jejich těl zapůsobil tak neuvěřitelně důvěrně, že Ben na okamžik ztuhl, pak jeho oči klesly a on zvedl ruku. Pohlédl na Lucy, jako by ji žádal o svolení.

Pomalou polkla a přikývla.

Položil opatrně ruku na napnutou oblinu Lucyina břicha, která ukrývala jeho dítě a v pohledu se mu zalesklo cosi divokého a primitivního. Pak oči zavřel. Když se dítě pohnulo, Lucy viděla hru svalů v Benově obličeji. Pohnul rukou v tom nejjemnějším pohlázení, zvedl hlavu a setkal s jejím zrakem.

„Cítil jsem, jak se hýbe,“ řekl a v hlase mu znělo překvapení, radost i pýcha. Lucy poprvé cítila, že v ní polevuje napětí a ustupuje strach.

„To bude dobré, neboj se. Dám na tebe pozor,“ ubezpečil ji.

„Nemůžeme se vzít, Bene,“ namítla.

„Neodmítej můj návrh,“ řekl měkce.

„Je příliš brzo,“ odpověděla.

„Ano,“ přitakal Ben. „Ale je to jedna z našich možností.“

Našich možností?

Lucy se mu chtěla vysmeknout, ale zastoupil jí cestu a v maličké kuchyni nebylo kam jít. Otočila se k Benovi zády, ale ani to jí nebylo nic platné. Jednoduše přistoupil blíž, objal ji a spočinul rukama na vystouplém břišku. Jemně ji přitáhl do vřelé náruče.

„Neboj se.“

„Já se nebojím,“ zalhala. „Jen se mi nelíbí, že se najednou objevíš a říkáš mi, co mám dělat.“

„Najednou? Já tě neopustil, Lucy. Když jsme spolu naposledy mluvili, řekla jsi, že by nám to neklapalo kvůli mnoha komplikacím.“

„A ty jsi souhlasil.“

„Tehdy ano,“ řekl Ben zamyšleně. „Ale teď je vše jiné. Situace se změnila a problém rozhodně máme. Nenechám tě otci čelit samotnou.“

„A ty si vážně myslíš, že pomůže, když otci sdělíš, že čekám tvoje dítě?“

Povzdechl si a uvolnil jí prostor, aby znovu získala klid.

„Pojď,“ řekl. „Ještě jsi nedojedla. Posad' se, dej si nohy nahoru a řekni mi, co máš v plánu.“

„Nemám žádné plány,“ přiznala Lucy a náhle se cítila znovu ztracená.

„Žiju zkrátka den po dni. Táta se ve skutečnosti příliš nevyptával, kdo je otcem dítěte. Jen konstatoval, že jsem se zachovala opravdu hloupě, ale mám jeho podporu. A abych se k němu vrátila. Jenže já nechci.“

„Lucy, tady zůstat nemůžeš,“ řekl Ben.

„Proč ne? Nemusíš sem chodit, když se ti můj domov nelíbí!“

„Já ho neurážím, ale rozhlédni se okolo sebe. Je to tu malé a v příkré stráni, navíc strmé schody a žádné místo k parkování. Kde máš auto? Parkuješ u chirurgie? To bude vážně šikovné, až bude pršet a ty potáhneš plačící dítě a navíc velký nákup.“

Kousla se do rtu, protože věděla, že Ben vyslovil pravdu, kterou si dosud nechtěla přiznat. Jistě, byt nebyl vhodný pro dítě a měla v úmyslu najít si nějaký jiný, jenže zde obvykle byty pronajímali letním hostům. Lucy si nemohla tak vysoký nájem dovolit, přinejmenším dokud se nevrátí do práce. A koupit si něco ve vesnici za současný plat taky nešlo.

„Nepočítám, že by otec mezi tím uznal, že jsem nezavinil smrt tvé matky?“ zeptal se Ben a Lucy zavrtěla hlavou.

„Ne. Dnes ráno nebyl rozhodně nadšený, když Kate oznámila, že přijedeš.“

Ben ustaraně svažil obočí.

„Vážně? Ale rozhodnutí padlo už před celými týdny. Kate říkala, že všichni souhlasí. Myslel jsem, že o tom ví.“ Střetli se pohledem a Lucy svitlo.

„Kate dnešní schůzku zosnovala,“ řekla pomalu. „Dovtípila se, že jsi otcem mého dítěte. Ví totiž, že nechodím s někým mimo Penhally, protože z domova vidí na parkoviště kliniky. Všimla si, že tam moje auto pořád stojí, i když nemusím být na telefonu nebo jsem na návštěvě. A vidí mé okno, tamhle je její dům,“ řekla Lucy a ukázala Benovi malý rozkošný domek nad klinikou na úpatí protějšího kopce.

„Nemůžu se prakticky ani hnout, aniž by o tom nevěděla. A kdybych s někým chodila, bude o tom mluvit celé Penhally. Poslední muž, se kterým mě viděla, jsi byl ty a samozřejmě ví, že jsme byli kolegové a přátelé.“

„Nevím, jak můžeš na takovém místě zůstat,“ řekl Ben nabručeně a povzdechl si. „Víš i ve kterém týdnu jsi?“

„Myslím, že ano. Když jsme odcházeli z chirurgie, zvláště se na nás dívala.“

„Zvláště?“

„Takový ten vědoucí pohled.“

Ben se zašklebil.

„Aha. No fajn. Myslíš, že otci něco řekne?“

Lucy zabublal v hrudi poněkud hysterický smích.

„Kéž by. Možná by se alespoň uklidnil, než mu tu novinku povím sama.“

„Skutečně si myslíš, že to bude tak zlé?“ podivil se.

„Ty nemáš o jeho postoji ani ponětí, že?“ hleděla na něj rozpačitě. „Viděl jsi ho od matčina úmrtí jen na akci pro záchranný člun. On zkrátka...“

Lucy zmlkla, protože tak docela nevěděla, jak Benovi otcovu nevraživost vyložit. Vyjádřil se však tichým a smutným hlasem za ní.

„Nenávidí mě, že ano? Já vím. To už jsem pochopil. A je mi i jasné proč.“

„Jenže její smrt nebyla tvoje chyba!“ řekla Lucy. Když v jeho tváři našla lítost a možná jisté pochybnosti, pokračovala.

„Bene, vážně ne. Vyšetřování tě jednoznačně očistilo. Matka zemřela, protože nikomu neřekla, jak moc je jí zle, a pak už bylo pozdě. Já tady nebyla, táta byl úplně zabraný do zřizování praxe a matka své potíže strašně dlouho zlehčovala.“

„Lucy, matka zemřela, protože se po příchodu na naši pohotovost neohlásila. Nikdo ji nebral jako akutní případ a nikdo se na ni nepodíval. Ani nevěděli, že tam je, dokud ji nenašli zhroucenou za rohem. Ambulance praskaly ve švech a my byli v jednom kole. Měla rozsáhlou ledvinovou tubulární acidózu. Nemusím ti nic vysvětlovat. Víš sama, jak zlé je selhání ledvin, vídáš jej často. Byl jsem jinde, na resuscitaci, a přicházeli další pacienti. Lidé v čekárně si mysleli, že jenom usnula, zatímco se předávkovala léky proti bolesti. Když ji našli, bylo na pomoc pozdě.“

„Říkali, že měla prasklé slepé střevo,“ řekla Lucy. „Musela strašlivě trpět. Věděla jsem, že jí není dobře, ale neměla jsem tušení jak zle na tom je. Prožila nejspíš nesnesitelná muka.“

„Ano. Proto si vzala léky proti bolesti a sama si nevědomky namíchala smrtící koktejl. Našli jsme jí v kabelce kodein, paracetamol, ibuprofen i aspirin. Kodein ji musel otupit, ale aspirin byl to, co ji zabilo.“

V době, kdy přijela do nemocnice, byla příliš omámená, aby s kýmkoli promluvila. Bezpečnostní kamerový systém ji zachytil, jak klopýtá k židli na rohu a sedá si. Ale protože se nenahlásila nebo někomu neřekla, že je jí špatně, přehlíželi ji tak dlouho, až bylo pozdě.“

Lucy bez jediného slova poslouchala Benovu řeč a on pokračoval.

„Víš, jak aspirin funguje. Zabraňuje srážení krve jako warfarin a znemožňuje krevním destičkám, aby se shlukly a zastavily tok krve. Takže trhlinou v břišní dutině prostě vykrvácela, než jsme příčinu našli. Kdyby matce otec nevolal mobilním telefonem, našli by ji až po smrti. Poplach se spustil jen proto, že telefon stále vyzváněl a ona jej nevnímala. My jsme pak udělali všechno, co se v takovém případě dalo, jenže to nestačilo. I když jsme zkoušeli nemožné, nedařilo se nám a začalo další krvácení. Moc mě to mrzí, ale zpět ten den nevrátím.“

Lucy zavrtěla hlavou a zavřela pevně oči, aby se zbavila strašných představ. Nedaly se ale zapudit. Věděla, že stejné obrazy vidí i otec. Volali mu a ptali se, jestli neví, kvůli čemu matka do nemocnice jela. Okamžitě přijel, a zatímco na resuscitaci bojovali o matčin život, domáhal se vstupu dovnitř. Muselo to pro něj být příšerné, ale fakta zůstala nezměnná.

„Nebyla to tvoje chyba,“ zopakovala Benovi Lucy.

„Obvinili mě. Nebyl jsem tehdy konzultant, ale odpovědnost zůstala na mně coby služebně nejstarším lékařem na oddělení.“

„Nejsi všemocný.“

„Nejsem, protože opravdu nemůžu vědět všechno. Tím spíš musím být obezřetnější. Ale věci se změnily a jako poradce mám doopravdy co říct. Teď by se už taková věc nestala. Všichni pacienti jsou zachyceni na příjmu sestrou a lidi v čekárně pravidelně kontrolují. Také trvám na tom, abych neustále věděl o všem, co se na mém oddělení děje. Nechci, aby se tragédie opakovala.“

„Bene, ty jsi ji nedopustil. Nebyl jsi lehkomyšlný.“

„Snad. Ale vím, z čeho tvůj otec vychází. Ani já bych nechtěl, aby se muž, kterého viním ze smrti manželky, stal otcem mého vnoučete.“

„Bude se přes to muset přenést,“ řekla Lucy pevně. „Pokud se ovšem nerozhodneme, že mu tuhle skutečnost zatajíme.“

„To není řešení, Lucy,“ řekl Ben a zavrtěl hlavou. „Dítě možná nebylo plánované, ale je moje a já mám v úmyslu zapojit se do jeho života. A nebudu to dělat tajně, ani nechci. Tvůj otec to vědět musí.“

Jenže jak? Lucy neměla ponětí, ale alespoň byl teď Ben v obraze. Jedno mám za sebou, druhé mě čeká, pomyslela si.

Ben ale pokračoval.

„Tvrdila jsi, že je na svatbu příliš brzo. Možná máš pravdu, ale já mám v úmyslu dát na tebe a mé dítě pozor po celý život, tak o tom přemýšlej.“

Lucy se vsedě narovнала a nepřítomně si masírovala břicho.

„Jen z pouhého smyslu pro povinnost? Ne, Bene. Chci víc než to. Souhlasím, tady zůstat nemůžu, ale nechce se mi stěhovat k tobě úplně stejně, jako nehodlám jít k otci. Nechci být nikomu na obtíž. Jsem z povinností otrávená. Potřebuju pro dítě lásku. A pro sebe taky. Nic míň.“

„Bude to láska.“

„Z mé strany ano. Ale my dva, dítě a já, jsme rovnocenné části celku. Jsme oba stejně důležití. Neudělám ukvapené rozhodnutí. Neviděli jsme se měsíce, šlo o jednorázovou záležitost. Ani jsi mě nechtěl dál vídat, protože věci byly příliš složité. Teď jsou komplikované ještě víc a já nejsem ochotná nic měnit, dokud nenastane pravá chvíle. Dokud si nebudu jistá.“

„Jistá čím?“

„Sama sebou, tebou i otcem.“

Ben zaťal zuby a otočil se.

„Tak dobře. Potřebuješ nějaké jiné bydlení. Musíme mít soukromí, abychom mohli sdílet naše dítě. Ale navrhuješ, abychom chodili okolo horké kaše? Tajně kradli pár společných minut, když se zrovna tvůj otec a zbytek Penhally Bay nebude dívat? Ne, Lucy. Je to moje dítě, a ať se na místě propadnu, jestli se za něj stydím. Otec se s tím bude muset vyrovnat a lidé v tomhle zatraceném městečku by se měli naučit hledět si svého.“

Zírala na něj, pak se s překvapeným smíchem odvrátila, vzala podnos a postavila se.

„Jestli si myslíš, že k tomu dojde, Bene Cartere, tak jsi blázen,“ řekla mu. Odnesla podnos do kuchyně, odložila ho a otřela si ruce.

„Měli bychom se raději vrátit na kliniku,“ navrhla.

„Myslel jsem, že ti má Dragan zavolat,“ namítl Ben.

„Taky že ano, ale zřejmě se zdržel. Můžeme udělat spoustu práce i bez něj, tak pojďme.“

A aniž Lucy počkala na Benovu odpověď, zvedla kabát, vklouzla do něj a zamířila ke dveřím.

TŘETÍ KAPITOLA

Naštěstí nebylo po Nickovi na chirurgii ani stopy. Ben byl napjatý a čekal, jestli se objeví. Všiml si ale, že stříbrné volvo z parkoviště odjelo.

Snad bude klid, pomyslel si. I když ne na dlouho, to je jasné. Kdybychom se však měli pohádat, pak radši jinde než na zaplněné klinice před polovinou nenasytně zvědavých obyvatel Penhally.

Nebyl tu ani doktor Lovak, a Ben přemítal, jestli ho Kate poslala pryč schválně. Možná mu řekla, že šli na oběd, aby si vzal volno. Jestli měla Lucy pravdu, bylo to klidně možné. Draganova přítomnost by je nutila držet se tématu a svazovala je.

Ben se musel strašlivě přemáhat, aby odvrátil pozornost od hladké pevné obliny Lucyina břicha, ukrývající jeho dítě, zpátky k problému jednotky drobných poranění praxe Penhally Bay.

„Máš snímek?“ zeptal se Ben nečekaně.

Lucy přestala mluvit, otočila se a zklamaně se na něj zadívala.

„Neslyšel jsi ani slovo z toho, co jsem řekla, že?“ konstatovala a Ben otevřel ústa, aby to popřel.

„Promiň,“ zavrtěl nakonec hlavou. „Je to náročné se soustředit.“

Lucy si povzdechla, zdvihla ruku, ale pak si to rozmyslela a stáhla ji zpět.

„Podívej, máš dnes večer něco? Od pěti do půl sedmé musím pracovat, ale později mám volno. Jestli jsi na tom stejně, můžeme si spolu promluvit a probrat některé tvoje otázky.“

„Jistě,“ přikývl trochu šokovaný sám sebou, že je dychtivý vést takový rozhovor. Debatu o dítěti, o jehož existenci neměl před chvílí ani ponětí.

„A teď znovu,“ pronesla Lucy trochu ironicky. „Myslíš, že se mi budeš moct dívat do obličeje a soustředit se na to, co říkám o naší jednotce drobných poranění?“

„Ano,“ přikývl, polkl a pokusil se usmát. Přes veškerou snahu se mu to ale moc nedařilo a zoufale toužil, aby už byl večer a mohl odsud zmizet.

„Pojď se podívat na naše vybavení,“ řekla Lucy a vedla ho do ambulance. Místnost byla asi dvakrát větší než ordinace v přízemí a ne právě vhodná.

„Měla by být větší a v přízemí,“ reagoval okamžitě.

„My víme. Sháníme prostředky na rozšíření našich prostor. Zatím nám prostě musí stačit. Vedlejší dveře vedou do místnosti, kde provádíme malou chirurgii a většinu neinvazivních zákroků. Ošetřujeme tam poranění kůže, zarostlé nehty a tak podobně. Je to spíš ošetrovna, než skutečný operační sál, i když pochopitelně používáme sterilní techniku. A ani si nemyslím, že bychom v podmínkách všeobecné praxe dokázali vytvořit jednoúčelové prostředí operačního sálu. Zkrátka ho po nás nechtějí a tohle je odpovídající pro výkony, které zatím provádíme. A zde ošetřujeme všechny drobné úrazy, které se současným vybavením můžeme.“

„Jaké například?“

„Všechno možné. Řeknu ti oblasti, které můžeme v současnosti pokrýt, a kde cítím, že máme mezery. Třeba mi poradíš, co bychom mohli v dohledné době vylepšit.“

„Jistě,“ souhlasil Ben.

„Dobrá, prima. Tak tedy v létě k nám přicházejí mimo místních obyvatel i turisté, kteří potřebují lékařské ošetření. Nejčastějšími úrazy jsou bodnutí, výrony, řezné rány a zlomeniny. Byl bys překvapený, kolik lidí se vydá na cesty bez lékárníčky.“

„Ale nedivil,“ zasmál se Ben. „Taková k nám chodí pořád.“

„Vlastně ano, zapomněla jsem,“ řekla Lucy a usmála se na něj tak, že v duchu znovu odplynul od záležitostí kliniky k něčemu nesrovnatelně zajímavějšímu a osobnímu.

„Po celý rok, ale zejména v letních měsících, přijímáme navíc surfaře s typickými sdruženými poraněními. Bývají poškrábaní od skal, zranění po střetu s vlastním prknem a popíchaní jedovatým ostnatcem. Přicházejí zkrátka všichni, kteří potřebují složitější ošetření, než zvládnou v rámci první pomoci záchranáři na pláži.

Našimi základními klienty jsou ale místní lidé, farmáři, rybáři a jejich rodiny, takže máme spoustu pracovních úrazů. Nemám tušení, kolik injekcí proti tetanu jsem minulý rok dala. A spousta šití, samozřejmě. Řezné a tržné rány, mnoho z nich silně znečištěných, což s sebou nese i poměrně časté odstraňování cizích těles a neživé tkáně z rány. Některé pacienty musíme odeslat k vám, protože jde o rozsáhlá zranění, která vyžadují zásah plastického nebo specializovaného chirurga. Vídáme spoustu jednoduchých nedislokovaných zlomenin a vykloubení, které by se daly pod rentgenem ošetřit, protože jsme vybavení na sádrování. Potřebovali bychom ještě ortopedický tým, aby byla péče o pacienty komplexnější, ale je jen málo případů, které můžeme sami přebrat.“

„Souhlasím,“ pokýval Ben hlavou. „Složitější zranění by měla i nadále přicházet k nám, ale v jasných případech můžete St. Piran hodně pomoci.“

Rozhlížel se po místnosti. Nebylo tam nic víc než dvě vyšetřovací lavice, židle, vozíky a zástěny. U zdi skříně se stejným vybavením, jaké má místnost sester nebo jediná kóje jeho úrazovky v nemocnici. Z větší části to bylo vše, co je potřeba.

„Jaké máte vybavení na resuscitaci?“

„Obvyklé pro všeobecnou ambulanci. Samozřejmě defibrilátor, kyslíkovou masku, dvanáctibodový elektrokardiogram, srdeční monitor...“

Lucy rychle jmenovala seznam věcí, které používali a vybavení, které by rádi získali. Nevynechala nic důležitého a Ben byl naprosto ohromený. Cítil, že tu není jeho přítomnost nutná a nedokáže být nijak užitečný.

„Úkol jsi splnila výtečně,“ řekl tiše a Lucy se zarazila.

„Myslíš si snad, že bychom tě zvali, a vše probírali, kdyby to nebylo třeba?“ hleděla na něj popuzeně.

„Chci zlepšení, Bene! Potřebujeme je. Jsme od St. Piran příliš daleko. Některé z úrazů, bychom mohli ošetřit zde, jen mít lepší vybavení. Ta cesta musí být pro zraněné hrozná. Nejde ani tak o vzdálenost, jako silnice samotné. Jsou úzké, samá zatáčka a spousta z nich je v dost špatném stavu. Hlavní silnice je lepší, ale dostat se na ni... S úrazem páteře nebo ošklivou složitou zlomeninou musí být

převoz příšerný. Několik surfařů jsme poslali dokonce vrtulníkem, ale co ostatní?“

„Jsem si jistý, že změny potřebujete. Kdybys nešla na mateřskou dovolenou, mohla bys nějaký čas pracovat zase u mě na oddělení a doplnit si znalosti o práci na radiologii, diagnostice a sádrování.“

„To klidně můžu. Pochopitelně ne na rentgenu, dokud se nenarodí dítě, ale ten zbytek. Mám v plánu se vrátit do práce, nemůžu si přestávku dovolit. A nic neříkej!“ nařídila Benovi, než mohl otevřít ústa.

Pokrčil tedy rameny a zamračeně se na Lucy usmál.

„Kam chceš umístit rentgen?“ zeptal se. „Nezapomněla jsi, že místnost potřebuje stínit úplně všechny strany?“

„Co takhle ven, úplně na konec mořského valu?“ navrhla žertem, mrkla a Ben se zasmál.

„To je chytré, ale ne zrovna praktické, řekl bych. Máte nějakou volnou místnost?“

„Ne takovou, o jaké byla řeč. V ideálním světě, jak říká Kate, by bylo všechno v přízemí. Jenže to je ve starém městě problém. A stěny zátoky jsou tak příkré, že domy stojí prakticky jeden na druhém. Jediná cesta, jak skutečnost obelstít, je postavit budovu mimo město, kde ale zase není potřeba.“

„Leda by se stavělo blízko kostela, na půl cesty mezi starým městem a pláží. Šikovnější místo pro turisty a všechny lidi z kempu, a vcelku stejné pro lidi, kteří nežijí přímo v centru a beztak by jeli autem.“

„Až na to, že bychom nejspíš nedostali povolení.“

A kdyby ano, tak z každého pozemku, na kterém stavbu dovolí, bude úžasný výhled na moře. Stál by celé jmění a nemohli bychom si ho stejně dovolit. Máme jen tohle, Bene. Je tu volné místo, vzadu za schodištěm. Zahrada, která se nevyužívá, leda k odpočinku o přestávce a jako tichý kout mimo doslech nepovolaných. Jenže v létě máme tolik práce, že možnost vyklouznout ven nevyužijeme. V zimě zas není zahrada příliš lákavá, takže jde ve skutečnosti o opuštěné místo.“

„Můžu ten pozemek vidět?“

„Jistě.“

Lucy vedla Bena dolů po schodech a při cestě si vzala z pokoje personálu kabát. Vyšli před chirurgii a pokračovali podél zdi, mezi loděnicí a obchůdkem na konec budovy. „Tady,“ řekla konečně a ukazovala pozemek, který se choulil za zdí čekárny a schody.

Ben souhlasně kývl a zkoušel odhadnout velikost místa.

„Zdá se ideální. Dost velké pro ošetrovnu i rentgen. A v patře mohou být další místnosti, například sádrovna a pokoje pro pacienty, kteří zůstanou na pozorování. A budeš mít k dispozici i stávající místnost, kterou využiješ pro jiná zranění, která jsi jmenovala. Řezné rány, popáleniny od medúz a bodnutí ostny jedovaté ryby a podobně. Nebo je možné do patra přemístit jednu z ordinací v přízemí a využít uvolněný prostor tak, aby byly všechny ošetrovny úrazů vedle sebe. Nemluvila jsi ale o fyzioterapii. Ta by také mohla být v přízemí...“

Lucy se začala smát. Ben zmlkl a pohladil ji po vlasech. „Dobrá, dům není dost velký pro všechno. Je to jako půjčit si od Petra, abych zaplatil Pavlovi, ale nevím, co dalšího chystáš. Budeš muset slevit a přistoupil na kompromisy. A vysvětlit své nápady lidem, kterých se budou změny týkat.“

„Až na to, že budu na mateřské a otec mě do jednání nebude chtít zapojit. Myslí si, že změny zvládne, ale nejsou v jeho poli odbornosti. Ráda bych na projekt dohlížela sama, abych měla jistotu, že funguje,“ lekla Lucy tiše.

Radost v očích jí pohasla a vystřídal ji hluboký smutek. Ben cítil vinu, protože všechno způsobil on. Iím, že vzal Lucy k sobě domů, milovali se a on zasel další trápení na emocionální minové pole jejího života.

„Projekt bude úspěšný, Lucy. Jsem si jistý, že ano. A časem, až se vrátíš do práce, budeš mít pro své poslání vše připravené.“

„Nejspíš máš pravdu,“ řekla, ale její slova nezněla příliš přesvědčivě. Lucy se zachvěla a Ben se zamračil. Zvedl límec jejího kabátu.

„Je ti zima. Pojd', vrátíme se dovnitř a poznamenáme si podrobnosti a uděláme pár náčrtů...“

„Něco jsem už nakreslila. Ukážu ti to. A můžeme si dát čaj.“

Ben se usmál. Čaj, všemocný lék.

„To bude prima. Pojd'.“

Vedla ho zpět do budovy. Znovu se zachvěla a usoudila, že venku prochladla. Vítr byl dnes divoký a dostal se jí až do morku kostí.

„Kate, nevádí, že budeme ještě ve tvé kanceláři?“ zeptala se Lucy a nahnula se přes přepážku příjmu, aby se usmála i na sestru Sue.

Kate dala ruku přes sluchátko a přikývla.

„Jistě. Jděte nahoru. A Dragan se vrací a veze Melindu. Pokousal ji pes, proto ho volali. Ptal se, zda by ses na ni nepodívala. Nejspíš bude potřebovat šití.“

„Dobře. A nemůže to udělat otec nebo Marco?“

„Ne. Otec musel domů na schůzku s agentem a Marco slouží na klinice. Nebudeš se zlobit, že to vyřídíš?“

„Ne, jistě. Pošli je nahoru. Budu v patře na ošetrovně,“ řekla Lucy.

Cítila, jak z ní opadá napětí. Otec tedy odešel a nemůže vyhlédnout nečekaně za rohem, aby vyvolal scénu.

Zamířila ke schodům a stále přemýšlela o otci. Ani nevnímala, kolik námahy ji stojí schody vystoupat, když je těhotná. Ale Ben si toho všiml.

„Jak dlouho chceš pracovat?“ zeptal se jí, když došla ke dveřím šatny zaměstnanců. Jeho hlas byl břitký a ona se na něj tázavě podívala.

„Dnes? Do půl sedmé.“

„Myslím před porodem,“ upřesnil.

„Aha.“ Tak Ben se hodlá coby otec dítěte chovat majetnický? „Dokud neporodím,“ odpověděla vzdorně. A pak, dřív než mohl něco namítnout, odpověď doplnila.

„Chci říct tak dlouho, jak budu moct, vážně. Brzy přestanu s pohotovostmi, zvlášť když bude špatné počasí. A už si neberu ani ty noční. To je jedna z výhod těhotné lékařky v praxi se třemi svobodnými kolegy. Jsou tak zaměstnaní tím, že mě obskakují a berou mi práci, že s nimi musím bojovat o každého dalšího pacienta.“

Benovi cukly koutky úst a tiše se zasmál.

„A vsadím se, že bojuješ.“

„Rozhodně. Nepotřebuju úlevy,“ řekla Lucy pevně. „Jsem těhotná, Bene, ne nemocná.“ Naplnila konvici a zapnula ji. Připravila dva šálky čaje a zvedla je.

„Můžeš otevřít dveře, prosím?“

Zamířili do místnosti Kate. Ben za nimi zavřel dveře.

Lucy postavila šálky na stůl, vzala ze zásuvky kartotéky plánky chirurgie a narovнала je. Pak přes ně položila své návrhy změn, zakreslené na průsvitném papíře.

„Tak. Myslím, že bychom měli udělat tohle,“ řekla Lucy a pustila se do vysvětlování.

Její nápady neměly chybu.

Věděla přesně, co chce, a kromě pár návrhů neměl Ben co dodat. Také to Lucy řekl, vysvětlil navržené změny a udělali na průhledném papíře pár oprav. Pak si Lucy sedla, třela si břicho a ošívala se.

„Poslíčky?“ hádal Ben a Lucy přikývla.

„Ano. Začíná mě to přivádět k šílenství. Začnou snad pokaždé, když si sednu, znovu a znovu. Přisahám, že si nepotřebuju procvičovat kontrakce. Je to komické.“

„Předpokládám, že si jsi datem naprosto jistá?“ řekl Ben a okamžitě otázky litoval, protože se na něj Lucy podívala, jako by se zbláznil.

„Vzhledem k jediné příležitosti by bylo dost těžké se přepočítat,“ vyštěkla nenaloženě.

„Byly tři, jestli si dobře vzpomínám,“ zamumlal Ben.

„Prosím?“

„Tři příležitosti,“ řekl a ona zčervenala a otočila se s trochu zklamaným povzdechem.

„To není podstatné,“ reagovala.

„Pro mě ano,“ řekl Ben.

Lucy zrudla ještě víc. Vstala, přešla k oknu a třela si záda. Ben se zvedl také, následoval ji a postavil se vedle ní. Přitáhl si ji k hrudníku a dlaní jí jemně masíroval záda.

Bláznivá holka, pomyslel si. Potřebuje mě. S tím nesmyslem o nezávislosti musí přestat. Nepustím ji ani na minutu z očí.

Lucy stála nejprve strnule.

Pak se ale s trhaným vzdechem o Bena opřela, sklonila hlavu a poddala se jeho příjemnému doteku. Bylo tak milé nechat ho, aby ji podpíral. Tolik jí chybělo mít někoho, kdy by ji objímal a držel. Matka ji vždycky objímala a otec to zkoušel také, jenže zemřela a otec se citům uzavřel.

Lucy teď neměla nikoho. Kromě Bena.

Pomalou a rytmicky posunoval ruku po jejích zádech, ulevoval nepříjemné křeči svalů a mírnil napětí. Ráda by tak stála navždy, ale ozvaly se kroky a zaklepání na dveře. Odstoupila od Bena právě v momentě, kdy se mezi dveřmi objevil Draganův usměvavý obličej.

„Ahoj. Omlouvám se za zpoždění. Přivezl jsem Melindu. Kate říkala, že se na ni podíváš.“

„Jistě,“ řekla Lucy. „Ahoj, Melindo, prý jsi pokousaná,“ pozdravila mladou veterinářku, která se stala pevnou a váženou součástí místního společenství.

„Ano, taková hloupost,“ odpověděla s lehkým italským přízvukem. Shrnula si z obličeje nádherné zlatavě plavé vlasy, které však sklouzly zpět, což ji zjevně rozčílilo. „Byla to moje chyba. Našli jsme poblíž hostince zraněnou fenu. Šli jsme na oběd k Pašerákovi a uviděli ji cestou dolů. Měla zkrátka bolesti, nezná mě,“ hájila zvíře Melinda.

„Je v pořádku?“

„Teď už ano,“ řekl suše Dragan. „Sledovali jsme ji, chytili a vzali na ošetření. Je v kleci, aby si odpočinula. Musel jsem Melindu přemlouvat, aby odjela.“

„Mohla jsem si to vyčistit klidně sama,“ namítla veterinářka.

„Rána dost krvácí. Potřebuješ důkladné ošetření a správná antibiotika,“ reagoval na její odpověď Dragan.

„Myslíš si, že nemám správné léky?“ řekla Melinda jemně, ale ukázala levou ruku Lucy, zatímco si pravou stírala krev stékající po předloktí.

„Dragan má pravdu. Hodně to krvácí. Myslím, že máš prokousnutou cévu. Pojdme na ošetřovnu a podíváme se na to. Mimochodem, omlouvám se. Dragan Lovak, Melinda Fortesque, Ben Carter,“ představila je Lucy rychle a vedla Melindu na ošetřovnu, která sloužila pro malou chirurgii.

Když odstranila čtverec gázy a spatřila krvácející masu, cukla sebou. Přitiskla krytí rychle zpět na narušenou cévu.

„Mohl bych se podívat z blízka?“ naklonil se Lucy přes rameno Ben.

„Jistě,“ odpověděla Melinda.

„Škaredý kousanec. Potřebuje důkladně vyčistit,“ řekla Lucy, když se k ní Ben přidal u umyvadla a začal se taky mýt.

„Céva se musí rozhodně sešít,“ mumlal. „Uděláš to sama, nebo tu radost přenecháš mně?“

„Můžu to zkusit,“ pokrčila Lucy nejistě rameny.

„Máš materiál na jemné šití?“ zeptal se.

„Myslím že mám. Ale budeš jistě lepší než já, tvé zkušenosti jsou čerstvější než moje.“

„Pochybuju,“ usmál se Ben. „Ale jestli ti to nevadí, klidně Melindu ošetřím. Alespoň nemusí do nemocnice.“

„Budu radši a jsem si jistá, že se ani Melindě nechce do St. Piran, že?“

„To tedy nechce,“ řekla Melinda rychle zezadu. „Musím zpátky ke zraněné feně a je mi jedno, který z vás se do šití pustí.“

„Dobrá. Tak se na ránu pojďme podívat, než proneseme neuvážené sliby,“ řekl Ben a natáhl si rukavice. Usadil se na stoličku vedle lehátka a prohlížel si Melindino zranění. Musel často smotkem gázy odsávat krev, aby místo zůstalo čisté.

„Vypadá to bolestivě,“ prohodil.

„Bolí to pořádně, když se do rány dloube,“ sykla Melinda.

Ben se zasmál a podíval se jí do očí s úsměvem, který v Lucy vzbudil okamžitě absurdní žárlivost. I Dragan se ošil a Lucy pochopila, že se mezi ním a Melindou cosi děje. Ale co? Jsou snad milenci? Přátelé? Dva cizinci v cizí zemi?

Dragan byl Chorvat a žil v Anglii od dospívání.

O své minulosti nikdy nemluvil, ale v jeho očích bylo něco temného.

O Melindě věděla Lucy jen málo. Obklopovalo ji zvláštní ovzduší tiché vážnosti. Byla ale otevřená, přátelská a praktická. Stěží si mohla představit někoho více pragmatického.

Vzhlédla k Draganovi, aby něco poznamenala a zjistila, že se na ni dívá. Zamyšlenýma očima sklouzl k Benovi a zpět k ní. Lucy se zarazila. Je to snad tak zjevné? Mám na břicho znamení, které říká, že nosím dítě Bena Cartera?

Nebo v Draganově pohledu hledám víc, než tam skutečně je?

„Lucy, dáme na paži škrťící manžetu, abychom zaslavili krvácení. Můžu dostat něco na vypláchnutí, prosím?“ zeptal se Ben a Lucy se přestala zabývat Draganovou myslí a soustředila se na práci. Nebo spíš na pomoc Benovi, který pracoval za ni. Musela připustit, že mu to jde báječně.

Když ránu místně znecitlivěl, zašil cévu tak úhledně, že Lucy jen koukala. Pak zranění pečlivě vyčistil a odstranil manžetu, aby ověřil, že je vše v pořádku.

„Dobře,“ mumlal, odstraňoval malé kousky mrtvé tkáně a nakonec stáhl okraje rány k sobě sterilními náplastmi. Celá záležitost mu zabrala jen pár minut.

„Jsem hotov, Melindo,“ řekl Ben. Protáhl si ramena a spokojeně přikývl.

„Nemůžu kůži sešít, kvůli vysokému riziku infekce, ale páska by měla držet okraje rány u sebe. Drž místo v suchu. A myslím, že bys měla pro jistotu brát širokospektrální antibiotika. Zajistí širší pokrytí než obyčejné tablety penicilinové řady. Mohla ses nakazit infekcí ze slin zvířete. Lucy, můžu prosím dostat sterilní nepřilnavé krytí?“

„Jistě,“ odpověděla a podala Benovi balíček. Pak našla lepicí pásku a pomohla mu zranění obvázat.

„Fajn,“ řekl Ben a s úsměvem se posadil. „Doufejme, že se bude tvá rána rychle hojit. Ale obávám se, že ti po ní zůstane jizva.“

Melinda pokrčila rameny a usmála se.

„Nebude první, to je riziko povolání. Děkuju, Bene. Teď musím zpátky za mou pacientkou.“

„A co protitetanová injekce?“ zeptala se Lucy a Melinda se usmála.

„Tu jsem dostala minulý rok, také po kousnutí. Člověk by řekl, že jsem se poučila, ale zřejmě ne.“

Ben se zasmál.

„Dobrá, Lucy ti napíše recept. Budeš potřebovat něco proti bolesti, nejspíš nesteroidní léky s kodeinem. A dej si příští týden pozor na zčervenání, horečku, pocení, třes a cokoli neobvyklého, ano?“

„Dobrá. A moc děkuju. Ale teď už vážně musím za tím psem.“

„Mohla bys to nechat udělat někoho jiného,“ řekl Dragan zamračeně, ale Melinda jeho návrh rázně zamítla.

„Ne. Ta fena se jen bojí, to je celá potíží. Je mladá a utrpěla zranění. Není zlá. Vezmu si na pomoc sestru a bude to v pořádku.“ Dragan si pro sebe cosi nesrozumitelně zamumlal a pak nahlas dodal.

„Já bych tu měl zůstat. Měli jsme mít schůzku, jenže tu nejsi autem,“ řekl Melindě.

Lucy však zavrtěla hlavou.

„Nedělej si starosti, Dragane, a zavez ji zpátky. My už jsme všechno probrali a mně stejně začíná za pět minut služba. Sejdeme se zítra a já ti všechno povím. Za týden nebo dva uspořádáme další schůzku, ano?“

Dragan přikývl. Potrásl Benovi rukou a poděkoval mu. Pak odešli s Melindou ven a nechali je samotné.

Lucy chtěla Benovi nabídnout další čaj, když pohlédl na hodinky.

„Musím také vyrazit. Vyzvednu tě večer. Takže tady, v půl sedmé?“

Lucy však zavrtěla hlavou. Nechtěla, aby pro ni přijel na chirurgii, když bylo pravděpodobné, že bude otec na blízku.

„Potkáme se v sedm někde jinde. Co takhle u tebe?“

„Fajn,“ souhlasil Ben. „Pamatuješ si cestu?“

Jestli si ji pamatuju?

Lucy cestu k Benovi téměř vyjezdila, jak zoufale ho chtěla vidět. Nedokázala se ale přinutit zazvonit říct mu, že se mýlila, když tvrdila, že se nemůžou vídat. Pak zjistila, že je těhotná a cestu dál projížděla, když se pokoušela sebrat kuráž a nečekanou novinku Benovi sdělit.

„Pamatuju,“ řekla. „Uvidíme se tam. A radši až v osm. Budu mít čas dojet domů a něco si sníst.“

„Ne. Něco ti připravím.“

„Tak tedy v půl osmé,“ svolila Lucy. Chtěla jít po službě domů, vysprchovat se a převléknout do něčeho hezčího, v čem by se cítila lépe.

Lucy Bena odvedla zpět k příjmu a zamířila do své ordinace. Sledovala oknem, jak nastupuje do svého BMW a odjíždí. Bylo skoro pět a v městečku se rozsvěcovala světla. Lucy si zkoušela představit, jaké to asi je připlouvat k ústí přístavu a vidět před sebou záři domova. Asi uklidňující a vyvolávající pocit bezpečí.

A Lucy zatoužila po Benovi. Sledovala jeho auto, provázela ho pohledem městečkem, dál po Harbour Road, nahoru Bridge Street až bylo z dohledu.

Dvě a půl hodiny, říkala si Lucy v duchu a cítila se podivně rozechvělá. To se mi už hodně dlouhou nestalo.

„Kate?“

Znovu se ozvalo zaklepání a tak Kate otevřela.

Za dveřmi stál Nick, ruce vražené hluboko do kapes a ve tváři napjatý výraz. Kate se zamračila soustředěním.

„Ahoj, Nicku. Co pro tebe můžu udělat?“

„Víš, byl jsem právě z domu vyklidit poslední věci. Je to zvláštní. Konec jedné éry. Agent předpokládá, že se cena na aukci vyšplhá dost vysoko, ale já mu řekl, aby v to příliš nedoufal. Povídal, že kdyby se dům neprodal teď, pak určitě na jaře, jenže já odmítl. Chci ho prodat teď.“

„A teď cítíš ztrátu,“ usoudila Kate.

„Ne tak docela. Musí se to udělat,“ řekl Nick rychle.

Jenže Kate ho znala lépe než on sám sebe. Věděla přesně, jak těžká pro něj ztráta domu je. Domov rodiny jeho matky, místo, kde se narodil a vyrostl, zdi, mezi kterými jeho otec žil až do smrti.

K prodeji se chystal už dlouho a nemělo smysl to odkládat. Možná si kdysi představoval, jak tu jednou společně s Annabel stráví důchod. K tomu už ale nedojde, a tak mu přišlo nesmyslné dům vlastnit.

Chudák Nick, pomyslela si Kate. Tolik drahého ztratil.

„Jsem si jistá, že bude prodej velmi úspěšný,“ řekla Kate briskně.

„Třeba ho koupí Londýňané, někdo s rodinou, kdo chce trávit čas kvalitněji, společně a přivede dům zase k životu. Možná přesně tohle

potřebuje a ty si budeš moci z výtěžku prodeje dopřát pěknou dlouhou dovolenou. Máš čas na kávu?“

„Myslím, že ano. Díky. Kávu bych moc rád.“

Nick následoval Kate do kuchyně. Opřel se proti lince a pozoroval ji, zatímco připravovala šálky.

„Kde je Jem?“ zeptal se.

„V posteli, Nicku. Vždyť je skoro deset hodin.“

„Vážně?“ reagoval překvapeně a nevěřícně se podíval na hodinky.

„Opravdu. Omlouvám se. Mám odejít?“

„Ne, to je v pořádku.“ řekla Kate. „Pojď se posadit.“

Podala mu jeho kávu a vedla ho do obývacího pokoje. Sedl si vedle ní na pohovku, opřel si nohy o krabici sloužící jako stolek a s povzdechem si opřel hlavu.

„Mám toho dost,“ přiznal se Kate.

„To je pochopitelné. Vyklízení domu není nic lehkého. Neměl bys to dělat sám.“

„Ne,“ prohlásil.

Neřekl nic jiného, jen jediné slovo. Pak se narovnal a koukal dolů do svého šálku.

„Nevíš kde je Lucy?“

„Řekla bych, že doma v posteli, jestli má rozum.“

„Nemá auto před klinikou. Vždycky tam parkuje,“ nadhodil.

„Třeba je někde s přáteli. Možná šli někam na večeři, nebo tak. Občas si vyjde s Chloe nebo Lauren.“

„Co když ne? Třeba se jí něco stalo...“

„Nicku, je v pořádku,“ uklidňovala ho.

„Zavolám jí,“ rozhodl se.

„Nedělej to. Ale jestli na tom skutečně trváš, nech to na mě. Hlavu mi neukousne.“

Kate položila kávu, vstala a odešla do kuchyně. Nebylo to nutné, protože telefon byl bezdrátový, ale chtěla být z Nickova doslechu.

„Otec se o tebe bojí,“ řekla, když se Lucy ohlásila. „Všiml si, že tu nemáš auto. Řekla jsem, že jsi nejspíš na večeři s přáteli.“

Na okamžik bylo ticho a pak Lucy odpověděla.

„Hm... ano.“

„Myslela jsem si to,“ řekla Kate a četla mezi řádky, „Užij si hezký večer a nedělej si o něj starost.“

„Kate...“ následovalo další zaváhání a pak Lucy pokračovala. „Drž ode mě tátu dál, prosím.“

„Jistě, Lucy. Na shledanou zítra.“

„Díky,“ hlesla Lucy.

Kate zavěsila a vrátila se do obývacího pokoje.

„Takže?“ zeptal se Nick.

„Je na večeri s přáteli. Říkala jsem ti, že to tak nejspíš bude.“

„Nikdy nechodí pryč, aniž by mi to řekla. Přemýšlel jsem, jestli není s otcem dítěte...“

Velmi pravděpodobně, pomyslela si Kate. Lauren je totiž někde s Martinem, Alison má nemocné dítě a Chloe zase pohotovost. Nechala si ale své závěry pro sebe.

„Kdybych jen věděl, kdo to byl,“ pokračoval Nick. „Kdo Lucy nechá s dítětem samotnou? Pověsil bych ho. Jak se mohla dostat do takových potíží...“

„Ach, Nicku... Nech ji na pokoji. Je dospělá a nezávislá pracující žena. Dokáže si vybojovat si své bitvy sama.“

„Vážně?“ opáčil nešťastně.

„Samozřejmě,“ odpověděla Kate.

„Tak proč skončila takhle? Chce být na všechno sama? Propána, mně bylo jen osmnáct, když Annabel přišla do jiného stavu. Zvládli jsme to. A měli jsme dvojčata! Brzy po té se narodil Edward, ale ustáli jsme i to. Narození dětí náš vztah upevnilo. Měli jsme rodinu a dělali pro ni to nejlepší, co jsme dokázali,“ dodal Nick sklesle.

„Teď je Lucy těhotná a opuštěná. Jack si usmyslel, že se pustí do plastické chirurgie, pobíhá v Londýně od jedné poběhlice ke druhé a nemluví se mnou. Edward nechce opustit místo v armádě. Tak proč jsme se vlastně obtěžovali? Někdy si říkám, že je nakonec dobře, že už Annabel nežije. Alespoň se na výsledek našeho snažení nemusí koukat.“

„Ach Nicku,“ posadila se Kate s povzdechem. „Ty jsi opravdu na dně, vid’? Přivedli jste s Annabel děti k báječnému povolání. Dali jste jim všechno, co jste mohli. Všechny se přece staly schopnými lékaři a vedou si dobře. Můžeš na ně být hrdý. Co víc bys ještě chtěl?“

„Chci vědět, zda se má dcera provdá za otce svého dítěte. A jestli za to ten chlap vůbec stojí. Chci mít jistotu, že synové nesejdou z cesty. Kdyby se mnou alespoň mluvili, bylo by to zlepšení...“

„A kdy ses s nimi naposledy pokusil spojit?“ zeptala se ho.

Nick mlčel.

„Já si to myslela,“ odtušila Kate. „Dej jim šanci, Nicku. Promluv s nimi. Pošli jim zprávu. Ať ví, že na ně myslíš. Pověz jim o domě. Cokoli. Dej najevo, že je máš rád. Jen nevyčítej.“

Nick zasupěl, Kate mu vzala šálek z rukou a vstala.

„Pojď, je čas, abys šel domů. Potřebuju se vyspat a ty taky. Vypadáš vyčerpaně. Ráno bude všechno vypadat lépe.“

„Ano?“

Nickův obličej byl bledý a Kate pochopila, že myslí na Annabel. Že teď půjde sám do prázdného domu. Zнала pocit prázdnoty až příliš důvěrně.

Mám na rozdíl od Nicka alespoň Jema, napadlo ji. Můžu zbožňovat každý vlasek na jeho malé dokonalé hlavičce. Jenže i moje postel je v noci studená a osamělá.

„Dobrou noc, Nicku,“ řekla a zavřela za ním dveře.

ČTVRTÁ KAPITOLA

„Volala ti Kate?“

Lucy přikývla. Vzdychla si, odhrnula si vlasy z tváře a nepřítomně je pročísla prsty.

„Omlouvám se. Otec má o mě strach. Všiml si, že nemám auto na parkovišti a doma je zhasnuto. Předpokládám, že zpanikařil. On už je zkrátka takový.“

Vypadala ustaraně a Ben cítil touhu ji obejmout. Nechtěl na ni ale tlačit. Místo toho nechal promluvit rozum.

„Chápu ho. Ztratil velkou část rodiny, proto se tak chová. Ke všemu jsi těhotná, sama a neví, kde jsi.“

„Já vím, jenže jeho přehnanou péči cítím jako omezování. Jako bych měla vypisovat letový plán pokaždé, když jdu na nákup. Proto s ním nechci bydlet, ačkoli by to pro mě bylo v některých věcech lehčí. Mohla bych mu dovolit, aby mě obskakoval a nemusela se o nic starat. Jenže by mě svou starostlivostí během týdne dovedl k šílenství.“

Ben se rozesmál. Dovedl si představit její nespokojenost, ale ani on ji nechtěl nechat žít samotnou, stejně jako její otec. Ne teď. Ne před příchodem dítěte. Usadil se zpět na pohovku a díval se na její druhý konec. Lucy měla štíhlé nohy zastrčené pod sebou a pohled na očividně plodnou a hladkou křivku jejího břicha probudil Benovy otcovské city.

„Tak. Když tedy nezůstaneš ve svém bytě a nehodláš žít s otcem ani se mnou, kde chceš žít?“ zeptal se Ben a pokoušel se mluvit klidně.

„Kdyby sis mohla nějaké místo vybrat?“ zeptal se.

„Skutečně cokoli?“ zasnila se Lucy. „Vybrala bych si domek mých prarodičů,“ řekla Benovi vážně, čímž ho překvapila.

„Byl domovem babiččiny rodiny celé věky. Původně to byla farma, kterou zdělila, když její svobodný bratr zemřel. Hospodářství prodali a nechali si jen dům. Je úžasný, i když teď trochu sešlý. Byla

jsem tam onehdy s otcem a vypadal dost omšele. Kvůli domu měl táta odpoledne schůzku a stěhoval věci po posledním nájemníkovi, který byl starý a nechal stavbu zchátrat. Domek by potřeboval důkladně opravit, aby byl znovu v pořádku. Takže se otec nakonec rozhodl, že ho prodá. Tenhle týden jde do dražby.“

„Vážně?“

Benova pozornost stoupla. Svůj vlastní nevýrazný dům, který považoval za dočasné řešení bydlení, právě prodal. Teď byla pravá chvíle pořídit si bydlení trvalé, domek podle Lucyina výběru. Něco, co by splňovalo její sny.

Ben dostal skutečně vynikající nabídku, smlouva o prodeji byla na spadnutí a zbývalo jen stanovit datum stěhování. Všechny výhody měl tedy na své straně.

„Je mi moc líto, že rodina o dům přijde,“ řekla Lucy smutným hlasem dokonale odrážejícím její pocity.

„Myslím, že otci taky, ale nemá pro něj smysl dál dům vlastnit a já si to zase nemůžu dovolit. A bratři, svobodní mládenci, se domem zabývat nebudou, i když není moc velký. Jen čtyři ložnice a malé podkroví. Je z něj ale úžasný výhled na moře a má překrásnou zahradu. Zbožňuju to místo. Tak to je můj bláznivý a nedosažitelný sen.“

Ben pocítil vlnu vzrušení.

„Ne tak docela. Zní to báječně. Jak se to místo jmenuje?“

„Tregorran House,“ odpověděla okamžitě.

Zapamatoval si jméno, ale nebylo to nutné.

„Máš přístup na internet?“ zeptala se Lucy a Ben přikývl.

„Ano. Proč?“

„Dům je na webové stránce realitního agenta,“ vysvětlila mu a v minutě věděl všechny podrobnosti. Datum aukce, prodejní cenu, vnitřní uspořádání a přesné místo, kde se dům nachází.

„Vypadá rozkošně,“ poznamenal.

„Je strašně zanedbaný,“ řekla Lucy. „Na tom už ale nezáleží. Dobré je alespoň to, že rada zamítla návrhy dům zbourat, takže se snad zase stane domovem nějaké šťastné rodiny. Bohužel ne té mojí.“

Otočila se od klávesnice a Ben stiskl malé srdíčko. Poznamenal si tím webovou stránku, aby ji našel při dalším připojení. Potom počítač vypnul.

Lucy seděla opět na gauči, vypadala trochu neklidně a velmi unaveně. Ben přešel k ní a dřepł si naproti. Vzal její nohy do dlaní, zvedl je na stehna a jemně masíroval.

„Ach, to je báječné,“ vydechla Lucy a Ben se přesunul, takže klečel s jejím nohama v klíně. Zavřela oči a znovu vydechla.

Vypadala tak znaveně. Překrásně, ale strašně vyčerpaně a ztrhaně ze všech starostí. Nevěděla, jak naložit s otcem, se svým bydlením a on jí chtěl pomoci. A teď už věděl jak.

Benovy ruce zpomalily a pak se zarazil.

Viděl, že Lucy usnula. Velmi opatrně a jemně jí nohy zvedl nahoru a otočil na gauč. Lucy tiše vydechla a schoulila se. Ben si sundal svetr a obložil ho okolo ní. Pak si zase dřepł a pozoroval ji, jak spí. Dítě se hýbalo, Lucyino břicho se hýbalo a nadouvalo a on to fascinovaně pozoroval snad celé hodiny.

Pak náhle otevřela oči, protáhla se a zanaříkala.

„Co je? Co se ti stalo?“ zpanikařil Ben a Lucy si třela lýtko.

„Jenom křeč,“ odpověděla, když se zeptal znova. „Copak nevidíš, že mám v noze křeč?“

„Tak si sedni,“ nařídil a dusil nutkání smát se svojí polekané reakci. Opatrně ji zatlačil zpět na pohovku a uchopil ztuhlou končetinu. Ohýbal nohu vzhůru, napínal svaly a pevně masíroval plochy, dokud pod jeho rukama lýtko nezměklo a ona nezamručela úlevou.

„Promiň,“ řekla Lucy pokorně, ale Ben její slova nevnímal. Zuřivě se totiž pokoušel ignorovat fakt, že má Lucy pod přiléhavými krátkými pletenými šaty oblečené fantastické krajkové kalhotky. Položil nohu, jako by byla rozpálená do ruda a odsunul se pryč.

„Je to už lepší?“ zeptal se.

Lucy přikývla a upravila si vyhrnutou sukni, ale už bylo pozdě. Zažívala, vzdychla a chtěla vstát, jenže Ben si sedl vedle ní. Natáhl ruku a jemně se dotkl Lucyina kolena.

„Zůstaň tu,“ řekl.

„Zůstaň? Mluvíš na mě jako na poslušného psa?“

Usmál se a zavrtěl hlavou.

„Zůstaň u mě. Jsi unavená a neměla bys řídit, to není rozumné.“

„A spát s tebou rozumné je?“

„Proč ne? Děláš, jako bych tě chtěl přivést do jiného stavu.“

Zasmála se, vstala a odstoupila od něj.

„Proč chceš, abych tu zůstala, Bene? Jsem tlustá a kolébám se jako kachna.“

Vzpomněl si na krajkové kalhotky. „Ne. Jsi gravidní, ne tlustá. A nekolébáš se.“

„Nepovídej.“

„No dobrá, alespoň ne moc,“ pokusil se potlačit úsměv. „Stále jsi ta nejkrásnější žena, kterou jsem kdy viděl.“

„Jsi takový lhář.“

„Ne. Jsi krásná, zábavná, inteligentní a úžasně sexy.“

„Sexy?“ řekla, jako by se zbláznil.

„Ano, sexy,“ řekl pevně a na mysli mu znovu vytanuly její kalhotky. „Žádoucí a úchvatná.“

„Jsem těhotná,“ řekla Lucy skepticky.

„Ano. A stále po čertech přitažlivá.“

„Aha, už to mám,“ vytočila oči v sloup. „Jsi jeden z mužů, kteří si o těhotných ženách myslí, že...“

„Jen o těch ženách, které nosí mé dítě,“ upřesnil Ben.

Zavřela pusku a pootočila hlavu.

„Lucy?“

„Bene, já... To je opravdu špatný nápad,“ pronesla s lehce zrudlou tváří.

„Proč? Jsem pevně rozhodnutý být tu pro tebe i dítě napořád. Proč nezačít teď? Nemusíš se mnou spát. Mám tu volný pokoj.“

Lucy se trochu zvláště usmála.

„Na to je pozdě, nemyslíš?“

Chtěl k ní jít, stisknout ji v náručí a odnést nahoru do postele. Donutil se však stát a čekat, až udělá Lucy první krok. Jenže ona dál stála se rtem stisknutým mezi zuby. „Bene, co když...“

„Copak?“

A pak pochopil.

Bojí se, že když se svlékne, názor změní, usoudil Ben. Má zkrátka strach, že mi už nebude připadat atraktivní. Bláznivá, hloupá ženská!

„Prosím,“ řekl měkce. „Chci tě jen držet.“

Oči se jí zalily slzami a Lucy přikývla. Pak už ji svíral v náruči a nesl nahoru. Smála se a protestovala, že ji má pustit. Konečně ji posadil na konec postele, sedl si vedle ní a odhrnul jí z tváře vlasy.

„Chceš něco na spaní?“ zeptal se, protože mu bylo jasné, že se bude stydět. Když přikývla, vytáhl ze zásuvky dlouhé tričko a podal jí ho.

„Tady máš ještě nový zubní kartáček. Čisté ručníky, pastu a ostatní najdeš v koupelně.“

Pak rozestlal, svlékl si šaty a vešel do oddělené sprchy. Po té seběhl dolů pro svícen z jídelního stolu. Zhasl v ložnici světlo a zapálil čajové svíčky. Uvažoval, jestli má spát nahý, ale usoudil, že raději ne. Pak už si jen lehl do postele a čekal.

Slyšel zvuky splachovače, tekoucí vody, dveří a klapnutí vypínače. Konečně se objevila Lucy, ale váhala mezi dveřmi. Když v záři svíček uviděl její ustaraný obličej, rozevřel náruč na uvítanou.

„Pojď se ke mně přitulit,“ pronesl něžně a Lucy vklouzla po chvilce otálení vedle něj.

„Ach! Je to studené,“ mumlala. Přitáhl ji k sobě, takže pevná vyboulenina Lucyina břicha spočívala na jeho břicho a jejich nohy se propletly. Cítil, jak ji z těla postupně odchází napětí.

Páni, pomyslel si Ben. Je to příjemné, tisknout Lucy v náručí.

Cítil pohyby dítěte a přemýšlel, jak může Lucy odpočívat, zatímco se v ní ten malý človíček vrtí. Napadlo ho také, jestli se narodí chlapec nebo děvče i uvažoval, zda mu na pohlaví dítěte záleží. Usoudil, že ne. Hlavně aby bylo v pořádku.

Když uslyšel Lucyino lehké chrápání, zasmál se. Trochu se posunul, takže měl její hlavu na rameni a přitáhl ji kvůli průvanu pokrývkou k ramenům. Zavřel oči, ležel a přemýšlel o budoucnosti.

Nevěděl, co přinese, ale jedna věc byla jistá. Budou spolu, oni dva a jejich dítě. Navzdory všemu a všem.

Když se Lucy probudila, byla ještě tma.

V teplé hloubce přikrývky slyšela tlukot srdce. Patří ale jí? Chtěla pohnout nohama a zjistila, že jsou zapletené do jiných nohou. Svalnatých, dlouhých a hubených mužských končetin. Ruku měla položenou přes číši štíhlé břicho, dlaní spočívala na širokém hrudníku, který pravidelně stoupal a klesal.

Ben. A patrně o mě nemá nejmenší zájem, když se mezi námi minulou noc nic nestalo, usoudila Lucy.

Zvedla nepatrně hlavu a pokusila se uvolnit. Paže ovinutá okolo zad ji ale stáhla zpátky.

„Nechod' pryč.“

„Musím. Potřebuju na toaletu,“ řekla Lucy a on si vzdechl a pustil ji. Svíčky už dohořely, takže pořádně neviděla na cestu. Slyšela zavrzat postel, ucítila pohyb matrace a vedle postele se rozsvítila lampa.

„V pořádku?“ zeptal se Ben.

„Prima,“ poděkovala.

„Nechceš něco k pití?“

„Ano, vodu,“ odpověděla Lucy.

„Nebo raději čaj? Je před šestou. Musím brzo vstát,“ prohlásil Ben.

„Čaj by byl báječný,“ přijala nabídku Lucy a pak si pospíšila do koupelny, protože se dítě zahýbalo blízko močového měchýře a připomnělo jí, co ji vlastně probudilo. Sedla si na toaletu a koukala dolů na obrovský balon, který teď měla místo břicha.

Ben mě nechce, pomyslela si. Jen mě celou noc držel, ale nechce mě. Ne poté, co jsem v půjčeném tričku vypadala jako velryba vyplavená na pláž.

Cítila hloupé a pošetilé nutkání plakat. Vlastně s ním ani nechtěla spát, nechtěla, aby si něco začal, protože byla doopravdy unavená. A přesto cítila zklamání.

Spláchla toaletu a rychle se umyla. Vyčistila si zuby a přemýšlela, jestli bude mít čas se obléct, než Ben přijde do ložnice s čajem.

Odpověď zněla ne.

Ben byl v posteli, ruce zkřížené za hlavou a na nočních stolcích stály kouřící šálky čaje. Viděla jeho široký hrudník, lehce porostlý

měkkými tmavými chlupy a statné paže. Věděla, že je silný. Minulou noc ji nesl, jako by nic nevážíla. Takhle ji držel v náručí i v květnu, když po ní ještě toužil.

Ale minulou noc k ničemu nedošlo. Proklatě. A teď musí prožít rozpačité ráno.

„Vypadáš lépe. Večer jsi mi připadala zničená,“ konstatoval Ben.

Ach, ke všemu bude hýřit komplimenty, zoufala si Lucy v duchu. „Byla jsem unavená,“ řekla a vklouzla vedle něj do postele. Přemýšlela, jak rychle dokáže vypít vroucí čaj a dostat se z téhle pokořující situace.

„V kolik hodin potřebuješ být v práci?“ zeptal se.

„V půl deváté,“ odpověděla pravdivě.

„Je teprve za deset minut šest. Já nemusím odejít před sedmou,“ pronesl Ben.

Mohlo jít o prosté konstatování faktu, ale v Benově hlase bylo cosi vřelého, jemného a prosebného.

Lucy se na něj odvážila pohlédnout a zjistila, že ji tázavě pozoruje. Polkla a položila čaj nedotčený.

„Bene...“ začala nejistě.

„Pojď ke mně, Lucy.“

Spočinula mu hlavou na hrudníku. Ovinul jí paži okolo zad a druhou rukou jí zvedl hlavu. Zaklonil jí tvář tak, aby mu viděla do očí.

„Vážně o tebe stojím,“ řekl něžně a Lucy cítila, jak se jí oči plní slzami.

„Vážně?“

„Vážně, vážně, vážně!“ zasmál se. „Jestli mě chceš...“

„Ach ano a moc,“ zašeptala Lucy.

S trhaným vzdechem se k ní nahnul, jejich ústa se hladově setkala a Benova ruka se rozběhla po Lucyině těle. Prsty jí přejel bok, vypouklé břicho, vklouzl pod tričko a se zamručením přejel naběhlé nadro. Netrpělivě odhrnul látku, shlédl na její tělo a těžce polkl.

„Máš tmavší bradavky, než jsi měla. Jako čokoládu,“ řekl překvapeně. Sehnul hlavu, vzal jednu z nich do úst. Druhou mnul opatrně mezi palcem a ukazováčkem, jako by věděl, jak citlivé na

dotek teď jsou. Pak se jeho ústa přesunula, pokryl polibky vystouplé bříško ukrývající dítě.

„Dobré ráno, miláčku,“ zašeptal.

Lucy cítila jeho dech a uslyšela smích. Pak zvedl Ben hlavu.

„Doufám, že si nebudeš tyhle neskutečné kalhotky oblékat na předporodní prohlídky,“ zamumlal. Vklouzl prstem pod pružnou látku a poklepal ji po zadečku, aby ho zvedla. Pak jí kalhotky svlékl.

„Takhle je to mnohem lepší“, řekl a znovu sklonil hlavu. Nejprve jí znovu líbal kulaté bříško, pak jeho lačná ústa putovala níž. Ohromující přesnost Benova laskání Lucy úplně zbavila sebekontroly a krátila jí dech.

„Bene!“ vykřikla a on přestal, ale jen proto, aby si strhl boxerky. Poté už Lucy nenechal na pochybách o své touze po jejím těle.

Byl velice jemný a opatrný, ale jeho doteky ji přiváděly k šílenství. Benova ruka nikdy nepustila její. Vzal ji přes samý okraj k oslňujícímu vyvrcholení, které jí nechalo roztřesenou až na kost.

Matně, si uvědomovala jeho napjaté tělo, pomalé uvolnění i roztřesenou ruku, hladící jí obličej. Líbal ji dlouho a pomalu, než mu položila hlavu na hrudník, v němž slyšela stále divoce bušící srdce.

Lucy cítila pohyby dítěte a Benovy ruce, které útočiště budoucího potomka hladily a z očí jí vytryskly slzy.

„Jsi v pořádku?“

Přikývla a pevně zavřela víčka, ale Ben jí zvedl bradu.

„Podívej se na mě,“ zašeptal.

Donutila se oči otevřít a setkat se s Benovým, nebesky modrým a laskavým, ve kterých dosud doutnaly poslední uhlíky vášně.

„Jsi překrásná, Lucy,“ šeptal. „Nádherná. Přeju si, abych teď nemusel odejít.“

„Nedělej si starosti. Taky musím do práce,“ ujistila ho.

„Já vím,“ vzdychl si. Naklonil se a znovu ji jemně a pomalu líbal. Pak s povzdechem odhodil přikrývku, vstal a zamířil do sprchy.

Lucy seděla v posteli, pila vychladlý čaj a pozorovala ho otevřenými dveřmi. Prohlížela si Bena přes kouřové sklo sprchové koutu a přemýšlela.

Jak smířit otce s faktem, že muž, kterého neprávem viní z matčiny smrti, je zároveň mužem, kterého miluju? Protože už vím, že

ho miluju, přiznávala si. Miluju ho od doby, kdy jsme byli kolegy v práci. A kdyby matka za nešťastných okolností nezemřela, možná bychom spolu byli stále, uvědomila si.

Ale teď se měly věci jinak a Lucy neměla ani zdání, jak se z potíží dostat.

„Uvidíme se později,“ řekl Ben, oblékl si kabát a zvedl kufřík. „Kdy končíš v práci?“

„V šest. Ale Bene, já nevím...“

„Co nevíš?“

„Jestli je to dobrý nápad,“ pronesla Lucy váhavě.

Zíral na ni, pak si pročísl rukou vlasy, aby rozcuchal stále vlhké prameny a zamumlal cosi nesrozumitelného.

„Podívej, já ti zavolám, ano?“ řekl za chvíli. „A jeď opatrně.“

„Ty taky.“

Letmo se na ni usmál a zaváhal. Pak se vrátil zpět ke třetímu schodu, na němž seděla jako na bidýlku, a rychle ji políbil na rozloučenou.

„Miluju tě,“ řekl a byl ten tam. Nechal Lucy sedět s otevřenými ústy a bez hlesu.

„Nemyslí to vážně,“ řekla prázdné předsíni, když se zmohla na slova.

„Řekl to jen jako obrat. Nic víc. Nic jiného v tom není.“

Ale nemohla si odepřít bláznivou a nesmyslnou radost, která jí naplnila srdce. Po zbytek dne se však rozhodla nadšení a pocit útulného bezpečí odsunout a schovat.

„Dobré ráno, Lucy. Užila sis hezký večer?“

Lucy bojovala s ruměncem a usmála se na otce.

„Dobré ráno, tati. Užila, díky.“

Hezký večer? Ten nejúžasnější. Přímou neskutečný. Ach, víc než to...

„Tak jak to šlo s Carterem?“

„Carterem?“ zarazila se. „Aha, ta schůzka? Prima. Velmi užitečné setkání. Dragan se nemohl zúčastnit, ale já mu později všechno povím. A co prodej domu?“ dodala a doufala, že změnou tématu odvrátí otcovu pozornost.

„Dobře. Všechno je hotovo. A kde že jsi to říkala, že jsi strávila noc?“ nedal se otec.

Mazaný starý lišák, usmála se v duchu.

„Neříkala jsem nic,“ odvětila Lucy. „Když jsme dojedli, bylo už pozdě a mně se chtělo spát. Takže jsem zůstala,“ dodala a pod stolem překřížila prsty, vědoma si své polopravdy. K její úlevě šla okolo dveří Kate a zastavila se.

„Dobré ráno, Lucy. Nicku, měl bys chvilku? Mám tu informace, které vyžadují tvou okamžitou pozornost.“

Byl zamračený a tichý. Ted' na paži dobře viděla, ale nezdála se poraněná. Byla teplá a dobře prokrvená, mladík si ji však držel velice obezřetně a Lucy by vsadila život, že jde o zlomeninu vřetenní a možná i loketní kosti.

„Můžeš mi zmáčknout prsty?“ zeptala se Tobyho a on se o to pokusil. Takovým stiskem by však nedokázal zmačkat ani papír.

„Dobrá. Máš v prstech cit?“

„Cítím celou tu zatracenou hnátu,“ řekl mladík nenaloženě. „Bolí to jako čert. Táta měl pravdu, co? Mám ji zlomenou.“

„Obávám se, že téměř určitě ano. Upevním ruku na cestu do nemocnice do dlahy, aby to bylo trochu snesitelnější. Ale musíš do St. Piran, kde dostaneš sádru.“

„Taková škoda. Nejde ruka zasádrovat tady?“

„Já vím. Pracujeme na tom, ale dosud to není možné, Toby. Je mi to líto.“ Lucy se omluvně usmála, ovinula mu ruku vatou a připevnila páskou dlahy k podepření zraněné končetiny.

„Tak. To by mělo zabránit, aby se ruka příliš pohybovala, než se dostaneš do St. Piran. Při cestě si ruku polož na polštář nebo deku na klín. A až budeš v nemocnici, tak požádej doktora Cartera, aby mi zavolał, jak to vypadá.“

„Jistě. Díky, doktorko. Bude to chvíli trvat. Otec vykládá ryby, a když to neudělá včas, nestihne trh.“

„Dobrá, ale neodkládej odjezd dlouho. Mám ti sehnat někoho jiného, aby tě do nemocnice zavezl?“ Toby zavrtěl hlavou.

„Všichni mají plno práce. Čistí čluny a opravují sítě. Nemůžou se o mě postarat. Pojedu autobusem.“

„Ne se zlomeninou. Můžeš si zavolat sanitku.“

„A plýtvat časem záchranářů? Kdepak, doktorko. Moje chyba. Počkám na tátu.“ Toby vstal. „Předám panu Carterovi váš vzkaz,“ řekl a otevřel dveře. Za nimi stál Lucyin otec.

„Jaký vzkaz?“ zeptal se Nick, když Toby odešel a mračil se.

„Cože?“ předstírala Lucy, že neví, o čem je řeč.

„Vzkaz pro Bena Cartera.“

„Ach tak. O Tobyho zlomenině. Myslím, že je to přesně ten příklad zranění, která bychom mohli ošetřovat tady. Chci znát jeho názor. Pro Tobyho je vážně problém jet do St. Piran. Nechce zavolat sanitku, aby neplýtvat časem a prostředky záchranářů. A otec ho odvézt nemůže, dokud nevyloží ryby a nedodá je na trh. Byli na lovu celou noc a jsou vyčerpaní. Rentgen a vybavení na sádrování by vážně vylepšily situaci lidí jako je Toby.“ Usmála se na otce a políbila ho na tvář.

„Teď, jestli mě omluvíš, mám plnou chirurgii a velké zpoždění.“

Nick dceru letmo objal a otevřel jí dveře. Lucy vydechla úlevou a zamířila do ordinace za svými pacienty.

PÁTÁ KAPITOLA

„Lucy?“

„Ahoj Bene. Nejspíš jsi už viděl Tobyho Penhaligana.“

Lucy mluvila lehce, jako by ji těšilo, že ho zase slyší. Ben si nebyl jistý, jak bude reagovat po té, co měla čas přemýšlet o uplynulé noci. Ale přinejmenším nebyla chladná ani odměřená. Pocítil nával čehosi, co nedokázal přesně popsat. Ovládla ho úleva? Ne, něco víc.

„Ano,“ odpověděl. „Byla to jednoduchá nedislokovaná zlomenina vřetení i loketní kosti. Měli jste o pacienta starost, nebo spíš přemýšleli, zda byste ho dokázali se správným vybavením ošetřit?“

„To druhé. Přišlo mi, že jde o typický případ, o kterém jsem mluvila. Bylo opravdu frustrující, že jsem ho musela poslat tak daleko.“

„Rozhodně. A víš, že se nehoda odehrála včera? Jenže byli pryč celou noc a nemohli se z moře vrátit zpět, dokud lov neskončil.“

„Navíc ho otec nemohl odvézt, dokud nebyly ryby vyložené a na trhu, jinak by přišli o výdělek. Naši rybáři nemají lehký život. Já bych na moři pracovat nechtěla, necítím se na vodě dobře. To jen tak mimochodem,“ dodala Lucy se smíchem.

„Chtěla jsem vědět, kdy Toby přijel, kdy ho prohlédli a jak dlouho ošetření trvalo. Pro porovnání. Co by se stalo, kdybych mu mohla ruku ošetřit já, když přišel ve tři čtvrtě na devět ráno. Mohu údaje použít jako argument.“

Lucy uvažovala bezpochyby správně. Ben se donutil přestat myslet na zvuk jejího hlasu a soustředit pozornost na obsah slov.

„Podívám se do poznámek. Takže na oddělení přijel v deset padesát. Viděla ho sestra na příjmu a poslala do čekárny, kde seděl do jedenácti pětadvaceti. Pak ho prohlédl jeden z lékařů, zrentgenovali ho a dostal sádru. Ve dvanáct deset přesně. Nechal jsem personál zapsat přesný čas, protože mě napadlo, že to budeš chtít vědět.“

„Jsi vážně báječný,“ řekla Lucy a v jejím hlase byl slyšet smích. Pak ale pokračovala mnohem věcnějším tónem.

„Takže musel čekat na lékaře, na rentgen, čekat až potvrdí diagnózu a ještě na sádru. Čekal dohromady hodinu a padesát dva minut.“

„Ano. A ještě pěkný kousek cesty navíc. Takže připočítej dobu na dopravu a parkování, řekněme další hodinu navíc,“ navrhl Ben.

„Tak tedy tři hodiny, když je pěkné počasí. A ani nemluvím o nepohodlí a bolesti během cesty.“

„A ty bys ho zvládla ošetřit za jak dlouho? Třičtvrtě hodiny?“

„Přibližně,“ souhlasila Lucy. „Mohl se dostat domů v půl desáté, místo v půl druhé. O pět hodin dříve. A jeho otec by nemusel přerušit práci. Kdyby se jedna ze sester naučila pořizovat snímky, ušetřila by práci a čas mně nebo jinému lékaři, samozřejmě. To je úžasné. Děkuju mnohokrát za všechny informace, Bene.“

„Rádo se stalo. Nebyl jsem si jistý, jestli tě zastihnu.“ dodal a pokoušel se hovořit normálně. „Myslel jsem, že jsi odešla domů na oběd.“

„Ne, Kate vyběhla všem koupit sendviče do pekařství. Právě jím,“ vysvětlila mu Lucy.

„Jsi sama?“

„Ano. Jsem ve své ordinaci.“

„Takže k dnešnímu večeru. Co společná večeře?“ zašeptal a usilovně se snažil nevzpomínat na ráno. Jak moc toužil události dnešního jitra zopakovat!

Lucy se odmlčela a Benovi pokleslo srdce. Chce odmítnout, pomyslel si zoufale. Jenže souhlasila.

„To by bylo báječné, ale můžeme se sejít dřív? Jsem opravdu unavená. Měla bych se večer vrátit brzy.“

Benovo srdce na cestě vzhůru zaklopýtalo, ale řekl si, že nesmí být sobecký. Lucy je těhotná. Potřebuje odpočívat.

„Dobrá,“ promluvil lékař a otec v něm. „Takže přijdeš ke mně, nebo můžu něco donést? Nebo jsme připravení najíst se někde na veřejnosti?“

„A ty si myslíš, že večeře u mě není to samé jako vyjít mezi lidi?“ zasmála se Lucy. „Probud' se, Bene. Tohle je Penhally.“

Samozřejmě, došlo Benovi, Lucy má pravdu.

„Tak kde tedy?“

„U tebe?“ navrhla Lucy.

„Jistě,“ souhlasil, přestože byl zklamaný, že nemůže Lucy vzít někam ven a hýčkat ji. Byl ale vděčný, že ji vůbec uvidí.

„Mám tě vyzvednout, nebo přijedeš sama?“

„Raději sama. Můžu vyrazit na cestu, jakmile skončím?“ ujistila se ještě.

„Dobrý nápad. Máš chuť na něco zvláštního?“

„Chci rybu,“ odpověděla okamžitě. „Mořského okouna. Je jich pár v mrazáku, pozornost od Penhaliganových. Můžu přinést dva?“

„To by bylo prima. A já udělám nějaký neodolatelný moučník.“

Lucy se tiše zasmála, což udělalo s Benovými nervy neskutečné věci.

„Čokoládu,“ objednala si.

„Jestli já to nevěděl?“ zažertoval Ben. Kdosi zaklepal a dveřmi nakoukla jeho odborná asistentka. Ben zvedl ruku, aby ji zadržel.

„Lucy, omlouvám se, ale musím už končit. Uvidíme se později,“ ukončil hovor a položil sluchátko.

„Díky, že jsi přišla, Jo. Mám v půl třetí schůzku. Bude to pár minut, přinejhorším čtvrt hodiny. Můžeš hájit pevnost místo mě?“

„Jistě. Zrovna je tu klid.“

„Neříkej to,“ varoval ji Ben a mrkl na hodinky. Za pět minut dvě. Má čas vyřídit nějaké papíry, než bude muset vyrazit.

Tak tohle bylo ono. Tregorran House, dřívější domov rodiny Lucyiny babičky a její vysněný dům.

Ben šel pomalu k otevřeným zadním dveřím a zavolal. Objevil se mladík v obleku a spěchal mu vstříc s nataženou rukou.

„Pan Carter? Pojd'te dál.“

Vstoupili do prosté přípravný nebo snad předsíně a prošli do nevýrazné a zoufale staromódní kuchyně.

„Omlouvám se, že vcházíme zadními dveřmi, ale přední nelze otevřít,“ řekl agent. „Nikdy je nepoužívali a zdá se, že klíče zmizely. Je to ostuda, protože je k nim krásná přístupová cesta s nádhernými výhledy. Pojd'me se tu rozhlédnout.“

Dům byl menší, než Ben předpokládal. Měl nízké stropy, ze kterých čnely tu a tam staré dubové trámy, které přímo volaly po odhalení. V kuchyni byl ohromný žulový krb. Spoustu místa zabírala starodávná kamna ošklivě krémové barvy.

Ve dvou obývacích pokojích, umístěných u předních dveří, byly menší užitkové žulové krby. Místnosti nebyly velké, ale zato útulné a s výhledem do zahrady. Ben si dovedl živě představit, jak v ohništích praská hořící dříví. Nahoře v patře byla ohniště zakrytá, ale byl by se vsadil, že za bedněním budou ukryté dobré rošty.

Když pominul ubohý stav vybavení a fakt, že dům zjevně potřebuje pořádnou finanční injekci, zbýval tu coby mimořádná věc k nezaplacení fantastický výhled. Všechny hlavní místnosti měly okna na západ, kterými dům jako vševídec očíma shlížel k pobřeží Atlantiku. Západy slunce, které Lucy tak miluje, tu musí být velkolepé.

„Je tu přístup na pláž?“ zeptal se Ben a agent zavrtěl hlavou.

„Ne, pozemek je malý. Vlastně jenom zahrada, v níž dům stojí. Ale tady stejně pořádná pláž není, pouze skály. Můžete se dostat na jednu půl míle daleko přes pole, myslím. Patří sousednímu farmáři. Je tam překrásná malá zátoka a vede k ní i docela slušná cesta. Je opravdu půvabná a dobře udržovaná. Tvoří část Cornwallské pobřežní stezky,“ vysvětloval.

„Kdyby pozemek pláž měl, tržní hodnota by byla mnohonásobně vyšší. Londýňané nebaží po ničem lak moc jako po soukromém přístupu k moři. A protože zde vyloučili jakoukoli jinou stavební činnost než přestavbu stávající budovy, je cena domu poněkud přístupnější. O tuhle nemovitost je ale vážně docela velký zájem.“

Agent hovořil, jako kdyby měl starost, že Bena informacemi odradí. Nebo snad naznačoval, že jde o báječnou nabídku, kterou by odmítl jen úplný blázen? Možná. To bylo ovšem pro Bena nepodstatné.

V tuhle chvíli byl dům zašlý, zchátralý a nemoderní, ale byla šance, že se z něj vyklube krásný a útulný domov. A to byl Lucyin sen.

Jestli ho můžu pro Lucy získat, aniž bych se zadlužil do konce života, udělám to, rozhodl se Ben.

„Je mi líto, ale tlačí mě čas. Mám tu dalšího zájemce a musím jej po domě provést. Mohu vás nechat porozhlédnout se venku samotného?“ zeptal se prodejce a Ben přikývl.

„Jistě. Viděl jsem už stejně všechno, co jsem potřeboval.“ Víc než dost, abych se pevně rozhodl, dodal v duchu.

Ben se chvíli rozhlížel po okolí, zkoumal sešlost stavby a zpustlou zahradu, kterou Lucy zřejmě viděla růžovými brýlemi. Pak se vrátil do nemocnice.

K Benově úlevě Jo vše zvládla i bez něj a v nemocnici byl stále klid, takže se zavřel v kanceláři, aby zavolal svému právnímu zástupci.

„Jaký je postup při koupi na dražbě?“ ptal se. „Přál bych si totiž získat jeden dům. V pátek, ve dvě hodiny, jmenuje se Tregorran House. A nechci nic riskovat.“

„Lucy, máš čas na kus řeči?“

„Ahoj, Dragane. Chtěla jsem tě chytit, abych si s tebou promluvila.“ Lucy se opřela v křesle a protáhla se. „Jak je Melindě?“

„Je v pořádku, díky vám dvěma. Jsem rád, že jste jí dali ruku dohromady.“

„Taky jsem ráda. Tedy ne, že by mě její nehoda těšila. Však víš, jak to myslím,“ řekla se smíchem Lucy. „Je mi líto, že jsi zmeškal naši schůzku. A co ta fena?“

„Je vážně zlatíčko,“ usmál se Dragan. „Má zlomenou nohu a velkou tržnou ránu na boku, ale nikdo se o ni zatím nepřihlásil. Melinda jí nohu ošetřila a stará se o ni.“

„Žádné další kousance?“

„Kdepak, je vážně milá,“ zavrtěl Dragan hlavou a usmál se. „Byla opravdu jen vystrašená. Ale k té schůzce...“

„Ano, byla moc užitečná. Ben soudí, že bude-li možná dostavba vzadu za budovou, dokážeme projekt rozšíření realizovat. Mohli bychom provést nějaké přesuny v patře a přízemí chirurgie přetvořit na základnu pro ošetření zlomenin.“

Lucy prošla klíčové body jejich rozhovoru a Dragan občas přikývl. Potom si sedla, znovu se protáhla a vzdychla.

„Je ti dobře?“

„Ach, Dragane, jsem tak unavená. Uspává mě pouhé pomyslení, že mám před sebou dalších šest nebo osm týdnů!“

Zamyšleně se zamračil.

„Lucy, neměla by ses přemáhat. Potřebuješ odpočinek. My to zvládneme.“

„Mluvíš jako můj otec,“ vyčetla mu Lucy a on se rozpačitě usmál.

„Já vím, nic mi do toho není, ale mám o tebe starost. My všichni.“

„Jsem v pořádku,“ popleskala ho rukou. „A myslím, že bychom se měli kvůli našim plánům znovu sejít. Kate mluvila o setkání s místním projektantem Státní zdravotní péče i Benem tady na místě, ale táta je proti.“

„Nedělej si s ním starosti, Lucy. Chce pro pacienty to nejlepší.“

„On je tak zaslepený,“ postěžovala si Lucy. Neměla na mysli ani tak nadcházející schůzku, jako spíš novinky, které hodlala otci oznámit. Fakta, která pravděpodobně situaci nijak nevylepší.

„Předpokládám, že to ještě neví?“ nadhodil opatrně.

Lucy trhla hlavou a setkala se s jeho vědoucím pohledem a otevřela ústa, aby všechno popřela. Uviděla však v Draganových očích určité porozumění. Polkla a odvrátila hlavu.

„Ne. Zatím neví.“

„Bude to těžké, Lucy.“

„Bude to nemožné,“ řekla tiše. „Ale musím mu o všem říct.“ Nadechla se a narovнала.

„Dobrá, tak zase do práce. Právě mi začíná služba. Kate by mohla naplánovat schůzku k projektu, když jí oznámíš, kdy máš volno.“

„Stavím se u ní,“ řekl Dragan a pak zaváhal. „Lucy, kdybych pro tebe mohl něco udělat...“

Nechal nedokončenou větu viset ve vzduchu a s letným úsměvem odešel.

Je tak milý a pozorný, pomyslela si Lucy. Stejně jako Marco. Ti dva o mě mají starost jako párek starých slepic. Jediný, s kým mám potíže, je vlastní otec. Budu se s tou ironií muset zkrátka nějak vypořádat.

Ben připravil mořské okouny báječně.

Upravil je na dřevěném uhlí v zavřeném venkovním grilu, stojícím v šeré a větrné zahradě. Když ryby přinesl dovnitř, měly lehce spálenou kůži, ale uvnitř se skrývalo křehké maso. Jako přílohu udělal zelený salát a brambory vařené ve slupce. Moučník byl ten nejúžasnější čokoládový krém, jaký kdy Lucy jedla.

„Mám od matky úžasně jednoduchý recept,“ řekl Ben s úsměvem. Naložil na talíř pořádnou porci a podal jej Lucy. „A tady ještě něco navrch,“ řekl a dal jí misku husté smetany.

„To je přesně ono,“ vzdychla Lucy.

„Zasloužíš si hýčkat,“ zasmál se Ben. „A navíc je tam spousta vitamínu D.“

„Nemusíš mě pobízet dvakrát,“ řekla Lucy. Navršila na čokoládovou hmotu štědrou lžící a pak ochutnala. Slastně zamručela a několik následujících minut, kdy se jí chuťové pohárky rozplývaly blahem, nepromluvila ani slovo. Byla by to považovala za svatokrádež.

„Chutná?“ zeptal se Ben, když Lucy talíř dokonale vyškrábala a ona se zasmála. Odstrčila talíř a prohnula záda, aby udělala prostor žaludku.

„Úplná pohádka,“ pronesla rozhodně. „Myslím, že nejspíš prasknu. Díky.“

„Bylo mi potěšením. Kávu?“

„Ano, děkuju. Nechceš pomoci s nádobím?“

„Ne, všechno obstará myčka. Můžeš se usadit v obývacím pokoji a dát si nohy nahoru.“

„To je příkaz?“ zeptala se. Ben naklonil hlavu a zblízka si ji prohlížel.

„To je předpojatá otázka,“ odpověděl po chvíli a koutkem úst mu cukal úsměv. „Nemyslím, že na ni odpovím.“

Usmála se a šla do obývacího pokoje, kde si sedla na pohovku. Ne proto, že jí to Ben řekl, ale proto, že sama chtěla. Prožila rušný den, který začal Tobym Penhaliganem a skončil v přeplněné ordinaci na chirurgii. Mezi tím měla stěží minutu sama pro sebe, takže byla víc než šťastná, že si může sednout. Po chvíli si natáhla nohy, položila hlavu a zavřela oči.

Z kuchyně zavanula báječná vůně čerstvé kávy a Lucy ji vděčně nasála. Dotáhne vynikající čokoládový moučník k dokonalosti. Slyšela, jak Ben přichází a pokládá podnos a cítila, jak konec pohovky klesl pod jeho vahou.

„Mléko, bez cukru,“ zašeptala Lucy a Ben se zasmál a promasíroval jí láskyplně nohy.

„Tvoje káva. Sedni si a otevři oči,“ řekl jí a ona udělala, co chtěl. Upíjela ze šálku a pozorovala Bena přes jeho okraj.

„Díky, že jsi mi uvařil,“ řekla Lucy a vrtěla špičkami chodidel pod jeho stehnem.

„S radostí,“ usmál se Ben. „Díky za ty mořské okouny.“

„Vyřídím poděkování Penhaliganovým. Jaký jsi měl den?“

Odvrátil pohled a jeho pozornost se obrátila ke kávě.

„Velmi dobrý. A rušný. Co ty?“

„Ach, stále v jednom kole. Volala jsem ti odpoledne, abychom se domluvili na termínu příští schůzky, ale říkali, že jsi mimo oddělení.“

„Měl jsem jednání,“ odpověděl Ben, ale nezaběhl do podrobností.

Ne že by mi musel říkat všechno o svém životě, to jistě ne, zarazila se Lucy. Kdyby se začal rýpat v mém, byla bych nejspíš také ohromená.

S určitým překvapením však zjistila, že se cítí podivně vyloučená, a to se jí nelíbilo.

Chtěla vědět, s kým se setkal a proč.

Nejspíš někdo s výboru vedení nemocnice, výkonný ředitel nebo tak, nic důležitého. Bylo by ale příjemné, kdyby jí o setkání řekl, nebo měla právo se zeptat.

To byl ovšem úplně nesmysl.

Stěží známe jeden druhého, domlouvala sama sobě. A nešťastný sklon skončit v posteli pokaždé, když se potkáme, ještě neznamená, že jsme součástí života toho druhého.

Pak Ben promluvil.

„Zůstaň se mnou přes noc.“

Lucy cítila neskutečnou touhu přesně to udělat. Jít s ním do postele, zaplést se do silných paží a spát, jako to udělala minulý večer. Nespala tak dobře snad věky, ale nechtěla se nechat zlákat tak

snadno. Bylo by lehké nechat to přejít ve zvyk, a dokud se její otec nedozví celou pravdu...

„Nemůžu,“ řekla Lucy se skutečnou lítostí a Ben si vzdychl.

„Věděl jsem, že to řekneš,“ usmál se smutně.

„Je to tak...“

„Složité? Já vím, Lucy. Jestli mě chceš mít u sebe, až otci povíš o nás dvou...“

„Ne!“ vyhrkla a sedla si tak rychle, že málem vylila kávu.

„Nechci,“ řekla ještě jednou, tentokrát už klidněji. „Čekám jen na pravou chvíli.“

Ben přikývl, pak pohlédl dolů na její nohy a věnoval jim přehnaně velkou pozornost.

„Miluju tě, což dobře víš. Dnes ráno jsem to neřikal jen tak.“

Lucy položila kávu opatrně na stůl, aby na ni lehce dosáhla a pozorovala Bena.

„Myslíš? Vždyť mě stěží znáš.“

„Nesmysl. Nezměnila ses. Strávili jsme spolu půl roku, když jsi byla na úrazovce na praxi.“

„Měl jsi tehdy známost,“ namítla Lucy.

„Ne celou dobu. Skončil jsem ten vztah, protože nešlo o přítelkyni, jakou bych chtěl. Nevěděl jsem to, dokud jsem nepoznal tebe. Pak mi postupně došlo, že trávím čas s nepravou ženou,“ vysvětloval Ben.

„A protože jsem si chtěl být tentokrát jistý, dal jsem nám dvěma čas. Cítil jsem, že bys mohla být ta pravá partnerka na celý život. Pak ti praxe skončila a krátce po té...“

Odmlčel se a odvrátil pohled.

Lucy dokončila větu za něj.

„Moje matka zemřela a všechno šlo najednou z kopce.“

Ben přitakal a chvíli oba mlčeli. Potom Lucy tiše pokračovala.

„Bene, co když jsem se změnila a nejsem žena, za kterou mě máš? Co když ti čas zkrátil vzpomínky a nebudu odpovídat tvé představě?“ Lucy polkla a vyslovila i svoje obavy.

„A co když ani ty nesplníš má očekávání?“

Pohlédl na Lucy se svraštěným obočím a pátral v její tváři. „Tak na to půjdeme pomalu,“ navrhl nakonec. „Dáme si čas, abychom

poznali, jací jsme. Ale abychom měli možnost vše zjistit, potřebujeme strávit nějaký čas spolu. Musíme najít způsob, jak to udělat.“

Lucy přikývla a uznala, že má Ben pravdu.

Manželství je závazek na celý život, říká se. Nejsem si prostě jistá, zda známe dostatečně jeden druhého, abychom podnikli tak závažný krok. Ale kdyby nám to spolu klapalo, pak bych byla raději, kdybychom se vzali ještě před narozením dítěte. I když jsem možná staromódní. Některé věci by ale měly zůstat staromódní, pomyslela si. A jestli se máme vzájemně poznat, musíme trávit společně čas, jakkoli to bude kvůli otci složité.

„Co tenhle víkend,“ navrhla Lucy. „Po skončení ranní chirurgie mám volno až do pondělního rána.“

„Jistě. To by bylo prima. Zítra večer sloužím pohotovost, ale páteční odpoledne mám volné. Musím něco zařídit, ale můžeme se setkat, až to udělám. Zamluvím nám na večer někde stůl, například v Padstow. Pak se třeba vrátíme sem a pár dní si odpočineme. Projdeme se, upečeme si lívance, cokoli chceš. Co říkáš?“

Lucy znovu přikývla a cítila se při takové vyhlídce dokonce mnohem uvolněnější.

„Zní to báječně,“ přijala nabídku s úsměvem. „A teď už vážně musím jet domů, jinak usnu za volantem.“

Nebo podlehnu kouzlu tvých velkých modrých očí, dodala v duchu.

Ben Lucy pomohl vstát, podržel jí kabát a zavázal ho, aby jí bylo teplo. Lehce ji políbil, zamával a pak se vrátil dovnitř.

Co když nesplňuju tvé představy, řekla. A co když ty nejsi podle mých? Ben cítil v hrudi tuhý uzel čehosi podivně cizího, snad strach.

Propána, musím během víkendu na Lucy nějak zapůsobit, vyděsil se. Říct něco, čím bych v jejích očích stoupl. Co když to nedokážu? A co jestli je její sen o ideálním bydlení jen nostalgická vzpomínka na dětství a ne skutečná touha v domě žít? Možná dům nakonec nezískám. Navzdory všem přípravám, nachystaným penězům i domluvě s advokátem. Třeba mě jednoduše na aukci předběhnou a nabídnou víc! Co když cena poletí výš a výš, až bude nedosažitelná?

Lucy vyhlížela se smíšenými pocity z okna ordinace k moři, které se vlnilo za přístavní zdí.

Ben mě miluje, uvažovala. Myslel to doopravdy, nešlo jen o slova pronesená ve víru vášně nebo bezmyšlenkovitě při rozloučení. A já mu chci věřit. Ale cosi ve mně se bojí, že se k tomu prohlášení donutil kvůli dítěti. Protože chce vytvořit dojem dokonalé rodiny, a tohle konstatování považuje za první krok, základní kámen. Možná je skutečně přesvědčený, že mě miluje, ale já se příliš bojím podlehnout.

Zazvonil telefon. Házel, vrchní sestra na příjmu, oznamovala příchod prvního pacienta.

Lucy pouhé pomyšlení na práci unavilo. Včera byla v jednom kole a nepochybovala, že dnešek bude úplně stejný. Doufala, že ne, protože by byla zítra příliš vyčerpaná, aby si užila začátek víkendu s Benem.

A odkládat dohodnutý termín příliš dlouho by nebylo dobré.

Den byl náročný, přesně jak Lucy předpokládala, a padla do postele zničená už v osm hodin. Slyšela, jak v obývacím pokoji vyzvání telefon, ale zapomněla si jej přinést do ložnice, protože neměla pohotovost. Ve chvíli, kdy se rozhodla vstát a hovor přijmout, zvonění přestalo.

Dobrá, jestli to bylo důležité, zavolají znova, pomyslela si. Nestalo se tak. Mohla bych zavolat na informace a zjistit, odkud poslední hovor byl, napadlo ji. Nebo se podívat, jestli nemám vzkaz.

Usnula, ale v noci musela vstát, protože se jí dítě vrtělo na močovém měchýři. Při cestě zpátky do postele zkontrolovala záznamník a našla vzkaz od Bena.

K čertu. Měla jsem večerní hovor vzít, přála si.

Když seděla s telefonem v posteli a poslouchala Benův hlas, toužila být s ním. Pustila si záznam znovu.

„Nejsi doma, nebo jsi šla dřív spát. To je jedno. Jen jsem s tebou chtěl mluvit. Je to zvláštní, nevidět tě dvě noci. Dávej na sebe pozor. A... miluju tě.“

Lucy se koukla na budík na nočním stolku.

Půl třetí ráno. Příliš pozdě, nebo příliš brzy, abych Benovi zavolala. Leda by měl pohotovost, napadlo ji. Ale to by pracoval,

nebo spal. A ani v jednom případě ho nechtěla rušit. Poslala mu tedy na mobilní telefon textovou zprávu.

„Díky za vzkaz. Šla jsem si dřív lehnout. Těším se na víkend.“ Nejdřív chtěla napsat stejný dodatek, kterým ukončil vzkaz Ben, ale rozmyslela si to. Až mu ta dvě slůvka řekne, jestli vůbec někdy, chce mu vidět do tváře.

Náhle se Lucy zdálo odpoledne nekonečně daleko.

Ben se nechtěl dražby domu zúčastnit.

Nebyl si jistý, jestli tam Nick Tremayne přijde, ale nehodlal nic riskovat. Nevěděl, co by si o něm Lucyin otec pomyslel, kdyby chtěl dům koupit, ale upřímně mu to bylo jedno. Tohle nebylo o Nickovi, ale o Lucy. Ona stála na prvním místě.

Vypsal si volno, ale teď si přál, aby to byl neudělal. Toužil vyhrát tak moc, až mu bylo z napětí nevolno.

Nedokážu jít domů, sedět tam a čekat, až zazvoní telefon, pomyslel si. Málem se rozjel do domu. Rozhodl se ale nepokoušet osud a zůstal sedět v autě na cestě.

Požádal alespoň právníkovu asistentku, zda by mu nezavolala, jakmile se dozví nějaké zprávy.

„Zavolám vám z jiné linky,“ slíbila mu. „Simon ji poslouchá také a může s vámi mluvit. Budete mít možnost rozhodnout, jak má při dražbě postupovat.“

Ben cítil, že napětí stoupá.

„Dobrá. Budu držet linku prázdnou,“ slíbil a dal telefon dobít. Nechtěl o dům přijít kvůli takové hlouposti, jakou by byla vybitá baterie.

Uviděl na kopci ženu. Stála nakloněná ve větru, šaty se jí lepily na tělo a vlasy volně vlály dozadu. Vypadala jako příďová figurína starodávné plachetnice. Až na to, že byla těhotná.

Lucy? Ano, Lucy. Stála tam jako na hlídce a loučila se nejspíš s domem, zatímco jej prodávali.

Asi má dost smíšené pocity, usoudil Ben a cítil, že v něm napětí znovu roste. Musím ten dům dostat, říkal si.

Zazvonil telefon a on po něm skočil.

„Bene, tady Simon. Jsem tady. Můžeš poslouchat zároveň se mnou a dávat mi pokyny.“

„Tak prima.“

Až na to, že to vůbec báječné nebylo, spíš děsivé. Ben si uvědomil, že se tolik nebál ani při cvičném řešení živelné události v nemocnici. Měl strach, že všechno špatně skončí.

Poslouchal nabídky, rostoucí čísla a cena nebezpečně šplhala k jeho finančnímu maximu. Stále držel rozpočet na práci v ruce, ale nebylo to nutné. Nemusel použít všechno, ale mohl z něj v případě nouze ubrat, kdyby musel.

„Bene?“

„Dalších pět tisíc, najednou,“ vyhrkl do sluchátka a poslouchal, jak cena stoupá pomalu nahoru, nyní už s dlouhými přestávkami mezi nabídkami.

„Druhý zájemce přidal jen pět set, musí být blízko svého limitu,“ řekl Simon.

„Tak zkusíme blafovat. Přidej znovu pět tisíc,“ řekl Ben a srdce mu tlouklo. „Uvidíme, jestli ho taková suma zaskočí.“

Následovalo dlouhé, předlouhé ticho a pak slyšel dražitele, jak vyzývá shromážděné.

„Poprvé, podruhé...“ a pak následovalo klepnutí kladívka. Ale kdo vyhrál?

„Gratuluju, Bene!“ řekl Simon. „Dům je tvůj.“

Ben nějak hovor dokončil. Nebyl si jistý, co říká a s čím souhlasí. Nezáleželo na tom. Zavolá Simonovi později. Teď byla důležitá žena stojící na mysu, která potřebovala jeho pozornost.

Vyjel k domu, který mu už patřil a zatočil do brány. Stálo tam Lucyino auto. Zaparkoval před ním pro případ, že by ji minul.

Ale nestalo se to. Pořád tam stála a vyhlížela na moře. Ben sešel pěšinou podél zahrady přes pole a vystoupal k ní.

„Lucy?“

Pomalů se otočila a on uviděl, jak jí po tvářích stékají slzy, které vysouší vítr.

„Je pryč,“ řekla ochable. „Dům. Je prodaný. Dražba začala ve dvě hodiny.“

„Já vím.“

Lucy ovinula sama sebe štíhlými pažemi a stála. Ben se postavil mezi ní a bičující vítr a podržel jí tvář v dlaních.

„Něco pro tebe mám,“ řekl tiše. „Pojď se mnou zpátky do domu.“
Lucy se zamračila.

„Do domu?“

„Ano.“

Otočila se, Ben ji objal jednou rukou a vedl jí opatrně zpět přes pole. U branky k domu se zastavil a vzal ji do náručí.

„Co to děláš?“ zeptala se ho udiveně.

„Je to tradice,“ odpověděl. „Až na to, že bych tě měl pronést předními dveřmi. To ale udělat nemůžu, protože jsem nedostal klíče. Prý klíč od předních dveří nenašli.“

Hleděla na něj bez výrazu.

„Tradice?“

„Přece přenést ženu přes práh!“ Ben se zhluboka nadechl a prošel brankou.

„Vítej ve svém novém domově, Lucy.“

Hleděla na něj celou věčnost a pak jí v očích svítla naděje.

„Můj nový domov?“

„Koupil jsem tenhle dům. Pro tebe,“ řekl jí něžně a Lucy propukla v pláč.

ŠESTÁ KAPITOLA

Lucy uvažovala, jestli to není pouhý sen.

Ben ji opatrně postavil na příjezdovou cestu a s očekáváním jí hleděl do tváře. Ne přímo netrpělivě, ale jako by si nebyl úplně jistý, co v ní jeho oznámení vyvolá. Nutně to potřeboval vědět.

„Ach Bene,“ vydechla nakonec a objala ho. Pak ho pustila a začala hledat kapesník.

„Tady máš,“ řekl Ben a jeden jí s úsměvem podal. Vysmrkala se, setřela si stále prýšící slzy a vzhlédla k němu.

„Nemůžu tomu uvěřit. Jak si to jen pro všechno na světě dokázal? To muselo stát celé jmění. Jsi blázen!“

„Nebylo to tak hrozné,“ řekl trochu neurčitě. „Prodal jsem svůj dům. Stejně se mi vůbec nelíbil. Hledal jsem nějaký starý, s určitým kouzlem. Pak jsi mi řekla o tomhle, a já byl v situaci, kdy jsem mohl něco udělat. Tak jsem si pomyslel... K čertu, nevím vlastně co. Když se naskytla možnost opatřit ti vysněný dům, kde budeš v bezpečí a šťastná, musel jsem to udělat. Ale jestli ho doopravdy nechceš, myslím, že se dá znovu prodat.“

„Tys ho vážně koupil pro mě?“

Benova ústa se znovu rozjasnila v úsměvu. „Dobrá, tak nějak jsem doufal, že mi dovolíš ho s tebou sdílet. Ale ano, koupil jsem ho pro tebe. Pro tebe a pro dítě. Jenže stojí dost bokem,“ pokračoval smutně. „Kromě farmy v sousedství tu není další stavení. A je skoro míli od vesnice, jestli se tak dá vůbec nazvat. Jestli šlo jen o nostalgii...“

„Ne!“ vyhrkla Lucy spěšně a rychle ho vyvedla z omylu.

„Ne, Bene, to nebyl jenom stesk. Miluju tenhle dům. Nedokázala jsem si představit...“

Lucy se zlomil hlas a nevěděla jak pokračovat, stále úplně ohromená tím, co Ben udělal. A také způsobem, jakým svůj čin oznámil. Neudělal žádné okázalé gesto. Zachoval se skromně, jako by jí chtěl hlavně udělat radost a ne získat nějaké zásluhy.

„Škoda, že nemůžeme dovnitř. Kdo ví, kdy dostanu klíče.“

Jenže Lucy jimi zacinkala Benovi před nosem.

„Mám je od táty. Řekla jsem, že se tu chci naposledy rozhlédnout. Tak pojďme dovnitř,“ navrhla, ale Ben zavrtěl hlavou.

„Ještě mi ten dům podle práva nepatří,“ připomněl jí a zdálo se, jako by zmínka o Lucyině otci zbavila celý den kouzla. Stále se však usmíval a Lucy náhle toužila projít se po domě s ním, vyprávět mu o své babičce a ukázat mu dům z pohledu svých vzpomínek.

„Můžu tě vzít dovnitř já,“ vysvětlila a znovu zakývala klíči.
„Mám svolení prodejce tu být.“

Vzala Bena za ruku a vedla ho k zadním dveřím. Otevřela je a pak ho zarazila, když ji chtěl zvednout.

„Ne,“ řekla mu. „Ještě ne. Ne dokud nejsme...“

Zarazila se a pak začala větu znova.

„Ne, dokud ti dům doopravdy nepatří.“

Co chtěla Lucy říct?

Dokud nejsme co? Svoji? Snad časem budeme, pomyslel si Ben, ale přerušil radši svoje nadějně představy, než se zatoulá úplně mimo realitu.

Přestal se zabývat fantazírováním o budoucnosti a následoval Lucy dovnitř. Pozoroval fascinovaně její tvář, když chodila z místnosti do místnosti a vyprávěla mu své zážitky.

„Vypadá to tady tak špinavé a omšelé. Ale pamatuju si, jak tu visel dědečkův kabát a babiččin staromódní plášť, který nosila na zahradu. Tvídový, silný a strašně ošklivý, ale velmi teplý. A psi spali vždycky tady, vedle kamen,“ vyprávěla Lucy, když procházeli kuchyní.

„Babička pořád pekla. Jablečné koláče, bábovky, nebo celozrnný chleba. Byl tak úžasný, že jsem stále nenašla nic, co by se mu vyrovnalo. A často stál na troubě kastrůlek nebo pudink z domácího mléka a vajec od slepic, pobíhajících okolo domu.“

„Chceš slepice?“ zeptal se Ben, okouzlený emocemi, které těkaly Lucy po tváři.

„Možná,“ zasmála se. „Býval tu kohout, který mi kokrhal pod oknem nechutně brzy ráno. Ale nikdy mi to nevadilo, protože šlo o znamení, že jsem tady, a to jsem milovala. Ano, slepice byly

zábavné, ale kráva ne. Je s ní moc těžká práce. Pamatuju si, jak mě shodila ze stoličky, když mi bylo devět a matka mě už nenechala dojit. Řekla, že je to příliš nebezpečné. My můžeme brát mléko od Trevellyanových, dole na cestě.“

My?

Procházeli místnostmi dopředu. O jedné z nich Lucy mluvila jako o jídelně s báječným ohništěm, v němž hořivaly klády z voňavého jabloňového dřeva.

„Pekli jsme tu lívance,“ vyprávěla Lucy. „A mazali je máslem, které nám skapávalo dolů na prsty. Psi se prosmýkli a lízávali nám umazané hřbety rukou. Museli na ně křičet a vyhnat je ven.“

„Mívali jste kolie?“

„Většinou. Býval tu staříček Jack Russell. Měl dovoleno ležet tady u ohně, někdy dokonce u mě na klíně. Babička byla moc rozrušená, když zemřel.“

Šli do patra, do pokojů s výhledem na moře. Lucy Bena zavedla do nejmenšího z nich nad předním vchodem.

„Tenhle býval můj. Jack a Ed měli společný pokoj vzadu a babičce s dědou patřila velká ložnice tady za dveřmi. A tenhle pokoj byl našich.“

„Jack a Ed?“

„Mí bratři.“

Lucy přejela prsty uctivě přes okenní parapet, dost široký na sednutí. Vyprávěla, jak tu v létě sedávala u otevřeného okna, když ji kohout probudil a čekala na svítání.

„Někdy jsem viděla lišku, jak se plíží okolo kurníku a jednou dokonce v tlamě odnášela slepici. Tenkrát babička zuřila.“

Smála se a zvuk jejího hlasu zurčel domem jako vodopád. Ben cítil, jak se tuhý uzel, který ho sužoval poslední dny, začíná uvolňovat a mizí.

Bude to v pořádku, oddechl si v duchu. Vím to.

„Tys to věděla!“

Dveře praskly o zeď a dítě v Lucyině břiše polekaně ztuhlo, vyděšené náhlým hlukem. Lucy ho automaticky chlácholila a střetla se s otcovým pohledem s takovou vyrovnaností, které byla schopná.

Nemohla předstírat, že neví, o čem otec mluví. Mával dopisem od realitního agenta a tvář měl strnulou vzteky.

„Dozvěděla jsem se to,“ odpověděla Lucy. „Po prodeji.“

„A tebe nenapadlo mi něco říct? Moje vlastní dcera a nepověděla jsi mi, že ten chlap koupil můj dům?“

„Dům tvé matky,“ upřesnila Lucy. Otec cosi zamručel a hodil papír na její stůl.

„Nebud' malicherná, Lucy! Jak to, že to víš?“

„Byla jsem tam,“ řekla mu Lucy a zvedla bradu. „Rozloučit se. Ben se objevil a řekl mi, že je jeho, těsně po aukci. Vydražil dům po telefonu.“

„Zbabělec.“

„Vůbec ne,“ řekla frustrovaně. „Potřeboval být v práci. Neměl čas jet celou tu cestu do aukční síně.“

„Propána! Udělal mi to naschvál!“

„Nebud' směšný, tati. Je to překrásný dům. Dlouho po něčem pátrá.“

Řekni mu to, nutilo Lucy svědomí. Ale ona vzala do zaječích před otcovým hněvem. Ne že by se ho bála, protože věděla velice dobře, jak moc ji miluje a že by na ni nikdy nevztáhl ruku. Ale nebyla vhodná chvíle, nebyl čas. Právě jí začínala ordinační doba a otcí taky.

A Lucy čas potřebovala, aby s otcem vše probrala a vyjevila mu své city. Aby posoudil příčinu matčiny smrti s chladnou hlavou. Jenže v tuhle chvíli bylo nad slunce jasné, že ji zkrátka nebude poslouchat.

„Dobrá, nechme to být,“ řekl otec nakonec. „A třeba je to tak lepší. Přinejmenším teď vím, že se do toho domu už nikdy nepodívám,“ dodal nakonec. Odpochoval z místnosti a nechal tam Lucy sedět v ohlušujícím tichu.

Jaký si užili uvolňující a nádherný víkend! Měli se vskutku báječně.

Ben vzal Lucy do kavárny v Padstow, na jedno z jejích oblíbených míst. Vařili zde čerstvá prostá jídla a panovala tam živá atmosféra. Nebylo to romantické, ale zábavné. Lucy omylem

postříkala Bena šťávou z garnáta a pak se smáli, až měla pocit, že nedokáže popadnout dech.

Poté se vrátili k Benovi domů a milovali se na pohovce před ohništěm. Pak ještě jednou ráno a lenivě leželi v posteli do poledne, zatímco jí Ben těšil a dopřával jí každý rozmar.

Donesl snídani do postele. Cereálie s čokoládou, spoustu lahodně ochuceného čaje s kapkou mléka a čerstvé ovoce, nakrájené na plátky v misce. Ben krmil Lucy prsty a ona mu z nich potom olizovala šťávu. Potemněly mu oči a on odložil misku, přesunul podnos a slíbal jí šťávu ze rtů. Trvalo to velmi, velmi dlouho, vzpomínala Lucy s úsměvem.

Odpoledne šli nakupovat a přinesli si k večeři lívance, hovězí kýtu, tenké hranolky a salát. Ben znovu připravil čokoládový pudink. V neděli vstali dřív a vyšli si na báječnou procházku po pobřežní cestě k Tregorran House. Šli dovnitř a probírali, co je třeba opravit. A Lucy opět zůstala přes noc.

Teď bylo ale ráno a Lucy musela do ordinace.

Otec bažil po Benově krvi a ona nevěděla jak věci vylepšit.

Zavřela dveře, sedla si za stůl a rukama sklouzla dolů, aby ukonejšila dítě.

Byl to tak báječný víkend a na jeho konci byla Lucy přesvědčená, že bude všechno v pořádku. Ben na ni byl tak milý a tolik si užili. Věděla, že ho miluje a začínala věřit tomu, že i on miluje ji a mohou se vzít a žít spolu v Tregorran House navěky šťastně. A že bude všechno úžasné.

Taková hloupost! Nechala se unášet do nebe na velkém načechráném obláčku a teď je zase s hlasitou ránou zpátky na pevné zemi.

Zbývá osm a půl týdne, napadlo Lucy. Mám osm a půl týdne, abych přesvědčila otce, že Ben jednal správně. Že nic nezanedbal. Musím otce usmířit, aby mě předal Benovi s požehnáním a sňatek byl uzavřený, než se dítě narodí. Kéž by byl jejich vztah normální a my dva svoji. Tak by se dítě narodilo v manželství.

Páni, jak starosvětsky to zní. Ve svazku manželském. Jako vězení. S Benem by ale jistě takové manželství nebylo. Bylo by

překrásné. Jenže dostat otce i Bena na svatbu nedokážu. Nemám šanci, usoudila zničeně. Ani náhodou.

Můžu se vdát bez otcovy přítomnosti? Bez jeho vědomí? Lucy těžce polkla a potlačila slzy.

Ne. To neudělám, říkala si. Bude už tak dost zlé nemít u sebe matku. A kdyby s mnou nebyl ani otec...

To zkrátka nepřichází v úvahu.

Ale od svatby jsme zatím vzdáleni celé světelné roky, uzavřela své chmurné myšlenky. A než si s tím budu dělat starosti, musím dnes pracovat v ordinaci a vykonat celou řadu návštěv, uvědomila si Lucy.

Včetně zastávky u paní Jonesové.

Lucy zkoušela Edith Jonesové volat, ale bezvýsledně. Mohlo to mít spoustu příčin, v neposlední řadě i tu, že se Edith nemůže rychle pohybovat.

Asi bych si neměla zbytečně přidělovat starosti, říkala si Lucy a vytrvale přijímala pacienty. Pro tu chvíli odsunula Edith a Bena ze svých myšlenek.

Za posledním odcházejícím pacientem strčila hlavu do dveří Doris Trefussisová, uklízečka kliniky a všudypřítomná dobrá duše.

„Nechceš šálek čaje, dušinko?“ zeptala se a usmála se čile na Lucy, ačkoli už nebyla nejmladší. Říkalo se, že jí je devětapadesát, ale podle všeho takový věk udávala už celá léta. Hubená, šlachovitá a vždy veselá. Lucy nevěděla, co by si bez ní počali.

„Ne, Doris, děkuju. Je mi dobře. Musím na návštěvy k pacientům. Mám trochu strach o Edith Jonesovou. Nezvedá telefon.“

„Viděla jsem ji včera na zahradě a zdála se v pořádku,“ odpověděla Doris. „Nechceš se před odchodem přece jen trochu napít?“

Lucy se usmála, ale znovu zavrtěla hlavou.

„Kdepak. Můžete mi čaj připravit, až se vrátím. A jestli máte chvilku, neskočila byste mi do pekařství pro sendvič, prosím? Celozrnný chleba, něco zdravého a jen trochu majonézy?“

„Jistě, drahá. Vyberu nějaký lehce stravitelný s pěkným kouskem kuřecího masa. A malý jablečný zákusek. Víím, jak je zbožňuješ.“

„Vy mě rozmazlujete,“ řekla Lucy. Dala Doris peníze a představovala si, jak obrovská teď musí připadat všem, včetně Bena, že jí stále chtějí krmit.

„Dobrá, vyrazím ven. Uvidíme se později. Díky moc.“

Lucy jela nejprve k Edith, do malého domku vysoko nad starým městem. Místní zástavba nebyla moc architektonicky cenná, ale zato útulná a sousedé velmi přátelští. Edith tam s manželem bydlela celou dobu od sňatku a Lucy upřímně doufala, že navždy. Určitě ji podporují sousedé. S většinou z nich se znala dlouhá léta.

Lucy opustila cestu a rozhlížela se, ale neviděla nic mimořádného. Nic nenaznačovalo, že by se něco stalo a všechno se zdálo v pořádku. Vzala si z auta tašku, vydala se ke vchodovým dveřím. Zazvonila a bedlivě naslouchala.

Divné. Televize nebyla jako obvykle puštěná. Možná odjela Edith na víkend k jednomu ze svých potomků a ještě se nevrátila. Jenže Doris ji na zahradě viděla včera.

Lucy znovu zazvonila, sklonila se a nakukovala dovnitř štěrbinou dopisní schránky.

„Paní Jonesová?“ volala Lucy. „Edith? To jsem já, doktorka Lucy. Jste v pořádku?“

Ticho. Pak, právě když nechala klapku schránky spadnout, uslyšela tichý zvuk. Honem kousek plechu znovu zvedla.

„Edit? Jste tam?“

„V kuchyni. Klíč je pod květináčem,“ odpověděla jí Edith chabě.

Květináč? Ale který? Obklopovaly jich vchodové dveře stovky, nejružnějších tvarů a velikostí. Lucy pod pár květináčů nahlédla, pak dům obešla a zkusila hledat u zadních dveří. K její úlevě ležel hned pod prvním květináčem lesklý stříbrný klíč.

Otevřela dveře. Zamířila rovnou do kuchyně a našla Edith ležet nepohodlně na podlaze, opřenou o skříňku kuchyňské linky, kam se jí podařilo vytáhnout.

„Edith!“ vyhrkla Lucy tiše, trochu neohrabaně se vedle ní skrčila a dotkla se tváře staré paní v uklidňujícím gestu.

„Ach, doktorko Lucy! Jsem tak ráda, že vás vidím. Věděla jsem, že přijdete, jen to mě drželo naživu. Slyšela jsem telefon, jak

vyzvání, znovu a znovu. Ale nemohla jsem k němu. Tolik jsem doufala, že si nebudete myslet, že jsem odjela pryč.“

Lucy pocítila obrovskou vlnu úlevy, že k tomu nedošlo. Věděla, že by mnoho lékařů opravdu nepřišlo. Ale lidé v tomhle těsně sepjatém společenství by nenechali bez pomoci jeden druhého. Kdyby měla Edith v úmyslu odjet, byla by jí to řekla.

„Nehýbejte se. Nechte mě, ať vás prohlédnu. Zůstaňte ležet. Dám vám pod hlavu polštář a najdu něco pod záda.“

Lucy běžela do ložnice, vrátila se zpět se dvěma polštáři a přehozem na postel. Když se přesvědčila, že nemá Edith zraněnou páteř, podepřela ji a pak jí jemně prohmatala končetiny.

„Ach!“ vykřikla stará dáma, když se Lucy dotkla její levé nohy. „Strašně to bolí. Myslím, že jsem dopadla na koleno. Musela jsem asi klopýtnout o kočku.“ Nejspíš, souhlasila v duchu Lucy, i když tu po kočce nebylo ani stopy. Ale teď měla mnohem větší starost o Edith. Koleno bylo strašně oteklé a ze středu česky se roztahovala temně purpurová podlitina. Nebyla by se divila, kdyby šlo o tříštivou zlomeninu.

„Máte tušení, jak dlouho tu ležíte, drahoušku?“ zeptala se mírně a stále prohlížela zraněnou nohu.

„Celé hodiny.“

Aha. Edith byla dušná, zjevně měla bolesti a Lucy věděla, že ji musí dopravit do St. Piran a nechat ji důkladně prohlédnout.

„Zavolám sanitku, aby vás odvezla do nemocnice, kde se vám podívají na koleno,“ řekla Lucy. Edith, jindy tak tvrdohlavá a nezávislá, jí vůbec neodporovala. Z toho bylo zřejmé, jak velké bolesti stará žena má.

Když zavolala sanitku, urovnala okolo Edith přikrývku a dala jí lék proti bolesti. Nasadila jí i přenosnou kyslíkovou masku. Sedla si, aby společně čekali na sanitku a držela Edith za ruku.

Netrvalo to dlouho. Záchranářku Maggie Pascoevou znala Lucy z časů, kdy pracovala na pohotovosti ve St. Piran. Byla blízká i Edith, protože odsud pocházela. Běžela ke dveřím a Lucy ji rychle volala dovnitř.

„Máte štěstí, zrovna jsme parkovali u silnice a obědváli,“ řekla s úsměvem. „Ahoj, Edith, co jste to prováděla za pošetilosti?“

„Ach já vím, taková hloupost. Jenom jsem upadla. A myslím, že jsem se pomočila,“ dodala Edith usouzeně.

„Netrapte se, drahoušku. Brzy vás dáme do pořádku,“ řekla Maggie s úsměvem.

Rychle ji naložili na lehátko a dopravili dolů do haly. Cesta ode dveří byla naštěstí hladká a přímá, ale Lucy dala pacientce velkou dávku léků proti bolesti, aby byl transport snesitelný.

„Moje kočka!“ volala Edith, právě když se chystali zavřít dveře. „Nezapomeňte na moji kočku! Sarah Pearceová ji nakrmí, číslo dvanáct. Ví, kde jsou klíče.“

„Vzkážu jí to, žádný strach,“ uklidnila ji Lucy.

Sledovala, jak sanitka odjíždí.

Zavřela dům, vrátila klíč zpět pod květináč a vydala se najít zmiňovanou sousedku. Rychle jí o všem řekla, pak se vrátila do auta do tepla a zavolala Benovi.

„Ahoj Lucy. Jsi v pořádku?“

„Ano, jsem. Posílám ti pacientku, Edith Jonesovou. Stihla ji ošklivá nehoda. Upadla v kuchyni a uhodila se do kolena o roh skříně. Asi utrpěla tříštivou zlomeninu, ale také se pomočila. Možná to nic neznamená, ale sužuje ji srdeční slabost a občas mívá nepravidelný srdeční rytmus. Asi by bylo dobré prověřit, zda neprodělala malou mrtvici nebo mozkovou příhodu. Žádné další příznaky mimo dušnosti. Je na cestě.“

„Dobrá, budu sanitku vyhlížet. Díky. A Lucy, volal mi tvůj otec...“

Lucy cítila, jak po ní přejel mráz.

„Ohledně domu?“

„Ano. Není právě šťastný.“

„Ne, já vím. Přišel za mnou dnes ráno do ordinace a křičel. Pak odkráčel s prohlášením, že je to nakonec dobré. Že se chtěl domu zbavit a alespoň se tam nemusí už nikdy vrátit.“

Lucy cítila počínající vzlyk a stiskla rty, aby z ní nevyšel. Ale Ben musel něco zaslechnout, protože měl znepokojený hlas.

„Lucy, no tak,“ řekl měkce. „Miláčku, je mi to moc líto. Chtěl jsem ti jen pomoci, ne situaci zhoršit.“

„Ty za nic nemůžeš, Bene,“ řekla rychle Lucy. „To jsou jen hormony. Jsem zkrátka sentimentální a toužím, aby bylo všechno dokonalé. Jenže není. Nevšímej si toho. A dej pozor na Edith. Promluvíme si později.“

„Dobrá. Opatruj se. Miluju tě.“

Lucy otevřela ústa, pak je zase zavřela, ale nakonec přece jen něco dodala.

„Nápodobně. Uvidíme se potom.“

Nápodobně? Taky se opatruj? Nebo taky tě miluju?

Ben zíral na telefon, pak sluchátko tiše položil a chvíli stál. Jak dlouho to bude trvat? Jak dlouho může Nick otravovat dceři život kvůli své zatvrzelé neochotě přijmout fakta?

Zastavil se vedle resuscitace.

Místnost byla prázdná. Jenže Ben v duchu viděl Annabel, jak tam leží a všude je krev. Promítl si Nickovu zoufalou tvář, když zjistil, že život z jeho ženy vyprchává a nikdo tomu nedokáže zabránit.

Ben se tehdy snažil a bojoval ze všech sil. Ovládal se, aby vsunul ruce do břicha a zastavil mohutné krvácení. Není divu, že Nick události toho dne nesl jako trauma. Poznamenaly by každého.

Zdálo se však, že kvůli tragedii trpěla nejvíc Lucy, ačkoli za ni mohla ze všech nejmíň. A Benovi tahle nespravedlnost trhala srdce na kousky.

SEDMÁ KAPITOLA

Edith Jonesová si česku rozštípla čistě napůl a svislý zlom bylo nutné spojit dohromady, aby tlak při ohýbání kolena obě části neodděloval. Zranění mohlo být mnohem horší, ale přesto šlo o velmi bolestivou záležitost a stará paní zůstane po nějaký čas nepohyblivá. A jak Lucy upozornila, byla tu i možnost, že pacientka utrpěla malou mozkovou příhodu.

Ben sledoval, jak Edith odvázejí na počítačovou tomografii. Pak se ortopedický tým pustil do poraněného kolene, aby sehrál nemalou úlohu při jejím uzdravení. Ben svou práci odvedl, a tak zavolal Lucy, aby ji se vším seznámil.

„Propána,“ řekla smutně. „Doufám, že to neznamená, že si už nedokáže poradit sama. Tolik bych jí přála, aby se mohla vrátit domů. Žila tam celou dobu, co byla vdaná. Její manžel letos zemřel a ona je bez něj ztracená. Zlomilo by ji, kdyby se nemohla hýbat.“

„Chudák malá, nemá to lehké,“ souhlasil Ben. „Bála se o svou kočku, mimo jiné.“

„Stará se o ni teď její sousedka. Předpokládám, že se na ni brzy zastaví podívat. Bene, jsem ráda, že jsi zavolal. Kate se mnou mluvila o schůzce. Říkala, že by architekt mohl ve čtvrtek ve čtyři. Hodilo by se ti to také?“

Ben nepochyboval, že se jí zúčastní také Nick.

„Ano, to se mi hodí,“ souhlasil. „Co chceš k večeři?“

„Ve čtvrtek?“

„Ne, večer,“ řekl se smíchem. „Co třeba kuře?“

„Teď jsem měla kuřecí sendvič a jablečný zákusek. Měla bych jíst něco lehkého a méně tučného. Začínám vypadat jako sud.“

„Mám pro tebe novinku,“ řekl Ben se smíchem. „A starosti s večeří nech na mě, něco vyberu. Uvidíme se později. Zůstaneš u mě přes noc?“

„Ne,“ řekla Lucy se stopou lítosti v hlase. „Měla bych být doma.“

Na tom však nezáleželo. Potřebovala odpočívat a v budoucnu budou mít pro sebe spoustu času.

„Dobře. Uvidíme se později. Buď opatrná.“

Ben položil telefon, a když vracel k práci, tiše si pro sebe pískal. Jeho asistentka Jo se na něj překvapeně podívala.

„Vypadáš šťastně,“ řekla skoro vyčítavě a Ben se trochu rozpačitě zasmál.

„Je to snad zakázané? Život je přece krásný.“

Nebo by byl, kdyby se Nick Tremayne probral, doplnil své prohlášení v duchu. Jedna věc byla ale jistá. Čtvrtek bude rozhodně zajímavý.

„Kdo se zúčastní dnešní odpolední schůzky?“ zeptal se Nick.

„Zástupce z nadace, někdo z finančního odboru, ty, Marco, Lucy, Dragan a Ben Carter,“ vypočítávala pozvané Kate.

„Zase on!“

Ach, a je to tady, pomyslela si Lucy. Zavřela oči a nechala otce, aby si své námitky s Kate Althorpovou vyřikal.

„Čím to, že se tomu bídákovi dostane do spárů všechno, co mi patří a co je mi drahé?“

A to ještě nevíš ani polovinu táto, pomyslela si Lucy a otevřela oči. Zjistila, že ji Marco i Dragan zamyšleně pozorují. Ach, zatraceně. A pak se na ni znepokojeně podívala i Kate. K čertu.

„Musím zpátky do práce,“ vyhrkla Lucy, vysoukala se ze židle a zamířila ke dveřím. Cestou položila hrnek na odkapávač.

Zavřela se na chvíli ve své ordinaci, aby načerpala klid a zahalila se do něj jako do pláště. Odpolední schůzka bude kuriózní, pomyslela si. A já se bojím.

Dopoledne pracovala na chirurgii, vyřídila návštěvy u pacientů a pak rychle snědla sendvič, který jí donesla laskavá Doris. Oběd zakončila jablečným zákuskem, který se téměř vyrovnal sušenkám Hazel Furseové.

Hazel byla malé zavalité postavy a pracovala jako sestra na příjmu. Nejen že pekla nejlepší sladkosti v kraji, ale znala bezmála tolik lidí jako Doris a s železnou vůlí spravovala knihu objednaných pacientů. Naštěstí byla také obdarovaná velkým dílem selského rozumu. Na rozdíl od jiných recepčních, o kterých Lucy slyšela,

nebrala svou roli jako obranu lékaře před dotírajícími a nedočkavými pacienty.

Když tedy Hazel přišla s tím, že žádá o schůzku starý Charlie Tew, Lucy neváhala. Jistě ji naléhavě potřebuje. Neměla právě ordinaci a chystala se na prenatální prohlídku k porodní asistentce Chloe MacKinnonové, ale cosi v Hazelině hlase ji varovalo.

Lucy vyšla na příjem a našla farmáře, který nevypadal právě nejlépe. Necítil se ve své kůži, ale ne tak zle, aby sám vyvolal poplach. Případ však zjevně vyžadoval bližší prozkoumání. Lucy vzala pacienta do ordinace, posadila ho a rychle pohledem zhodnotila. Bledá pokožka a pot.

„Jaké máte potíže, pane Tewe?“ zeptala se ho. „Nevypadáte příliš dobře.“

„Tahal jsem krávu,“ řekl farmář otevřeně. „Jalovice uvízla v příkopu a já nemohl zajet dost blízko s traktorem, takže jsme ji tahali provazy. A mě začalo bolet právě tady, doktorko,“ ukázal na střed břicha. „Mívám podobné bolesti, jenže v zádech.“

Možná má kýlu, usoudila Lucy. To je dost pravděpodobné. Nebo natržený bederní sval, ačkoli to by spíš bolest směřovala do boku, váhala. Nebo jde o podélný břišní sval? Nebo něco mnohem horšího?

„Můžete si na chvíli svléknout kalhoty a položit se na lehátko?“ požádala pacienta Lucy.

Farmář jí vyhověl.

Svlékl si kalhoty, opatrně si lehl a odhalil velké ochlupené břicho. Byl nacpaný do největších spodků, jaké kdy Lucy viděla.

Stáhla je dolů a jemně břicho prohmatala. Už si byla naprosto jistá, bohužel. Nemýlila se. Pokožka na podbřišku byla bledá a nohy také, navíc pokryté skvrnami. Střed břicha byl velkou pulzující hmotou, tlukoucí v rytmu jeho srdce. Určitě výduť aorty.

Jestli mám pravdu, není na místě váhat. Budu-li čekat příliš dlouho, může aorta prasknout. Jestli už nepraskla a krev nevyplnila prostor za pobřišnicí.

„Obávám se, že musíte do nemocnice na operaci, pane Tewe,“ řekla Lucy opatrně. „Zůstaňte ležet. Nechci, abyste vstával. Odpočívejte a vydržte. Zavolám sanitku, která vás odveze do St. Piran.“

„Cože, hned? Ale já mám spoustu práce. Ta jalovice mě strašně zdržela, doktorko. Můžu se tam zastavit potom.“

Lucy se jeho vyhýbavému prohlášení usmála.

„Ne. Myslím, že je nutné zajet do nemocnice teď,“ řekla mu a konejšivě ho popleskala po rameni.

„Je to kýla, co?“

„Neřekla bych. Možná se jedná o výduť ve stěně tepny. A jestli je to pravda, potřebujete operaci.“ Pokud tam ovšem dojedete včas, dodala v duchu. „Rovnou jim zavolám. Přišel někdo s vámi?“

„Ne, přijel jsem sám.“

Lucy zatrnulo. Věděla, že kdyby byl havaroval a narazil na volant nebo bezpečnostní pás, byl by to jeho konec.

„Zůstaňte tady,“ prohlásila znovu. Zakryla ho a odešla na příjem.

„Můžete, prosím, zavolat sanitku, Hazel? Pan Tew má aortální aneurizma, myslím. Neodkladný převoz, s majáčky a tak. Děkuju. Zavolám do nemocnice a upozorním je. A můžete se zeptat Marca nebo Dragana, jestli mají volno, aby zaskočili? Vím, že má otec přednášku na prenatálním kurzu.“

„Jistě. Právě jde.“

„Díky, Hazel. Táto, je tu starý pan Tew.“

Rychle otce informovala a pak dodala.

„Je to tvůj pacient. Chceš si ho prohlédnout?“

Nick zavrtěl hlavou.

„Ne. Věřím tvému úsudku, Lucy. Není nutné, aby snášel další dloubání. Zavolám sanitku a všechno jim řeknu,“ odpověděl Nick.

„Dobrý den, pane Tewe,“ řekl, když strčil hlavu do dveří ordinace. „Soudím, že jste to přehnal. Uvidíme se za chvíli, jen vám půjdu zavolat odvoz. A Lucy? Možná bys mohla zavést kanylu,“ dodal tiše. „Velkou, nebo raději dvě. A dej mu kyslík.“

„Právě se chystám, tati. Díky,“ usmála se.

„Tak, pane Tewe. Dám vám teď dýchat kyslík a zavedu vám do ruky malou jehlu. Později to ušetří čas,“ vysvětlila pacientovi. Lehce vjela jehlou do paže, vděčná za čas, který strávila na nemocniční pohotovosti a pak vše zopakovala na druhé ruce.

„Tak, jednu pro léky dovnitř těla a jednu pro odběry z něj,“ řekla Lucy s úsměvem. „A jak to provedeme s vaší ženou? Myslím, že jí radši zavolám. Může se dostat do nemocnice?“

Pacient se zamračil a bedlivě ji pozoroval, jako by mu z otázek došla vážnost situace.

„Jak zlé to vlastně je, doktorko?“ zeptal se. „Skolí mě to?“

„Doufám, že ne,“ odpověděla pravdivě Lucy. Nechtěla mu přidělat starosti, ale musel se dozvědět pravdu.

„Je to ale závažná operace. Kdybych byla vaší ženou, asi bych s vámi udělala krátký proces, kdybyste mi o sobě nedal vědět.“

Jeho větrem ošlehaná stará tvář se zkroutila do úsměvu a on se suše zasmál.

„Dobrá, to bychom nechtěli, že zlato? V tom případě jí raději zavolejte.“

Hazel s lehkým zaklepáním vběhla dovnitř.

„Charlie, volala jsem Grace. Jede rovnou do nemocnice,“ šla přímo k věci. „Doveze ti nějaká pyžama a hygienické potřeby.“

„Dobrý nápad,“ řekl a Lucy napadlo, jestli má alespoň tušení, v jakém je nebezpečí. Doufala, že ne. Byl rozdíl vědět, že je to vážné a uvědomit si, že můžete být každou vteřinou po smrti.

Lucy viděla blikající světla, která se blížila po Harbour Road a po druhé v týdnu přispěchala na pomoc Maggie Pascoeové.

„Taxi!“ řekla s širokým úsměvem a nechala vstoupit svého kolegu Mikea s pojízdným lehátkem. Šla k panu Tewovi a popleskala ho rukou.

„Ahoj, Charlie, má lásko. Co jsem to zaslechla o tahání jalovic ze strouhy, ty bláznivý starý kozle? Měl bys to přenechat mladším a jenom z boku rozdávat rady. Prý ses předváděl na vaší silnici.“

Charlie se zasmál a Lucy došlo, že musí jeden druhého velmi dobře znát. Ne že by ji to překvapovalo. Téměř všichni tu znali všechny.

„Počítám děvče, že jsi dost stará, abys mohla řídit,“ kontroval suše Charlie a Maggie vytočila oči v sloup.

„Kdepak, sanitku jsem ukradla pro legraci, abych se trochu projela. Konečně nemusím řídit. Můžu si sednout dozadu a celou cestu do nemocnice ti povídat,“ škádlila starého pána. „Dobrá

Charlie. Zůstaň ležet a my tě přeložíme na lehátko. Lucy, jdi stranou a nic netahej!“ řekla.

Lucy tedy nechala sklouznout prostěradlo a sledovala, jak Mike a Maggie pacienta lehce zvedli a hladce přesunuli na vozík. Ve chvílce byl zahalený příkrývkou, zajištěný a vyrazili do nemocnice. Lucy znovu volala Benovi, aby ho varovala.

„Posílám ti pacienta. Možná břišní výdut' aorty. Neznám vývoj, ale on je taková povaha, že si nepostěžuje. Může mít zduřeninu celé roky. Ale je to velká pulzující masa uprostřed břicha a já ho nechtěla víc prohlížet. Nevím, jestli na pohotovosti ještě budeš, ale potřebuje okamžitě na sál.“

„Jsi si jistá?“

„Jak jen můžu.“

„To mi stačí,“ řekl Ben. „Řeknu jim, aby na sanitku čekali a nechám připravit sál. A uvidíme se za hodinu na té nešťastné schůzce. Mám si vzít neprůstřelnou vestu?“

Lucy se ironicky zasmála.

„Jsem si jistá, že to nebude nutné. Bude velmi zdvořilý. Ujistím se, že budeme mít spousty Hazeliných zákusků, abychom setkání přežili. Můžeme je konečně házet jeden na druhého, když situace nabere otáčky,“ navrhla žertem.

„Ach ne, to by byla velká škoda. Slyšel jsem o těch sladkostech. Asi jimi vykrmuje záchranáře.“

„Dobrá, ale moc se netěš. Až dobroty táta objeví, moc jich pro ostatní nezůstane.“

Ben se zasmál, rozloučil se s Lucy a zavěsil. Lucy hned zavolala Chloe.

„Omlouvám se, musela jsem dohlédnout na pacienta. Chceš mě ještě vidět, nebo ne?“

„Ano, jestli jsi připravená. Právě jsem viděla poslední pacientku, tak přijď. Nezapomeň vzorek moči.“

„Jako by se stalo,“ zasmála se Lucy a odešla na toaletu. „Tady, úplně čerstvý,“ řekla o chvíli později a podávala vzorek Chloe. Otestovala jej a přikývla.

„V pořádku. A tvůj krevní tlak je dobrý a nízký. Neviděla jsem tě celé dny, myslím. Zdá se mi, že pracuješ až moc. Jak se celkově cítíš?“

Unavená? Stresovaná? Je mi zle ze strachu, že se můj otec a milenec nejspíš za hodinu zabijí, reagovala v duchu Lucy. „Cítím se dobře,“ odpověděla ale nahlas. Její úsměv však nebyl dvakrát přesvědčivý, protože Chloe skepticky zabručela.

„Vypadáš zase vyčerpaně. Nesmíš zátěž přehánět. Možná bys měla přestat pracovat dřív.“

„Ale já musím...“ začala Lucy, ale Chloe jen podrážděně sykla.

„Nemusíš vůbec nic. A myslím, že bych měla vidět další ultrazvuk. Trochu se minule báli o placentu, že ano? Mysleli, že je trochu nízko,“ pokračovala Chloe.

„Nijak zvlášť. Mluvíli o dalším snímku ve třicátém čtvrtém týdnu, aby to zkontrolovali. Ale byli si naprosto jistí, že nebudu rodit císařským řezem,“ odpověděla Lucy.

„A v kolikátém týdnu jsi? Ve třicátém druhém v sobotu, že? Myslím, že bys ho měla mít teď.“

Lucy si povzdechla a pak si vzpomněla na Bena. Jak moc by byla ráda, aby tu seděl s ní.

„Dobře,“ souhlasila. „Já tam zavolám.“

„Ne. Já tam zavolám, Lucy, abych měla jistotu, že na ultrazvuk přijdeš. Dávej na to malé pozor.“

„Budú,“ slíbila.

„Objednám tě na zítřejší ráno.“

„Už zítra?“

„Ano. Nech Hazel přeobjednat své pacienty. A dovol přes víkend Benovi, aby tě vykrmil.“

Lucy poplašeně vzhledla do Chloiných širokých a zdánlivě nevinných zelených očí.

„Proč by mě měl Ben vykrmovat?“

„Ale no tak, Lucy. Viděli vás spolu. Lidé nejsou slepí. Všechny mé pacientky o vás dnes ráno mluvily. Ten přítel doktorky Lucy je báječný, že? Viděla jste ho? Krásné auto. Myslíte, že se doktorka Lucy a ten úžasný pan Carter vezmou, než se dítě narodí?“ napodobovala všetečné otázky.

„Cože? No to je šílené!“ řekla omráčená Lucy.

„Viděli vás na slavnosti. Nikdo tě od té doby s jiným mužem nespatrił. Nemůžeš mít tajnou známost, to tady nikdo nemůže. A nedávno tě s Benem zahlédli znova. Navíc všichni vědí, že koupil Tregorran House. Novinka letí vesnicí jako požár. Každý chápe, proč to Ben udělal, zatím nic netuší jenom tvůj otec.“

Lucy zírala do Chloiných jemných a starostlivých očí ještě chvíli. Pak odvrátila pohled chvatně pryč, oči zalité slzami.

„Nevěděla jsem, že kolují takové klepy.“

„Ach Lucy, tohle je Penhally. Probírají tvé soukromí jen proto, že tě mají rádi a přejí si, aby všechno šťastně dopadlo.“

Lucy těžce polkla.

„Já taky.“

Chloe jí stiskla paži.

„Nechceš se dnes večer stavit, abych tě vykrmila já?“

„Musím si promluvit s Benem,“ odmítla nabídku Lucy. „Můj otec zatím nic neví, ale nejspíš to nepotrvá dlouho.“

„Dobře. Ať ti dává pravidelně jídlo a ukládá brzo spát. A jdi ráno rovnou do nemocnice, vážně. Sedni si, objednáám tě.“

Chloe zavolala do nemocnice, zatímco Lucy poslušně seděla a přemýšlela o jejích odhaleních. To ví o Benovi opravdu celý svět? Nebo se to jenom zdá?

„Dobrá. V půl deváté. Takže můžeš zůstat u Bena a nebudeš muset po ránu dlouho řídit.“

„Svůj život si dovedu uspořádat sama,“ zabručela jemně, ale Chloe se jen smála a otevřela jí dveře.

„Jistě, Lucy, můžeš. Řeknu na ultrazvuku, aby mi zavolali výsledky. A nezapomeň jíst.“

„Přestaň rýpat,“ řekla Lucy a šla do místnosti personálu.

Byla prázdná, ale kávové stolky už přesunuli doprostřed, okolo nich stály židle a vedle plechovky Hazeliných sušenek kdosi připravil čisté šálky.

Jez, říkala jí Chloe. A tak tedy jedla. Vzala si jeden kousek, pak další a v tom kdosi zaklepal.

Vešel Ben.

„Ahoj!“ řekla Lucy přešťastná, že ho vidí. Ben zavřel dveře a sevřel ji v náručí.

„Jak se má moje nejmilejší děvče?“ zašeptal, usmál se na ní a přitiskl se nosem k jejímu.

Lucy si vzdechla a opřela mu hlavu o hrudník.

„Tvoje milá má potíže. Právě jsem dostala lekci od porodní asistentky. Zřejmě potřebuju víc jíst.“

„Ano, nechtěl jsem ti to říkat. Jsou tu někde slibované Hazeliny sladkosti?“

„Ano, tady je jich plná plechovka. Už jsem dvě ochutnala, než jsi přišel. A musím zítra ráno na ultrazvuk, v půl deváté. Můžu u tebe zůstat na noc?“

Ben se zarazil s rukama na plechovce a otočil se k Lucy. „Samozřejmě. Chceš?“ vyhrkl.

„Můžu?“ zeptala se.

Promluvili současně a Ben se zasmál.

„Chtěl jsem se zeptat, jestli nechceš přijít.“

„A já jestli přijít můžu,“ vysvětlila Lucy.

„Pak zní moje odpověď ano.“

„Jestli ti to pochopitelně nevadí,“ ujišťovala se.

„Mám rád, když jsi u mě.“

Ben sklonil hlavu na stranu a zamyšleně Lucy sledoval. „Zvláštní doba na ultrazvuk,“ poznamenal.

„Měla jsem na snímku v osmnáctém týdnu trochu níž placentu, takže to chtějí ve třicátém čtvrtém zkontrolovat.“

Ben se zamračil.

„Nízko? Jak moc?“

„Nejde o nic vážného. Je to jenom běžný postup.“

„Ale ty jsi ještě nedokončila ani třicátý druhý týden,“ pokračoval Ben. Držel Lucy na délku paží a hleděl jí do očí. „Tak proč už teď? Dva týdny dopředu? Kvůli tomu, že málo jíš? Je to tak zlé?“

Lucy si povzdechla a přiznala se.

„Už dva týdny jsem nepřibrala na váze.“

„Pak tu musím rozhodně být,“ řekl Ben pevně. „Ted’ zpátky k Hazeliným sušenkám,“ řekl. Otevřel plechovku a jeden lákavý kousek jí podal.

„Bene, už jsem pár snědla.“

„To nestačí. Pojd' sem a otevři pusu.“

Lucy se rozesmála, odstrkovala ho a bránila se. Náhle se dveře otevřely, stál v nich otec a zarazil se.

To snad ne. Právě teď...

Benovy klesly ruce, odstoupil od Lucy a setkal se s Nickovým ledově chladným očima.

„Doktore Tremayne.“

„Cartere,“ řekl Nick a Lucy slyšela, že se jménem málem dusí. Jako by vyslovil kletbu.

Nenáviděl ho. Přičítal mu manželčinu smrt a žádné argumenty ho nedonutily omyl prohlédnout. Odpoledne začalo vskutku nešťastně. Nick měl napjaté čelisti a neústupným tmavým očima si Bena měřil po nekonečný a bezdechý moment.

Prosím, ať není hrubý, modlila se Lucy. Ať si nic nezačne. Ne tady a teď, když každou chvíli přijdou ostatní.

Ale její zoufalá nemá prosba zůstala nevyslyšená.

„Trochu brzy, ne?“ řekl Nick potichu, ale jeho hlas měl zabijácké ostří, až se Lucy rozbušilo srdce.

Ben pokrčil rameny.

„Ani ne. Nechtěl jsem přijít pozdě. Považuji projekt za velmi důležitý pro místní komunitu a jako součást toho беру svou úlohu velmi vážně...“

Lucyin otec ho zarazil a stáhl ústa.

„Skutečně? Právě jsem viděl, jak vážně věci berete.“

„Táto!“ přerušila ho Lucy a pokusila se předejít scéně. „Nech toho. Teď není vhodná doba ani místo.“

Nickovy oči přelétly zpět k Lucy.

„To tedy není. Myslím, že bys měla dělat něco užitečnějšího, než se nechat ládovat sušenkami,“ zabručel a Lucy cítila, jak se dostává do varu.

„Ve skutečnosti se mě pokouší přimět, abych na sebe dávala pozor,“ vysvětlila otcí, ale ten jenom zasupěl.

„Leda by v pekle mrzlo. Teprve pak bude někdo z rodiny Tremaynových potřebovat rady ohledně zdraví od Bena Cartera,“

řekl chraplavě. „Doufal jsem, že budeš víc věrná matčině památce! Vyvádíš takové šaškárny s mužem, který...“

„Matku z toho vynechej,“ vyštěkla Lucy. „Víš velice dobře, že se Ben ničím neprovinil.“

„Skutečně?“ opáčil otec a přejel Bena pohledem planoucím zlostí a bolestí.

„Doktore Tremayne, stalo se to před dvěma roky,“ reagoval klidně Ben.

„Předpokládáte snad, že jsem na to zapomněl? Víte zatraceně dobře, že vyšetřování bylo zmanipulované.“

Lucy vydechla a zazněla tlumená výtká, kterou pronesla Kate. Všimla si, že v chodbě stojí mimo provozní ředitelky také muž z nadace a další pozvaní hosté.

Kolik toho slyšeli? Lucy nevěděla. Ale cokoli bylo příliš. Ben zaťal čelisti, ale kromě toho a mdlého přeběhnutí barvy po tvářích nijak nereagoval.

„Budu předstírat, že jsem nic neslyšel,“ řekl a otočil se. Ale Nickův hlas ho zastavil.

„Neslyšel co, pravdu?“ Lucyin otec tvrdošíjně pokračoval, ale Ben měl jeho popichování právě dost.

Otočil se a s očima plnými hněvu hovořil nebezpečně tichým hlasem.

„Doktore Tremayne, přišel jsem proto, že věřím v tenhle projekt. Požádali mě, abych přispěl svými znalostmi. Jestli mě tu nechcete, stačí jediné slovo a odejdu. Věřte, že mám spoustu práce.“

Chvíli na sebe zírali, poté se Nick zhluboka nadechl a odpověděl.

„Pak jsme na stejné lodi. Jsem tu jen proto, že chci pro svou praxi a místní lidi co nejvíc. Řekli mi, že jste nejlepší. Zůstaňme tedy oba, ať máme tuhle proklatou schůzku za sebou. Pak můžeme jít každý po svém. Ale držte se dál od mé dcery, Cartere. Poletují tu ošklivé zvěsti a já doufám, že jde o nepodložené fámy. Jestli se dozvím, že jste se jí jen dotkl prstem...“

„Co uděláš?“ skočila mu rozčileně do řeči Lucy a měla slzy na krajíčku. „Je to můj přítel. Tvoje smůla, když se ti to nelíbí, ale je mi devětadvacet, propána! Nemůžeš mi diktovat známosti, tak se přes to přenes a pojďme pokračovat. Všichni čekají.“

Kate dloubla Nicka do žeber a on popošel kupředu. Ben mu ustoupil z cesty. Situace se poněkud uvolnila a všichni se horlivě usazovali, ale nevěděli kam s očima.

Všichni mimo Bena.

Sedl si naproti Lucy a zůstal k ní očima jako přikovaný, zatímco Kate nalávala čaj a podávala jej okolo. Pokaždé, když Lucy vzhledla, se na ni konejšivě díval.

„Můžu vás navzájem představit?“ pronesla Kate a postupně nepřijemné ticho zlehčila.

Lucy s Benem pronesli postupně své příspěvky k chystanému projektu a prošli plány s architektem.

Dragan a Marco něco dodali, jenom Nick byl potichu. Promluvil, když byl tázán, ale jinak vše jenom pozoroval a jeho oči neopustily ani na okamžik Benovu tvář.

On to ví, pomyslela si Lucy náhle s jistotou. Nebo tuší. Přinejmenším má podezření.

„Co myslíš, Lucy?“

Myslím? O čem?

Lucy se donutila být duchem přítomná hovoru, omluvila se a požádala Marca, aby otázku zopakoval.

„Probírali jsme, jestli je vhodné změny na úrazovce zdržet, než se vrátíš z mateřské dovolené,“ řekla Kate.

„Ne,“ řekla Lucy. Přemýšlela, jestli se z mateřské vrátí, nebo jestli vůbec bude mít práci, až se její otec dozví pravdu. „Myslím že musíte pokračovat, přinejmenším s plány. Přípravy zabere určitý čas, ne?“

„Ano,“ řekl architekt. „Potřebuju nejprve otestovat konstrukci budovy a prozkoumat místo, kde ji navrhujete rozšířit.“

„Přesně za vámi, dole,“ řekla Kate a vstala, aby ukázala z okna. „Dragane, nesešel bys tam? Ať Lucy nemusí dolů?“

„Já to udělám,“ řekla Lucy a stoupla si současně s Benem a otcem. „Ne, vážně, můžu tam jít. Bene, tvoje připomínky by byly užitečné,“ dodala a odešli s architektem z místnosti. Nechali tam Kate a další účastníky schůzky, aby probrali finanční otázky a otec za nimi tiše zíral.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Ben a Lucy přikývla. „Tohle by bylo propojené, kdybychom stavěli druhé patro,“ vysvětlila architektovi, když stáli na odpočívadle schodiště. „Teď je tu příslušenství pro personál, ale máme velkou halu, která se dá použít.“

Lucy architektka provedla, pak sešli do přízemí a ven na zahradu. Zkoumal půdu za domem a příkrou žulovou skálu, která končila v místě, kde chtěli stavět.

„Chcete budovu rozšířit směrem sem?“ zeptal se architekt.

„Je to nevyužívaný prostor a bylo by dobré napojení dovnitř,“ vysvětlila Lucy.

„Tak nevím,“ zamračil se architekt. „Myslím, že by to bylo velmi drahé. Musela by se odstranit skála a u cesty není mnoho prostoru, aby sem mohla těžká technika. Není tu jiné místo? Například vpředu?“ Lucy se snažila soustředit.

„Ne tak docela. Potřebujeme celý prostor parkoviště, které tam nyní je. Nemůžeme ho postrádat. A z boku moc místa není.“

„Škoda.“ Architekt se podíval na budovu stojící vedle. „Co je to?“

„Loděnice a mola, strojírna a obchod. Nemyslete si, uvažovali jsme o všem, ale není naděje pozemky koupit. I kdybychom si to mohli dovolit. Je tu příliš plno,“ vysvětlovala Lucy.

„A co tedy nástavbu nad parkoviště?“ navrhl, když se vraceli před budovu. „Bylo by to drahé, ale ne tolik, jako koupit vedlejší pozemek nebo lámat skálu. Plánování může být náročné. Budu o všem přemýšlet a vrátíme se k tomu.“

Pak se muž podíval se na hodinky.

„Musím už jít. Pojd'me říct novinky ostatním. A měli bychom se znovu sejít. Můžu si půjčit vaše plány? Nechám si udělat kopie a zítra je pošlu zpět.“

„Jistě,“ souhlasila Lucy a vrátili se do patra.

„Ach, už jste zpátky. Ještě čaj?“ nabídla Kate, ale muži z nadace odmítli.

„Musíme už jít. Můžeme si plány půjčit?“

Pak složili plány budovy, přesunuli písemnosti do aktovek a vzali si kabáty.

Lucy letmo pohlédla na otce. Mluvil s Kate a mužem z finančního, ale Bena ignoroval. Lucy pohled odvrátila a zjistila, že ji sleduje Dragan.

Pozvedl tázavě obočí a Lucy se konejšivě usmála. Dragan přikývl, zřejmě uspokojený její němou odpovědí. Pohlédl na hodinky a vstal.

„Jestli mě všichni omluvíte, musím na jednu návštěvu,“ zdůvodnil svůj spěch.

„Vážně?“ zeptala se Lucy, když ji míjel. „Nevěděla jsem, že máš dnes večer pohotovost.“

Dragan se trochu rozpačitě usmál.

„Také že nemám. Ale jedna fena čeká, že si s ní přijdu pohrát. Možná mi tam i nabídnou večeři, takže nebudu muset vařit. A protože beztak nemám z čeho, hodilo by se mi to,“ vysvětloval.

„Ach tak,“ usmála se Lucy. „Tak pozdravuj Melindu,“ řekla a okouzleně sledovala, jak mu lehce zrudl krk. Chudák Dragan, to bylo přece jen škádlení. Je tak vážný a většinu času zamyšlený. Při několika příležitostech, kdy ho s Melindou viděla, vypadal dokonale šťastný.

„Vyřídím,“ odpověděl, pak se odmlčel a zahleděl se na Bena, stojícího vedle.

„Dej na ni pozor, ano? Vypadá unaveně. Moc se přepíná.“

Ne, vyděsila se Lucy. Ať neříká takové věci Benovi před otcem. Ale Nick byl zabraný do hovoru a Ben se jen usmíval.

„Nech to na mě,“ řekl tiše. „Postarám se o ni.“

„Dobře. Někdo by rozhodně měl,“ pokývl Dragan i ostatním na rozloučenou a odešel.

Muži z nadace ho následovali a posléze i Marco. Lucy postrkovala Bena ke dveřím, aby už nemusela mluvit s otcem a po cestě hmátla po jeho kabátu.

„Chceš se mě rychle zbavit?“ mumlal Ben, když scházeli do přízemí.

„Ne tak docela. Chci tě jen dostat pryč od táty, než se navzájem zabijete. Bene, myslím si, že to ví.“

Ben strnul na úpatí schodiště.

„Vážně?“

„Vážně. Pojd'. Promluvíme si o tom večer. Za chvíli mi začíná chirurgie.“

„Změnila jsem ti službu, Lucy,“ řekla Hazel, když jejich hovor zaslechla.

„Chloe mi to nařídila, takže jsem tvé pacienty přepsala k otci a Marcovi a máš do zítřka volno.“

Lucy otevřela ústa, aby něco namítla, ale pak si to rozmyslela. Bylo jí líto Marca, ale otec si práci navíc zaslouží. Usmála se na Házela.

„Děkuju.“

„Rádo se stalo. A volala Charlieho žena. Charlie je po operaci a na jednotce intenzivní péče. Zřejmě se do nemocnice dostal právě včas. Dobrá práce.“

„Prima,“ řekla Lucy a pak dodala. „Alespoň něco se mi dnes povedlo.“

„Neudělala jsi přece nic špatného,“ namítl Ben chraplavě.

„Otec by s tebou nesouhlasil. Jsem na něj tak rozzlobená,“ ulevila svým pocitům.

„Nezlob se. Prostě se hodně trápí.“

„Bene, pomlouval tě!“

Ben se jenom suše usmál a pomalu na Lucy mrkl.

„Uvolni se. Brzo se u mě uvidíme. Zastavím se v obchodě a připravím něco nabitého vitamíny a kaloriemi.“

Lucy se nakonec usmála.

„Jsi báječný,“ řekla tiše. „Uvidíme se později.“

Ben přešel rychle parkoviště a nastoupil do auta, právě když k Lucy přišel otec.

„Chci s tebou mluvit,“ rozkázal. Uchopil ji za loket, odtáhl do své ordinace a zavřel dveře.

„K tomu Carterovi,“ začal otec.

Lucy však sledovala Bena oknem, jak otáčí auto a zvedá ruku na rozloučenou. Napadlo ji, s jakou důstojností se vypořádal s celou tou příšerně trapnou situací, a měla na otce pekelnou zlost. Otočila se k němu, celé tělo se jí chvělo vzdorem a zavrtěla hlavou.

„Neměl jsi právo říkat mu takové věci. Vůbec žádné právo! Jsou to jenom lži a tys je svévolně vykřikoval přede všemi. Zasloužil by sis, aby tě žaloval, a je to ubohé, táto! Ty víš, proč matka zemřela.“

„I ty, jestli tě jeho lži nezaslepily. Ale vypadá to tak. Kolují nepěkné řeči, Lucy. Nechci věřit, že jsou pravdivé a bez důkazu ani nebudu. Dej mi raději rychle důvod pochybovat. Netoužím totiž slyšet, že je ten syčák otcem mého vnoučete!“

Lucy na otce zírala, oči plné slz a pak přehlídla k parkovišti. Ben zatočil na Harbour Road, ale mohla by ho ještě dosáhnout.

„Lucy! Lucy, vrať se,“ nařizoval.

„Ne,“ řekla, otočila se a pohlédla otci pevně do očí.

„Tentokrát jsi zašel příliš daleko. Jediný mizera jsi ty. A když už je řeč o tvém vnoučeti, právě pro něj něco udělám.“

Lucy hrábla po tašce, běžela nahoru pro kabát a pak seběhla do přízemí. Potlačovala palčivé slzy. Otec stál stále ve dveřích své ordinace se semknutými ústy.

Aniž mu Lucy věnovala pohled, vyšla ven a nastoupila do auta. Pak se rozjela za Benem.

OSMÁ KAPITOLA

Ben byl deprimovaný. Cítil se bídně kvůli Lucy a byl rozlícený na jejího otce.

Jestli Lucy nedokáže otce brzy umlčet, pak to udělám já, rozhodl se. Protože dál jeho hloupé výpady tolerovat nehodlám. Ať si o mně, k čertu, doktor Tremayne myslí, co chce, ale ať to nerozhlašuje po kraji. Nemá tušení, jak moc mě zasáhl, zuřil v duchu.

Ben po cestě do obchodu zavolal právnímu zástupci, i když nečekal, že ho zastihne v kanceláři. K jeho překvapení však Simon telefon zvedl.

„Ahoj, Ben Carter. Pracuješ dlouho. Právě jsem si říkal, jestli je ohledně domu něco nového.“

„Ahoj, Bene. Všechno je připravené,“ odpověděl k jeho překvapení Simon.

„Ve skutečnosti jsem ti měl v úmyslu zavolat při cestě z práce. Mám písemné potvrzení kupujícího, že souhlasí, abys dál užíval současné bydlení. Můžeš si od něj dům pronajmout do konce února, je-li to nutné. Takže jsem dnes podle dohodnutých pokynů pokračoval a dokončil oficiální záležitosti s oběma domy. Dům na Orchard Way je prodaný a Tregorran House je tvůj. Gratuluju. Všechny dokumenty jsou odeslány a klíče od Tregorran House má agent.“

„Úžasné,“ řekl Ben ohromeně. „Propána, ty jsi ale schopný! Díky, Simone. Jsi jednička.“

„Není zač. Jestli pro tebe můžu udělat ještě něco, stačí jen říct.“

Kéž by Simon dokázal chytit a udržet na uzdě Nicka Tremayna, napadlo Bena.

„Budu o tom přemýšlet,“ řekl a ukončil hovor s rozvířenou myslí.

Páni, podařilo se mu to. Získal Lucyin dům! Zvrátil dozadu hlavu a rozesmál se úlevou.

Během minulého týdne nastalo několik momentů, kdy Ben uvažoval, jestli se Nick nepokusí prodej znemožnit, nebo

přínejmenším nějak pozdržet. Zřejmě byl stejně šťastný, že se domu zbavil, jako Ben, že nemovitost získal. Všechno, co teď Ben toužil udělat, bylo podělit se o radost s Lucy. Nemohl se dočkat, až uvidí výraz jejího obličeje.

Není tu, vzdychla si Lucy. Samozřejmě, že ne. Ben měl přece namířeno do obchodu a nákup mu bude chvíli trvat. A já měla jet nejprve domů a vzít si nějaké věci, jestli tu chci zůstat přes noc.

Lucy stála před vchodovými dveřmi. Zavřela oči, opřela si o ně hlavu a vydechla.

Měla jsem tolik kuráže a pevné přesvědčení, že to dokážu udělat. Jenže teď stojím před domem a ztrácím odvalu. Musím pochyby zaplašit a nechat je na později.

Bude užitečnější Bena požádat, aby mi v obchodě vybral alespoň nějaké prádlo a deodorant. Vytáhla z tašky telefon a zavolala mu.

„Můžeš mi koupit na zítřek nějaké kalhotky?“ zeptala se a Ben se tlumeně zasmál.

„Jaké? Nejspíš nemyslíš ty nicotné kousky provázků.“

Lucy se nedokázala ubránit úsměvu. Ben měl totiž sporé krajkové prádlo rád.

„Ne. Něco trochu víc...“ zadržela se rozpačitě.

„Já ti rozumím. Pořádný kus látky.“

„Nemyslím ty babičkovské,“ hájila se, ale on se jen smál.

„Neboj se. Co ještě?“

Lucy mu dala seznam a Ben zabručel.

„Dobrá. Dej mi deset minut a budu na cestě.“

Lucy zavřela oči. Čekala, zkoušela se zklidnit a nemyslet negativně. Nakonec i přes zavřená oční víčka viděla sklouznutí předních reflektorů a uslyšela, jak vedle ní auto zastavilo a ztichlo.

Pak se otevřely dveře. Ben se na ni pokoušel ze sedadla dosáhnout a obejmout ji.

„Pojď, budeme slavit.“

„Cože?“ divila se Lucy. Proč by propána měli oslavovat, když byl dnešek ve znamení otcova výstupu?

Ale Ben se šklebil od ucha k uchu. Vzal tašky ze sedadla spolujezdce a zabouchl dveře od auta kolenem.

„Pojď dovnitř.“

„Co budeme oslavovat?“ opakovala Lucy, vlečená Benem do domu. Položil nákupy, vzal ji do náruče a se smíchem se s ní zatočil.

„Dům, je náš. Máme ho, konečně!“

Opatrně ji postavil na nohy, rukama pochoval její tvář a něžně ji políbil.

„Získali jsme oficiálně náš dům, drahoušku. Ode dneška jsme právoplatnými majiteli Tregorran House. Zítra můžeme dostat klíče.“

Lucy byla zmatená.

„Ale co s tvým domem? Nemusíš ho nejprve prodat a vystěhovat se?“

„Ještě ne. Nový majitel mi ho naštěstí pronajme do konce února. Dá nám čas uspořádat nový domov, než se přestěhujeme.“

Ben se zarazil a pátral v její tváři se znepokojeným výrazem.

„Přestěhuješ se tam se mnou, že ano? Chceš v něm žít společně? I kdybychom měli mít oddělené pokoje...“

„Ne.“

Lucy mu položila prsty na rty.

„Žádné oddělené pokoje. Chci, abychom byli spolu. V pokoji, který patřil mým prarodičům. Když jsem byla malá, chodívala jsem se ráno přitulit do postele k babičce, což bylo báječné. Vždycky jsem ten pokoj milovala.“

Cítala, jak se jí mlží oči. Snažila se slzy mrkáním zahnat, aby viděla Benův drahý a překrásný obličej.

„Ach Bene, děkuju,“ řekla a pak slzy zvítězily. Zavřela oči a nechala je stékat po tvářích.

„No tak, neměla bys plakat,“ řekl jí jemně. Lucy se smála, objala ho a překypovala radostí.

„Promiň. To je štěstím. Nevšímej si těch slz.“

„Ne. Udělám ti šálek čaje a ty si zatím sedni s nohama nahoru. Pak uvařím večeři.“

„Chtěla bych zeleninu.“

„Taky ji dostaneš. Pečenou kořenovou zeleninu, květák a brokolici vařené v páře a pečené jehněčí.“

„Pečené jehněčí?“

„Nemáš ho ráda?“

„Zbožňuju ho,“ připustila Lucy. „Jen jsem si ho nikdy nepřipravovala. Asi jsem ho neměla od matčiny smrti...“

Lucy se zlomil hlas a náhle ji přemohly emoce. Ben cosi zamručel, chytl ji do náruče a pochoval na srdci. „Ach zlato, je mi to líto.“

„Co?“ zeptala se přiškrceným hlasem.

„Že nemáš matku,“ odhalil Ben jádro problému. „Měla bys ji u sebe mít, když čekáš první dítě. Je mi líto, že s tebou být nemůže.“

„Neuvidí moje děti,“ řekla Lucy a konečně vyslovila jeden z velkých žalů, který ji trápil po matčině odchodu.

Vzlykla a Ben ji k sobě těsněji přivinul, jemně jí třel záda a chlácholil ji, zatímco plakala.

„Ach, promiň, jsem tak hloupá,“ štkala Lucy a stírala si slzy dlaněmi.

„Ne. Nejsi. Jsi smutná, unavená a svedla jsi další boj s otcem.“

„Já vím, Bene. Táta je jako noční můra. Nevím, co si s ním počít. Chci mu říct o dítěti, zoufale s ním toužím mluvit. Sdělit mu, že je dítě tvoje, aby se s fakty nějak vyrovnal. Ale netuším, jak na něj. Chová se k tobě hrozně, což mu není podobné. Mám pocit, jako bych ztratila i jeho.“

„Je jenom rozezlený, že matka zemřela a cítí se bez ní trochu ztracený, řekl bych. Potřebuje někoho kritizovat a já jsem vhodný terč. S tím se srovnám, Lucy.“

„Ale věci, které řekl o vyšetřování...“

„To byly jen nesmysly. Já to vím, on to ví, vědí to všichni. Tvá matka zemřela kvůli sledu nešťastných náhod. I ona nesla na svém tragickém odchodu část viny. Kdyby byla o něco otevřenější a řekla otci, jak je jí zle, nebo přišla do nemocnice dříve, bylo by dnes všechno úplně jinak. Ale ona o sobě dala vědět příliš pozdě, nenahlásila se a nikdo si jí nevšiml. K její smrti vedl celý řetěz událostí, ale samotnou příčinou bylo množství prášků proti bolesti, které si sama vzala.“

„A otec se cítí vinen, že si ničeho nevšiml. Že se matka cítila tak špatně a on její zdravotní potíže nezaznamenal.“

Lucy zavrtěla hlavou.

„Kéž bych byla tenkrát doma, ale já právě sledovala přednášku. Ještě jsem tehdy bydlela v nemocnici po skončení praxe na pohotovosti. Kdybych už byla tady, mohla se mi svěřit. Udělala bych něco,“ přemítala zmučeně.

Benovi bylo Lucy líto. Nemohla by stejně nic udělat. Nikdo by nedokázal neodvratnému konci zabránit, ani on. Ale nezavinil Annabelinu smrt, to věděl. Hluboko uvnitř si byl jistý, jenže ho stále soužil špatný pocit, kdykoli pomyslel na zmařený život. Dnešní hádka vynesla všechny pocity znovu na povrch.

Přemítal, jestli Lucy skutečně věří, že je nevinný. Nebo zda i přes všechnu slovní obranu kdesi v duši přece jen pochybuje.

Její otec mě jasně obviňuje ze všeho zlého, trápil se. Jak ho mám přesvědčit o opaku, když se mnou nechce mluvit?

„Nesmíš se obviňovat,“ utěšoval Lucy. „Za nic nemůžeš. Ani jsi tu nebyla.“

„No právě. Tolik nám ze sebe rozdala, a když nás potřebovala, nebyli jsme tu. Nejspíš si myslela, že máme všichni příliš mnoho práce, aby nás vyrušovala něčím tak přízemním, jako její zdraví. A my ji při tom pomyšlení nechali. Čtyři lékaři v rodině, Bene, a nás ani nenapadlo, že jí není dobře. V tomhle jsme vinní všichni a otec se pokouší selhání svalit na někoho jiného. Cítím se, jako bych je ztratila oba.“

Lucy se narovnala a věnovala Benovi unavený úsměv, který mu otrásl srdcem.

„Nabízela jsi mi čaj, že?“

„Ano,“ přitakal Ben a jemně ji zatlačil na pohovku. „Sedni si, dej si nohy nahoru a odpočívej. Přinesu čaj za chvíli. Jenom dám večeri do trouby. Nebude to trvat dlouho.“

„Ach, báječné,“ vyčerpaně vydechla. „Díky, Bene.“ Odešel do kuchyně a vybil si svůj hněv vůči Nickovi na nic netušící zelenině. Vsunul maso do rozehřáté trouby, nalil čaj a vzal ho s sebou do pokoje.

Nejprve si myslel, že Lucy usnula, ale pak uviděl, že jí stékají po tvářích slzy. Položil s povzdechem čaj, sedl si vedle ní a jemně si ji přivinul do náruče.

„Ach Lucy.“

Bylo tak báječné nechat Bena, aby ji objímal. Chvilí na něm odpočívala, pak zaklonila hlavu a pátravě se mu zadívala do očí. Spatřila v nich lásku, starost a nekonečnou dobrotu, které vyvěraly přímo ze srdce.

Jestli mě miluje tolik, jako já jeho a ty nebesky modré oči nelžou... Sebrala tedy odvahy.

„Když jsi před dvěma týdny zjistil, že čekám dítě, něco jsi mi řekl.“

Ben zabručel a zavřel oči.

„Ach. kčertu Řekl jsem všechno možné, ale jestli tě něco z toho rozčílilo, proboha řekni co.“

„Ne. Tak to není. Jen jsem přemýšlela. Víš, říkal jsi, že bychom měli cosi udělat. Uvažuju, jestli to tak stále cítíš.... ach, já nevím, jak se vyjádřit... Bene, chceš si mě ještě vzít?“

V mžiku otevřel oči.

„Vzít?“

Po nekonečný okamžik na ni zíral, pak se mu zamlžil pohled a on se krátce zasmál.

„Páni, teď budu nejspíš plakat já,“ řekl a přitáhl si ji pevněji do náruče. „Jistě že si tě chci vzít, ty hlupáčku. Strašně rád. Nic mi neudělá větší radost.“

Jeho rty našly její. Zahrnul ji měkkými a toužebnými polibky celá ústa, oči a pak opět rty. Pak jí s posledním, dlouhým a něžným polibkem zvedl hlavu.

„Bude mi ctí.“

Slzící Lucy se usmála a pomyslela si, že jí Ben nemá co vyčítat. Zvedla ruku, jemně setřela vlhkost z jeho tváří a políbila ho.

„Nemusíš zacházet tak daleko,“ řekla trochu roztřeseně. „Ale jsem moc ráda, že souhlasíš, protože kdybys řekl ne...“

„Ani náhodou,“ řekl Ben a krátce se trhaně zasmál. Stiskl ji v náručí a přimáčkl si ji k boku. Naklonil se dopředu, podal jí čaj a pak se naklonil pro svůj.

„Kdy se chceš vdát? Brzo, řekl bych?“

Lucy rozpačitě pokrčila rameny a stále se pokoušela vstřebat fakt, že ke svatbě doopravdy dojde.

„Než se narodí to malé?“ navrhla nesměle.

„A co s tvým otcem?“

„Ach,“ vzdychla si a uvažovala. „Co s ním? Oznamím mu to. Když budu upřímná, ráda bych ho na svatbě měla. Ale netuším, jestli přijde a opravdu nevím, jestli na tom ještě záleží. Neberu si jeho, ale tebe a nenechám si svůj velký den pokazit.“

„Dobře. A já udělám všechno, co můžu, abys byla šťastná. To přece víš.“

„Jistě, Bene.“

Spočinula mu hlavou na hrudníku, popíjela čaj a vzdychala. „Měli bychom si přituknout šampaňským,“ řekla Lucy. „Na dům i svatbu. Ale neměla bych pít.“

„Ne a já to nepotřebuju. Všechno důležité mám u sebe.“

„Co, šálek čaje?“ škádlila ho Lucy a on se smál a objal ji.

„Rozhodně. Co třeba zítra, po tvém ultrazvuku? Myslím, že bychom si měli vybrat místo. Vezmeme se na úřadě nebo v kostele?“

Lucy okamžitě napadl roztomilý malý kostelík na mysu, vedle pozorovací stanice pobřežní hlídky a majáku. Kostelík, kde je pochována matka, dědeček a strýc. To bude pravé místo.

„V kostele svátého Marka, na mysu,“ řekla Benovi. „Ale nevím, jestli je možné tam svatby pořádat. Nejsem si jistá zvyklostmi.“

„Zjistíme to. A kdyby to nešlo, snad by nás oddali na úřadě a do kostela bychom šli později.“

„A Bene?“

„Ano?“

„Nechci být pragmatik, ale co je s večerí?“

Ben vyskočil, běžel do kuchyně a trhnutím rozevřel dvířka trouby. Nechal vyletět obláček kouře a páry.

„Právě hotová,“ zakřičel.

Lucy se pomalu postavila a došla do kuchyně, kde Ben ochutnával zeleninu. Jeden či dva kousky byly u kraje lehce připálené, ale zbytek byl v pořádku. A maso vypadalo báječně.

„Páni, úžasná vůně. Mám strašný hlad. A co květák s brokolicí?“

„Dvě minuty, než dodělám šťávu. Sedni si.“

„Ano, pane,“ řekla Lucy a sledovala Bena, zatímco prostíral. Pak snědla vše, co jí naložil na talíř.

„Ještě?“

Lucy se zasmála a zavrtěla hlavou.

„Ne, už nemůžu. Už nemám v břiše ani kousek místa. Ale Chloe by na tebe byla hrdá. Dostal jsi do mě spoustu kalorií.“

„Později bude ještě zmrzlina,“ řekl a nasměroval ji zpátky do obývacího pokoje, zatímco uklízel.

Lucy odešla odpočívát ráda. Chloiny obavy o její váhu ji znepokojily. Možná přehání, pomyslela si. Ale má pravdu, že dítě potřebuje co nejlepší podmínky. A jestli kvůli tomu bude Ben plnit myčku nádobím sám, tak ať.

Takže si sedla a zapnula televizi. Po chvíli Ben přišel a přidal se k ní. Když se jí začaly klížit oči, odnesl ji nahoru do postele. Přivinul si ji na hrud' a usnul s rukou ochrannitelsky položenou přes dítě.

Lucy cítila uklidňující tep jeho srdce na zádech.

„Tak, všechno se zdá v pořádku. Nevidím mnoho tekutiny. Možná potřebujete víc pít. Ale poloha placenty není špatná. Zvedá se dostatečně a je pryč z děložního krčku.“

Ben zíral jako přikovaný na obrazovku ultrazvuku.

Vnímal lékařku Jan Warrenovou, ale měl oči jen pro dítě. Hýbalo rukama a nohama. Slyšel i pěkně pravidelný tep malého srdce.

„Chcete vědět, jakého je dítě pohlaví?“

„Ne,“ řekli oba najednou a Ben se rozpačitě usmál.

„Tedy na mém názoru nesejde, nemám právo rozhodovat.“

„Nezáleží na tom, jen jestli je všechno v pořádku,“ odpověděla Lucy.

„Všchno vypadá úplně normálně. Dítě je správné velké, všechno odpovídá. Co takhle snímek?“

Jan zmáčkla tlačítko a o chvíli později jim podala zrnitou černobílou fotografii jejich dítěte. Ben cítil, jak ho svědí oči a zamrkal. Lucy mu obrázek podala.

„Na, dej si ho do peněženky pro štěstí,“ řekla a on přikývl. Ale neschoval obrázek, ještě ne. Chtěl se na něj dosyta vynadívat, zatímco si Lucy, oblečená v decentních kalhotkách, stírala z břicha gel a vstávala.

„Potřebuju si odskočit na toaletu,“ řekla bez obalu a lékařka se zasmála.

„Tak honem. Uvidíme se za pár týdnů.“

„Prima,“ řekla Lucy a vyběhla ze dveří.

Jan obdařila Bena zkoumavým výrazem. Naposledy na fotku pohlédl a schoval ji.

„Můžu to brát tak, že máte na tomhle dítěti určitý zájem, Bene?“ zeptala se ho a on se tiše zasmál.

„Nemyslím, že to zůstane dlouho tajemstvím,“ připustil. „Chceme se vzít co nejdřív.“

„Tak to gratuluju,“ rozzářila se Jan.

„Díky. Je dítě skutečně v pořádku? Lucy na sebe příliš nedbá.“

„Děti jsou velmi šikovné a umí pro sebe získat to nejlepší, nejsou-li podmínky opravdu nepříznivé. Ale tomu vašemu se daří dobře.“

„Dobrá. Díky, Jan.“

Ben jí potřásl rukou a zamířil chodbou, aby počkal na Lucy. Nečekal dlouho. Dal jí ruku okolo ramen a objal ji.

„V pořádku?“

„Prima. Úleva ve všech směrech, doslova.“

Ben se zasmál a šli bok po boku po schodech.

„Kam půjdeme teď?“ zeptala se Lucy.

„Do mé kanceláře, zatelefonovat vikáři? Co takhle sejít dolů na pohotovost, pozdravit se s lidmi a říct jim novinky?“

„Novinky?“ řekla, koukala se na něj rozpačitě. „Jaké novinky?“

„Že se budeme brát.“

„Ach ano, samozřejmě,“ souhlasila Lucy. „Myslela jsem, že je dítě v pořádku.“

„Ne. Nikdo o tvém těhotenství neví, rozhodně ne ode mě. Ale jestli nechceš...“

Lucy se zhluboka nadechla.

„Ne. Budu ráda, že se novinky dozví. Chci, aby všichni věděli, že budeš otcem. Jsem na to hrdá, miluju tě a nechci nic skrývat. A bude milé je znovu vidět.“

Lucy vklouzla rukou do Benovy dlaně a zamířili k pohotovosti. Byla tu poprvé od doby, kdy zde její matka zemřela. Když míjeli resuscitaci, nahlédla dovnitř a zastavila se.

„Ach Lucy, omlouvám se,“ řekl Ben. Okamžitě odhadl její pocity, ale ona se na něj jen usmála.

„Neomlouvej se. To je v pořádku. Je to jen místnost a ona nebyla první ani poslední. Víím, že jsi udělal všechno, co se dalo.“

„Skutečnější o tom pevně přesvědčená?“ zeptal se Ben tiše a ona k němu vzhledla. Viděla v jeho očích pochybnosti.

„Ach Bene, samozřejmě že tomu věřím!“ vykřikla a spočinula mu rukou na srdci. „Vím, že jsi udělal naprosto všechno. Neházej mě ani na chvíli do jednoho pytle s otcem.“

„To ne.“

„Dobrá.“

Lucy pohlédla zpátky k resuscitaci a vzdychla.

„Jen si přeju, aby to býval otec neviděl.“

„I já. Bylo to příšerné. Nikdo by neměl své milované spatřit za takových okolností. Je to těžké i pro nezaujaté.“

„Já víím. Pamatuju se. Ale pojďme dál. Oznamíš kolegům, že se ženíš a zlomíš srdce všem ženám na oddělení, které doufaly, že se do nich zamiluješ.“

„Blázínku,“ řekl a smál se. Dal jí ruku okolo ramen a odvedl ji od resuscitace.

„Ahoj Jo,“ řekl a pozdravil mladou ženu, která byla skloněná nad nějakými poznámkami.

„Lucy, představuji ti moji odbornou asistentku Jo. Jo, tohle je Lucy. Máme nějaké novinky,“ řekl.

Pohled lékařky sklouzl trefně k Lucyinu břichu a zasvítily jí oči.

„Nepovídej,“ pokoušela Bena.

Ben se zasmál.

„Skutečně. Novinka je, že bych byl rád, kdybys mě zastoupila po zbytek dne. Musím si něco zařídit. Budeme se brát!“

„Ach Bene, to je úžasné!“ a objala ho.

„Hej, lidi!“ zahlaholila. „Hádejte, co je nového! Ben se žení!“

Kde se jen všichni vzali, napadlo Lucy. V několika následujících vteřinách bylo okolo plno lidí. Mnohé z nich znala. Objímali ji a líbali, podívovali se nad dítětem Nakonec se vzdálili do Benovy kanceláře a zavřeli dveře.

„Páni!“ řekla a on se omluvně usmíval.

„Jsi v pořádku?“ objal ji.

„Ano, jsem. Jsou tak milí. Můžeme teď zavolat vikáři?“

O hodinu později už seděli ve vikářově kanceláři na faře v Penhally a k Lucyině úlevě byl otec Kenner velice vstřícný.

„S potěšením vás oddám,“ řekl vřele, vzal Lucy za ruku a stiskl ji.

„Měl jsem o vás starost. Od matčiny smrti se okolo vás a otce vznášel smutek a je krásné vidět vás zase šťastnou. A počítám, že chcete sňatek uzavřít rychle?“

Lucy se zasmála.

„Myslím, že by to bylo dobré. Víím, že to zní trochu starosvětsky. Ale vážně chci, aby se mé dítě, naše dítě, narodilo v manželském svazku. Používá se stále tehle výraz?“

Farář se usmál a pustil její ruku.

„Myslím, že jste to vystihla velmi trefně. Některé věci by měly být staromódní,“ dodal a potvrdil její názor.

„Bene, počítám, že jste myšlenkou manželství nadšený.“

„Víc než šťastný,“ řekl Ben a v jeho rozhodném vyjádření nebyla ani stopa po pochybnostech. Jeho ruka sklouzla okolo Lucyiných ramen. Stiskl ji, ona se o něj opřela a šťastně se usmála.

„Výborně. Takže postup je podle zákona následující. Ohlášky se musí přečíst v kostele po tři následující neděle před svatbou. Dnes máme pátek, takže když začneme tento víkend, můžete se vzít už za čtrnáct dní. Takže nejdříve v pondělí za dva týdny.“

„A můžeme to hned udělat?“

Vikář zaváhal, ale pak se zasmál.

„Jistě. Obvykle je pondělí můj volný den, ale za těchto okolností nemůžu pomyslet na věc, kterou bych dělal raději. Bude mi potěšením vás dva oddat. Přemýšleli jste už o přesné hodině?“

„Ne. Nevím, kdo na svatbu přijde. Nešlo by začít v poledne? Bene, co myslíš? Pak by tu mohli být lidé z praxe. A můžeme potom třeba zajít k Pašerákovi na oběd.“

Ben se s Lucy střetl pohledem. Lidi z praxe?

Viděla, jak přemýšlí, zda přijde její otec. Neměla ponětí, jestli se dostaví, ale měla by mu o svatbě říct.

„Myslím, že když bude dvanáctá vyhovovat otci Kennerovi, bude to prima,“ prohlásil Ben a vrátil se očima k vikáři. Ten přitakal.

„Tak tedy ve dvanáct. Dobrá. A musíme vyřídít nějaké dokumenty.“

Jak se dohodli, tak se taky stalo.

Nedělní ohlášky oznámí svatbu celému městečku. Měla bych se s otcem vidět, napadlo Lucy. Ale ne teď. Ne uprostřed práce, když se chystal na návštěvy za pacienty, nebo ordinoval.

A taky měli s Benem na práci nejprve něco jiného. Něco, co toužila udělat víc a co už nemohlo déle čekat...

„Po dokonalém oškrabání a nátěru nebude vypadat dům tak zle,“ řekla nadšeně Lucy.

Ben na ni překvapeně pohlédl a přemýšlel, jestli myslí své optimistické prohlášení vážně. Zdálo se, že ano, takže si stavení znovu prohlédl. Užasle nakonec uznal, že má Lucy pravdu.

Domek byl zašlý a vybavení zastaralé. Ale záclony, tapety a stínidla lamp situaci ukazovaly v horším světle, než skutečně byla. Malba, nové koberce a závěsy a pár obrazů na zdi pomohou. A dům bude jako vyměněný.

„Dělal jsem před aukcí průzkum. Elektrické vedení a potrubí jsou v pořádku,“ řekl Ben pomalu. „Ten sporák je ovšem strašný.“

„Ne!“ protestovala Lucy. „Bene, já stará kamna miluju!“

„Cože? Takový krám? Záludný jako samo peklo?“

Lucy povolila.

„Dobrá, možná ne právě tahle konkrétní.“

„Takže nový sporák, nové vybavení koupelny a budeme za chvíli hotoví. Stihli bychom se možná nastěhovat do Vánoc. Snad i do svatby.“

Lucy rozšířila úžasem oči a otevřela ústa. Pak jí vytryskly na tváře slzy a sevřela rty, aby pláč zadržela. Nepomohlo to a Ben se tiše zasmál a setřel jí je.

„Ty můj blážítku.“

„Já jen... kdybychom se tu dokázali usadit, než se malé narodí... to by bylo fantastické.“

„Pokusím se, jak jen to půjde. V práci mi dluží nějaké volno. Pár dní si vezmu. Tobě také nějaká dovolená zbývá, aby sis odpočinula.“

„Co, když budeš opravovat dům? To si nemyslím! Taky budu malovat!“

„Ne, nebudeš,“ řekl Ben rozhodně. „Nehodlám být strachy bez sebe, že se nadýcháš výparů z barev nebo kýveš vysoko na žebříku. Můžeš ráno spát, a když ti bude dobře, třeba mi přineseš něco k obědu. Můžeme se spolu najíst a já ti dovolím říkat mi, jak jsem úžasný. A pak odejdeš na hodinku vybírat koberce a jiné věci, než si zase lehneš na pohovku k televizi.“

Lucy nakrčila nos a Ben měl touhu ji políbit.

„Vysedávání před obrazovkou přes den nesnáším,“ řekla a on se rozesmál.

„Tak můžeš trávit čas přípravami na svatbu,“ navrhla jí a Lucy si povzddechla.

„Ach Bene, myslíš, že táta přijde?“

Vzal její ruku do své a nepřítomně ji hladil.

„Nevím. Budu stát při tobě, ať už se stane cokoli. Ale měla by sis s ním promluvit, ty nebo já. Měl by o svatbě vědět a potřebuje se vyrovnat s pravdou o smrti tvé matky. Neměl by na naší svatbě chybět a měl by mi tě předat s požehnáním,“ vyslovil svůj názor.

„A teď už pojd'. Půjdeme odsud, najdeme něco k jídlu a asi bychom měli začít s přípravami na svatbu.“

Ben Lucy objal a vedl ji ke dveřím.

DEVÁTÁ KAPITOLA

Vydali se do hostince Pašerák, který stál nedaleko kostela. Chtěli zajít na pozdní oběd a promluvit si s majitelem Tonym, zda by jim rezervoval v den svatby místa.

„Jde jen o menší společnost,“ řekla Lucy záměrně neurčitě.

„Kolik hostů?“ zeptal se Tony a Lucy bezradně pohlédla na Bena.

„Nevím. Nanejvýš dvacet, počítám,“ pokrčila rameny.

„Přibližně,“ souhlasil Ben. „Potřebujeme udělat konečný seznam. Ale bylo by to v zásadě možné?“

„Ale ano. Pondělky nebývají rušné. Chcete se podívat na nabídku švédského stolu? Je to na svatbách velmi oblíbené.“

Lucy cítila, jak se červená.

„Je to vaše obvyklé menu na slavnosti?“ zeptala se a odmítla odpovědět na otázku v jeho očích. Ale Tony se jenom smál a podal jí lístek.

„Podívejte se sami,“ řekl a odcházel od pultu.

„Teď mi dovolte, abych vám nalil. Můžete si sednout a prohlédnout si nabídku při obědě. A také napsat seznam. Už máte vybráno?“

„Smažené krevety s hranolkami,“ odpověděla Lucy bez zaváhání.

„Zbožňuju je.“

„A pro vás, pane?“

„Dám si to samé. A něco nealkoholického k pití. Lucy?“

„Prosím jablečný džus, Tony. Děkuju.“

„Já se přidám,“ řekl Ben.

Tony postavil sklenice na pult.

„Tady prosím. U krbu je stůl. Jděte a zahřejte se. Já vám přinesu jídlo.“

„Tak, koho pozveme?“ zeptal se Ben, když si sedli. Vyndal z kapsy zápisník a nalistoval čistou stranu.

Lucy jeho počínání sledovala a zaplavily ji pochybnosti.

„Já nevím. Otec, jestli se mi ho podaří přemluvit. Jack, moje dvojče, ale nemluvila jsem s ním celé věky. Vím, že je velmi zaneprázdňený, takže nemusí být schopný se sem ve všední den dostat. Ed je v Africe, takže přijet nemůže. Marco a Dragan, ačkoli by měl někdo zůstat v práci. Pochopitelně Kate a Chloe, moje porodní asistentka. Fyzioterapeutka Lauren a sestřička Alison. Pracovaly jsme spolu na malé chirurgii. Melinda, veterinářka, které jsi zašival pokousanou ruku. Moje kadeřnice Vicky, jestli ji pozvu,“ vypočítávala Lucy.

„Dál nevím. Snad Mike a Fran Trevellyanovi? Mikeova rodina koupila pozemek před dávnými léty od rodiny mé prababičky a žijí na cestě k Tregorran House. Budou naši nejbližší sousedé a já znám Mikea od dětství. Myslela jsem si, že je úžasný. Byl to můj hrdina a učil nás s úžasnou trpělivostí stopovat. Mají farmářský obchod a vede každou sobotu trh. Fran je učitelka, takže možná nebude moci přijít, protože bude ve škole. A samozřejmě Hazel, Sue a Doris z chirurgie. Kolik to je dohromady hostů?“

„Patnáct, když přijdou všichni. Když nepřijde otec a Jack, Marco nebo Dragan a nebude moci Fran, pak jedenáct,“ spočítal Ben.

„A koho pozveš ty?“

„Rodiče. Bydlí v nedalekém Tavistocku, takže nebudou mít problém přijet. Oba pracují, ale jsem si jistý, že si udělají čas. Bratra Roba a jeho ženu Polly. Žijí v Londýně, takže předpokládám, že přijedou na víkend a zůstanou u rodičů. Rob může být můj svědek. Pak také Jo, moji asistentku. Několik dalších kolegů z práce. Můžeme mít přece později velkou slavnost, až se dítě narodí a my se usadíme. Třeba ji uspořádáme na velké křtiny v létě.“

Lucy napadlo, že do té doby otec možná trochu zmoudří a Ed se snad vrátí z Afriky. A když dá dostatek času Jackovi, možná by si zařídil volno i on.

„Dobrý nápad,“ řekla s úsměvem. Ukázala na poznámkový blok. „To je dohromady něco mezi dvaceti až pětadvaceti lidmi, včetně nás dvou. Měla jsem dobrý odhad. Co ohledně nabídky pohoštění?“

„Míníš to menu na oslavu?“ škádlil ji Ben a podával jí bufetové menu, které jim Tony půjčil k nahlédnutí. Lucy se rozpačitě zasmála.

„Nechci dát všechno vědět širému okolí, dokud o svatbě nepovím otci,“ řekla.

Tony za okamžik přišel, aby jim naservíroval lahodně vonící talíře.

„Myslím, že byste měli vědět, že vás viděli odcházet z vikářství. Lidé si tu dokáží dát hezky rychle dvě a dvě dohromady. Jestli doufáte, že udržíte svatbu tajnosti, tak jste vedle, přátelé. Prokoukli vás.“

Vyměnili si žalostné pohledy a pak Lucy došel obsah sdělení.

„Ach Bene, musím si s otcem promluvit teď hned. než to udělá někdo jiný.“

Ben zvedl ruku a zastavil ji.

„Ne, najež se a půjdeme za ním za chvíli oba. Tony, oběd bude asi pro pětadvacet lidí. Výběr z menu by byl báječný. Děkujeme.“

Podal lístek zpět majiteli, který přikývl.

„Žádný strach. Dohlédnu na to. Všichni budou nadšení,“ dodal a poklepal Lucy na rameno.

Všichni, mimo mého otce, pomyslela si Lucy. A to ještě nevím, jak moc bude zklamáný.

Otec nechtěl s Lucy dokonce ani mluvit.

„Nemám na tebe čas,“ řekl úsečně, když vešla do jeho ordinace, zatímco Ben čekal venku.

„Kromě toho soudím, že jsi řekla všechno nutné včera večer. Dala jsi najevo, kde leží tvé sympatie, a předpokládám, že na svých tvrzeních trváš.“

„Ach táto! Prosím!“ řekla Lucy a oči se jí zalily slzami. Snažila se je zuřivě mrkáním zaplašit, protože věděla, že pláčem otce jenom rozčílí. Zkusila ho opět ovlivnit.

„Miluju ho. Vím, že si myslíš, že byl zodpovědný...“

„Ne. Já to vím! Byl zodpovědný a nehodlám mít nic společného ani s jedním z vás. Co sis nadrobila, Lucy, to si taky sněž!“

Šokované se odtáhla, stěží schopná věřit tomu, jak moc se změnil ze zaměstnaného, ale pečujícího rodiče v době jejího dětství. Kdy se z něj stal chladný muž, kterého vůbec nepoznávala? Zkusila to znovu.

„Táto, prosím. Chci, abys přišel na svatbu. Potřebuju tě tam. Nemůžu se vdát, když v kostele ani jeden nebudete...“

„Můžeš si za to sama. Vezmeš si muže, který nemá ani odvahu tě doprovodit a promluvit si se mnou. Zasloužíte si jeden druhého. Vrána k vráně sedá. A teď mám práci. Pacienti čekají a to nechci. Prosím odejdi.“

Ještě tam chvíli stála, nesnesitelně rozpolcená, ale otec ji okázale přehlížel. Nakonec vyklopýtala dveřmi do Benovy náruče. Nenechala jít Bena dovnitř, protože doufala, že sama otce snáze obměkčí, ale všechno spíš zkomplikovala.

„Půjdu si s ním promluvit,“ řekl Ben a hlas se mu třásl zlostí. Lucy ho však zastavila.

„Ne. Odvez mě odsud, mám všeho dost.“

Vzal ji tedy ven do auta, otevřel jí dveře a pomohl jí nastoupit. Zavřel za ní a pak náhle zmizel. Ohlédla se přes rameno a viděla, že se vrací dovnitř.

Ach ne! Vyvolá s otcem hádku...

Ben ale za okamžik vyšel, vklouzl za volant a nastartoval. „Jen jsem řekl Kate, že si bereš příští týden volno. Obstará za tebe zástup. Jsi v pořádku?“ zeptal se jí s ustaraným výrazem.

Lucy už nemohla déle napětí snést. Přitiskla si ruku na ústa a zavrtěla hlavou, ale pak propukla v pláč.

Ben potichu ale důrazně zaklel a odvezl ji domů. Pak ji držel, až se konečně vyplakala. Připravil Lucy horké pití, přikryl ji a nechal usínat.

Lucy si myslela, že nebude schopná spát, jenže byla vyčerpaná emocemi a zničená z otcova zavržení. A spánek sliboval zapomnění. Zavřela oči, přitiskla k sobě Benův polštář a vdechovala jeho vůni.

Nakonec ji přemohl spánek.

„Nemůžu tomu uvěřit! Ona měla skutečně tu drzost pozvat mě na svatbu!“

Kate si povzdechla a zavřela dveře kanceláře. Nick rázoval jako šelma v kleci, v jeho zmučeném obličej i se střídaly emoce jedna za druhou a ona nevěděla, co mu říct. Takhle Nicka ještě nezažila.

Nešlo jen o Annabelinu smrt. Ben si takové jednání rozhodně nezasloužil a Lucy už vůbec ne. Tohle nemohla nechat jen tak.

„Proč trestáš svou dceru kvůli tomu, že se cítíš vinen? Žes nechal Annabel bez povšimnutí nemocnou?“ zeptala se tiše. Vyslovením holé pravdy trefila Kate jádro problému.

Nick se zastavil a zíral na ni.

„Cože?“

„Slyšel jsi mě dobře. Annabelina smrt nemá s Benem nic společného a ty to víš. A vážně ho na veřejnosti nemůžeš pořád dokola obviňovat z ovlivňování vyšetřování. Mohl bys taky skončit u soudu,“ dodala Kate a dostala se do tempa. „Měl by ses s tím vypořádat, Nicku. Lucy milovala Bena ještě před tím, než Annabel zemřela, a on miluje ji. Trvá to dlouho a s dítětem na cestě není čas čekat. Nedovolím ti, abys Lucy zničil její velký den, manželství, nebo radost z toho, že bude matkou. Přemýšlej Nicku. Co by asi řekla tvému chování Annabel?“

A pak Kate odešla.

Byla roztřesená zlostí a celou škálou dalších pocitů, kterým nechtěla čelit. Nechala ho, aby o jejích slovech přemýšlel. Snad vychladne, přebere si to a změní názor. Ale ve skutečnosti to nejspíš neudělá.

Šance, že přijde na Lucyinu svatbu byly téměř nulové a Kate z toho bolelo srdce.

Ben musel jít v pondělí do práce, protože měl službu a nemohl si ji přeložit. Byl však nešťastný, že musí nechat Lucy doma samotnou.

Zdálo se, že z ní vyprchalo všechno světlo. Ben měl na jejího otce vztek a byl strachem o Lucy bez sebe.

Dokonce začala mluvit o zrušení svatby, ale Benovi se podařilo ji přesvědčit, že je to nesmysl. Svatba byla přece o jejich lásce a vzájemné oddanosti.

Ať se propadnu, přísahal v duchu Ben, jestli Nick zničí něco tak důležitého kvůli nesmyslnému a tvrdošíjnému odmítání pravdy.

A pak mu přece jen musel zavolat.

V průběhu tří hodin se do nemocnice dostavili tři pacienti. Manželský pár a jeden muž. Měli stejné příznaky: mohutné křeče žaludku, zvracení a silný průjem. A ačkoli dvojice bydlela v Exeteru

a muž v Birminghamu, jedno měli společné. Všichni pobývali v Trevallyn House v Penhally.

Ben s Nickem nechtěl mluvit a byl si jistý, že je to vzájemné. Šel tedy přímo k věci.

„Doktore Tremayne, volám ze St. Piran. Tady Ben Carter. Máme tu případy zvracení a průjmu, které je možné spojit s pobytem pacientů v Trevallyn House na Harbour Road. Dům patří...“

„Beatrici Trevallynové, já vím. Jaké jsou příznaky?“

„Prudké křeče břicha, silný průjem, u jednoho z pacientů krvavý a hlenovitý. Dále zvracení, bolest hlavy a vysoká horečka. První pacient je muž z Birminghamu, který v domě přespal minulou noc. Manželé na místě pobývali od pátku a byli na cestě domů. Začalo jim být zle hned po odjezdu. Nejsou mezi nimi jiná spojení. Mají společného jen to, že bydleli v Trevallyn House.“

„Dobře. Prověřím to. Oznámil jste to příslušným místům?“

„Ne, právě se chystám. Obávám se, že jde o salmonelu a hygienik bude chtít zkontrolovat budovu. Jen vás varuji, protože je pravděpodobné, že k vám přijde někdo z místních lidí, které onemocnění postihlo. Jestli nákaza nepochází z tohoto jednoho zdroje, musíme to vědět. Pacienty umístíme na izolaci.“

„Dobře. Podívám se na to.“

Nick bez dalších řečí zavěsil.

Ben pokrčil rameny. Vyhovovalo mu to. Poslední, co by čekal u zatrpklého muže, byla nějaká společenská konverzace.

Vrátil se k pacientům, izolovaným na jednom místě. Dohlédl, aby dostali tekutiny a sledoval jejich příznaky. Všem bylo příliš zle, aby odcestovali domů a dokud nebudou hotové výsledky vzorků stolice z laboratoře hygienika, bylo nutné o ně pečovat v uzavřeném prostoru. Poslední, co by v nemocnici potřebovali, byla epidemie noroviru a příznaky byly naneštěstí shodné.

Ben zavedl nitrožilní výměnu, znovu všechny pacienty zkontroloval, aby se ujistil, že nenastalo zhoršení. A pak se pozvracel i on.

No báječně.

Odešel a velice pečlivě se osprchoval. Nepotřeboval domů donést nic nakažlivého těhotné ženě, která měla i tak potíží až nad hlavu.

„Hovor pro tebe, Bene,“ volala za dveřmi vrchní sestra. „Je to Nick Tremayne.“

„Ať nechá vzkaz,“ zakřičel Ben a otíral se ručníkem do sucha. Vzal si čisté oblečení a vyšel ven.

„Co chtěl?“

„Paní Trevallynové je zle a její syn Davey se právě zhroutil. Posílá je sem. Říkal, že v posledních dvaasedmdesáti hodinách neměli další hosty a nikdo jiný nevolal.“

„Dobře. Děkuju. Zdá se tedy, že máme zdroj. Nějaká zpráva od hygienika?“

„Ne. Pokusím se ho sehnat.“

„To udělej. Všech pět pacientů musí být ošetřováno odděleně od ostatních. Jestli mám pravdu, tak budou Trevallynovi poslední, ledaže by bylo zdrojem nákazy maso od místního dodavatele. V tom případě by bylo nemocných mnohem víc.“

„Nebud' tak pesimistický,“ řekla mu vrchní sestra s úšklebkem a odešla zorganizovat přesun pacientů.

„Pošlu četú uklízeček, aby prostor vytřely,“ zavolal přes rameno. „Potřebujeme důkladně očistit všechno zamořeného vybavení, než ho znovu použijeme.“

„Dobrá.“

A já zavolám Lucy, pomyslel si Ben.

Nemohl oddělení opustit, dokud nedostane výsledky a ujistí se, že se jedná o salmonelu z omezeného zdroje a ne epidemii něčeho mnohem horšího.

Bylo to nejlepších a zároveň nejhorších čtrnáct dní Lucyina života.

Po neděli, kdy musel Ben do práce, prožili spoustu času společně v Tregorran House i v Benově starém domě na Orchard Way. Lucy měla jen tři dny volna a odmítla si vzít další, ačkoli ji Ben usilovně přemlouval. Ale měli se báječně.

Ben jí nedovolil dělat vůbec nic, nedokázal ji však zastavit v plánování. A tak Lucy objednala kontejner na odpad a sledovala, jak ho Ben zaplňuje starými koberci a závěsy a dělala si poznámky ke svatbě.

A ne že by měla se svatbou mnoho práce.

Potřebovala šaty a květiny. Mohla mít jen jednoduchou kytici, nic víc, protože byl Advent a v kostele nemohla být pestrobarevná výzdoba. Zvolila listí břečťanu, blahovičnick a různé druhy vavřínu ze zahrady. Viděla ho spoustu z místa, kde seděla, a kdyby přidala několik bílých květů na zpestření, například růže, bylo by to stačilo.

O jídlo bylo postaráno a nápoje dodá Tony.

Lucy už také mluvila se všemi kromě Jacka a Eda. Edovi napsala e-mail, protože to byl nejjednodušší způsob, jak se s ním spojit a Jackovi poslala textovou zprávu. Neozval se jí zpět, zřejmě byl zavalený prací. Lucy věděla, že by za ní zajel, kdyby mohl.

A tím všechny přípravy skončily.

Vybrali společně hudbu, pozvánky sestavili na Benově počítači a vytiskli na pěkné kartičky. Nebylo co dělat, jen čekat, jestli zavolá Jack a přijde otec.

Lucy nemohla popadnout dech.

„Jsi v pořádku?“

„Je mi dobře,“ usmála se na Bena. „A jak si vedeš ty?“

„Prima. Všechno je hotové. Kontejner je plný a dům prázdný. Všechno je připravené, aby mohli nastoupit malíři s tapetáři a vrhli se do práce. A hádej, co jsem našel?“

Zakýval v ruce velkým starým železným klíčem a Lucy radostně vykřikla a sáhla po něm.

„Klíč od předního vchodu!“

„Je to on? Myslel jsem si to. Byl pod rohožkou. Chceš ho vyzkoušet?“

„Ano. Počítám, že bude trochu rezavý. Ale mohli bychom do zahrady chodit v létě předními dveřmi. Mají ještě západky, které se musí uvolnit.“

Ben se potýkal se západkami a nakonec je otevřel. Lucy vsunula klíč do zámku, otočila jím, a ačkoli to šlo poněkud ztuhla, uslyšeli cvaknutí a společně otočili kulovou klikou. Závan větru dveře zachytil a ty se rozletěly. Před nimi, za zahradou a polem, bylo moře. Jiskřilo v mdlém zimním slunci.

Lucy se nadechla chladného čerstvého vzduchu a zasmála se. „Ach, to je báječné! Bene, díky.“

„Za co, že jsem našel klíč? Mohli bychom si nechat udělat jiný.“

„Ne,“ řekla Lucy a otočila se k němu, aby mu dlaněmi objala tvář. „Za to, že jsi mi dal dům.“

Chvilí ji tiše pozoroval, pak si lehce povzdechl a objal ji.

„S radostí,“ šeptal. „Vidím, jak jsi šťastná a to je má největší odměna.“

Pustil ji, zvedl hlavu a zeptal se.

„Nezvoní ti telefon?“

„Ach ano, vezmu to.“ Pospíchala ke kabelce, vytáhla telefon a stiskla honem tlačítko. „Haló?“

„Ahoj, holčičko.“

„Jacku! Ach, Jacku, tak ráda tě zase slyším. Dostal jsi moji zprávu?“

„Ano, dostal. Proto ti volám.“

„Řekni, že můžeš přijít,“ žadonila Lucy. „S tátou je to těžké, kvůli Benovi. Chová se opravdu hloupě a já s ním nic nesvedu. Myslím, že není naděje, že by na svatbu přišel a Ed je v Africe. Jacku, chci, abys mě předal ženichovi.“

Odpovědí jí bylo dlouhé ticho a Lucy pokleslo srdce.

„Jacku?“

„K čertu, Lucy. Je mi to strašně líto, děvče, ale nemůžu. Slyšela jsi, že India zemřela?“

„Ano, jistě. Byly toho plné bulvární plátky. Ne, že bys mi to řekl ty, jistě, protože mi nikdy nic neřekneš.“ „Měla dítě,“ skočil jí Jack do řeči.

„Ano, viděla jsem, ale...“

„Lucy, je moje. Jmenuje se Freddie a... je to můj syn. Přijal jsem ho do opatrovnictví. Ach sestřičko, potřebuju tě. Vůbec na něj nestačím. Nedokážu si poradit. Nevím, co s ním mám dělat.“

Lucy přešla do kuchyně a sedla si ke stolu, který tam už postavili.

„Ach Jacku, nemůžu tomu uvěřit. Kolik je mu let?“

„Je malý, necelé tři roky. Já... mám potíže, aby si na mě zvykl. Chybí mu máma a neví, kdo vlastně jsem. Nemyslím, že ho tu můžu nechat právě teď a rozhodně nemůžu cestovat s ním, ne tak daleko. Takový zmatek by ho jenom víc popletl.“

Takže Jack nepřijede, uvědomila si Lucy. A navíc je otcem. To je samozřejmě mnohem důležitější, uznala Lucy a odložila stranou pocit zklamání.

„Ach Jacku, naprosto tě chápu. To zvládneš, nepropadej beznaději. A pamatuj si, že nejsi sám. Jsme tu všichni pro tebe. Můžeš se sem vrátit a my ti můžeme pomoci.“

„Už vidím otce, jak mi pomáhá. Řekl by, že si za to můžu sám.“

„Ne,“ řekla Lucy, ale s větším přesvědčením, než jaké skutečně cítila. „Otec by na to přistoupil.“

„Přeju si mít kousek tvojí jistoty. Ach Lucy, já vážně nevím, jak se s Freddieem vypořádat. Co mu říct, aby se náš vztah zlepšil.“

„Zkus se zkrátka vžít do jeho postavení, buď tam pro něj a buď přirozený. A mysli na to, co jsem říkala o návratu domů. Nemusíš na něj být sám.“

Jack se trhaně zasmál.

„V tuhle chvíli nemám ponětí, jestli situaci zvládnu, sestřičko. Víš, když mi dáš na starosti opravy na rušné dopravní tepně, budu šťastný jako blázen. Ale dej mi malého kluka s velkýma modrýma očima, které mě celý dlouhý den ostražitě pozorují, a já dokonale odpadnu. Potřebuje matku. Jeho byla zatraceně nemožná, ale přinejmenším ho milovala...“

Jackův hlas se zlomil a Lucy bolelo srdce, jak jí bylo bratra líto. Litovala vlastně obou.

„Jacku, ty to dokážeš,“ řekla něžně. „Kdybych nebyla v tak pokročilém stavu, přijela bych za tebou, ale...“

„Ne, nebuď blázen. Vezmi si svého Bena a já na tebe budu v tu chvíli myslet. Ale přijet nemůžu. Je mi to vážně moc líto.“

„Neomlouvej se. Děláš správnou věc. Obejmi malého za tetu Lucy a dávej na sebe pozor. Pošlu vám oběma kousek svatebního dortu.“

„To udělej a hezky si užij svůj velký den. Mám tě rád, sestřičko.“

„Já tebe taky, velký brácho.“

Lucy položila telefon do klína a vzhledla s těžkým srdcem k Benovi.

„Nemůže přijet. Má syna, Freddieho. Právě to zjistil. A má s ním problémy, takže ho nemůže opustit a odjet. Z mé rodiny nepříjde nikdo. Bene. Ani jediný člověk.“

„Ach miláčku...“

Ben stiskl Lucy v náručí, kolébal ji a její žal mu lámal srdce. V tu chvíli ho koplo dítě. Ben zvedl Lucy hlavu a usmál se na ni.

„Není to pravda. Budu tam já a bude tam i dítě. Nevím, jestli to stačí, ale my jsme taky tvoje rodina.“

A my v kostele budeme. Takže nebudeš sama.“ Sklouzl rukama k jejímu břichu a dítě pochoval.

Lucy stékaly po tvářích slzy a zachytávaly se na rtech, když se usmála.

„Nebudu sama. Máš pravdu. A jste všechno, co potřebuju a co budu kdy potřebovat.“

Kate krátce zaklepala na dveře Nickovy ordinace a vešla.

Nick stál u okna, čelisti zaťaté a ruce založené na hrudi. Svaly ve tváři mu cukaly.

„Nicku?“

„Já tam nepůjdu.“

„Proč?“

Otočil se a prudce vydechl.

„Ty víš proč.“

Nemůžu mu to dovolit, pomyslela si Kate. Nemůžu ho nechat propást svatbu vlastní dcery. Až přijde k rozumu, bude cítit jen další vinu a přidá ji k nespočetným předchozím.

„Měl bys jít. Kvůli Lucy a její matce.“

„Její zemřelé matce.“

„Přesně tak. Její matka tu pro ni být nemůže. Její matka nemůže sedět vedle levého ramene dcery, posmrkávat do kapesníčku a být na ni náležitě hrdá. Lucy tě nepožádala, abys ji předal ženichovi a ani já to po tobě nechci. Mike Trevellyan to udělá. Lucy tě tam jen chce, mezi přítomnými, aby nebyla v celém kostele z rodiny Tremaynových jediná.“

„Nechal Annabel umřít.“

„Ne. Nenechal, Nicku. Dělal všechno, co mohl, a byl zničený, že zemřela. A Lucy velice miluje. Bude dobrý manžel a otec. Udělá ji

šťastnou, což je víc, než děláš pro Lucy v tuhle chvíli ty. Takže jdeš, nebo ne?“

Chvíli si Kate myslela, že odmítne, ale pak popadl kabát pověšený zezadu na dveřích a vklouzl do něj. Trhnutím dveře otevřel.

„Dobrá, tak tedy pojďme, ať nepřijdeme pozdě.“

Nick nemohl uvěřit, že se nakonec odhodlal přijít.

Přišel na Lucyinu svatbu v kostele, v němž uložil k odpočinku otce, bratra i Annabel.

Málem se otočil a rozmyslel si to, ale Kate ho nenechala odjet. A měla pravdu.

Měl by tam být, kvůli Lucyině matce.

Parkoviště před kostelem bylo k jeho překvapení plné a Nick musel zajet až před hostinec Pašerák. Bylo to jen o kousek dál, ale když pospíchali zpátky ke kostelu, viděl Lucy příjíždějící v krásném starém autě Mikea Trevellyana. Bylo zdobené stužkami a blýskalo se. Když Mike pomáhal Lucy vystoupit, Nickovi ochably nohy.

Tohle by měl dělat on. Předat ji ženichovi. Ne muž, který byl téměř cizí.

Rozběhl se, Kate za ním a dostali se ke kostelu v momentě, kdy začala hrát hudba a Lucy vešla do kaple.

„Na,“ řekla Kate. Provlékla Nickovi knoflíkovou dírkou na klopě květinu a postrčila ho dopředu.

Farář tam stál v obřadním rouchu a Ben se tyčil před ním jako sloup. Když se otočil, aby se podíval na Lucy, jeho pohled se střetl s Nickovým a zarazil se. Pak pohlédl do Lucyiny tváře a usmál se.

„Je tady,“ řekl Ben Lucy.

„Kdo?“

„Tvůj otec.“

Lucy se otočila a pátrala v davu přihlížejících. Pak uviděla, že otec váhá vzadu, jako by si nebyl jistý, zda je vítán. Usmála se na něj a zvedla ruku, ale otec se nepohnul.

V tu chvíli všichni zatajili dech.

Lucy přistoupila k vikáři. Ben ji držel za ruku, aby jí podepřel a ona se k němu tiskla.

Otec přišel. Řekl, že nepřijde, ale byl tady. Mike vedle ní přešlapoval a nevěděl, co dělat. Ale Lucy se usmála na vikáře a přikývla a on se zas usmál na ni.

„Drazí přítomní...“ začal vikář obřad a Lucy poslouchala a pokoušela se na slova soustředit.

„Kdo odevzdá tuto ženu jejímu nastávajícímu muži?“ rozlehlo se kostelem.

Mezi přítomnými se rozezněl šepot a otec nahlas promluvil.

„Já,“ řekl Nick a došel k Lucyině boku. Vzal ji za pravou dlaň, políbil ji na tvář a předal její ruku Benovi.

„Omlouvám se, Lucy,“ řekl tiše.

DESÁTÁ KAPITOLA

Ben si nebyl jistý zda je to možné. Po vši té trýzni posledních dvou týdnů Nick nakonec přece jen přišel, aby mu dceru předal.

Když Lucyinu ruku Benovi podal, spatřil v jeho očích výzvu. Ben se ale sám rozhodl učinit Lucy šťastnou, i kdyby ho to mělo stát život. Nepotřeboval, aby ho k tomu Nick Tremayne jakkoli vyzýval.

A Lucy byla šťastná.

Její obličej zářil, oči měla jasné a nikdy nevypadala krásnější. Před kostelem se od svatebčanů oddělila a vydala se k matčinu hrobu. Na prostý náhrobek položila jednu bílou růži ze své kytice a její oči se zalily slzy a Benovy také.

Ben Nicka neviděl. Nekoukal se na něj, měl oči jen pro Lucy.

Když se vydali do hostince Pašerák, zdálo se, jako by se seběhlo celé Penhally, aby jim popřálo mnoho štěstí.

Ben se pro sebe usmál. Možná se jednalo o nejpozoruhodnější společnost všetečných zvědavců, ale byli tam, protože milovali Lucy a on jim to nedokázal mít za zlé.

Ben několik tváří z davu postávajícího na vrcholku útesu poznal. Byl tam Toby Penhaligan se zlomenou rukou a Bea Trevallyn z penzionu, kde vypukla salmonela, která si naštěstí vyžádala jen pět nemocných. Uviděl i paní Lunneyovou a jejího nového manžela Henryho, kteří přišli celou cestu až z Wadebridge jen proto, aby je pozdravili, až vyjdou z kostela.

Bylo to dojemné. Když odcházeli, Lucy mu stiskla pevně ruku v lokti a usmála se na něj.

„Přišel.“

„Já vím.“

Ben měl ale obavy z jejího přehnaného optimismu a tak tiše dodal.

„Lucy, moc od toho nečekej. Krůček po krůčku.“

Lucy přikývla.

„Ano. Je brzy. Ale dneska mi ten jeden krok ke štěstí úplně stačí.“

Hostinec byl napěchovaný hosty k prasknutí.

Zamluvili si místo pro pětadvacet lidí, což mělo podle jejich předpokladů stačit, ale přišlo jim popřát mnohonásobně víc lidí. Lucyin otec požádal hostinského, aby všem nalil na oslavu skleničku.

„A já. To ho přijde draho,“ řekla Lucy s úsměvem a Ben se zašklebil.

„Řekl bych, že na to právě nemyslí. Pojd', měli bychom se postavit a se všemi se přivítat.“

Oslava tedy začala.

Byli tu Benovi rodiče, báječní lidé, kteří se k Lucy v uplynulých dvou týdnech chovali velice laskavě. Benův bratr Rob se mu v mnoha směrech podobal a jeho ženu Polly se Lucy rozhodla v budoucnu mnohem lépe poznat.

Drahá Kate, která musela otce přemluvit, aby přišel. Lucy bylo jasné, že by bez její domluvy nepřišel.

„Děkuju,“ zašeptala jí Lucy do ucha, když se s ní vítala srdečným objetím.

Kate se usmála a naznačila, že není zač. Pak se přesunula za ostatními.

Nepřišel Marco ani Dragan. Oba zůstali ve službě, aby se pojistili, že Nick nebude mít přípustnou výmluvu. Tím si byla Lucy jistá.

Ale mimo Sue, která byla na příjmu a Alison Myersové, sloužící na dětském oddělení, přišel zbytek personálu. Dostavili se i Benovi spolupracovníci, a jak se zdálo, i celé Penhally, aby jim s Benem popřáli štěstí.

Dnes odpoledne se v městečku mnoho práce neudělá, napadlo Lucy. Přemítala, kolik lidí ji ještě obejmě a políbí, než si bude moct konečně sednout.

Nick proslovy nenáviděl a tenhle neměl v záměru pronést, takže byl stručný a hovořil k věci.

„Nikdy jsem svou dceru neviděl tak rozzářenou,“ řekl. „A její matka, která by tu měla být, by na ni byla pyšná. A tak vám jejím jménem přeji mnoho štěstí. Bene, dávej na ni pozor. Miluj ji. A ať

jste šťastní tak, jako jsme bývali my s Annabel. Dámy a pánové, na nevěstu a ženicha.“

Vypil sklenku, sedl si a zhluboka se nadechl.

Neměl Bena rád a nehodlal trávit čas v jeho společnosti, ale Lucy ho zjevně milovala a konečně on s ním žít nebude. A dnes, v jejich svatební den, s ním bojovat nechtěl.

Sáhl po lahvi šampaňského a dolil si sklenku. Bydlel hned na úpatí kopce a mohl se domů vrátit pěšky.

Je svatební den mojí dcery a ostatní také trochu píjí. Ať se propadnu, jestli se k nim nemám právo připojit, usoudil.

„Bene, proč jsme tady?“

„Udělej to kvůli mně, Lucy“ řekl Ben. „Počkej tady.“

Lucy čekala, šaty držela zdvižené, aby se nevlekly po zemi a Ben zmizel okolo stěny domu. O chvíli později se vrátil, vzal ji do náruče a nesl ji se smíchem okolo domu a pronesl dovnitř vchodovými dveřmi.

„Ty jsi blázen. Co to děláš?“ ptala se bez dechu. Pak pochopila a srdce jí vyskočilo do krku. Ben ji právě přenesl přes práh.

„Tak,“ řekl a postavil Lucy opatrně na nohy. „Nedovolila jsi mi to, než jsme se stali manželi, ale už se nemáš na co vymluvit. Vítejte doma, paní Carterová.“

„Děkuju.“

Lucy si stoupla na špičky a Bena políbila. Pak se rozhlédla okolo sebe a vydechla. Nedovolil jí do domu čtyři dny chodit a minulou noc strávila ve svém bytě, aby se ráno s pomocí Chloe a Lauren připravila. Ale teď...

„Dům je zařízený!“ vykřikla Lucy. „Jak jsi to dokázal? A kdy?“

„Dnes. Stěhováci měli přesné pokyny a doufejme, že provedli všechno správně. Byl jsem zoufalý, že to nestihnou. Museli jsme přemísťovat hromadu věcí, ale já toužil svoji nevěstu přinést domů. Do našeho opravdového domova.“

„Ach Bene!“

Lucy už nebyla schopná slov. Vzala ho za ruku a procházela z místnosti do místnosti.

„To je nádhera. A dětský pokoj! Bene, nechal jsi ho vymalovat přesně těmi správnými barvami.“

„Vymaloval jsem ho sám,“ řekl Ben a vešel za Lucy do pokoje, který používala jako dítě.

„Chtěl jsem to udělat vlastníma rukama, pro dítě.“

„Bene,“ vyhrkla Lucy a pak už nemohla vydat ani hlásku. Jen se mu vrhla do náruče a objala ho tak pevně, až měla pocit, že slyšela praskající žebra.

„Je to správné? Líbí se ti to?“

Ale Lucy dokázala jen přikývnout, protože se jí hrdlo stáhlo slzami a nemohla uvěřit, kolik toho Ben dokázal zařídit za tak krátkou dobu.

„Beru to jako souhlas,“ řekl Ben se smíchem a objal ji také, i když mnohem jemněji.

„Pojď, ještě jsi neviděla naši ložnici,“ lákal ji.

Vedl ji dál chodbou a otevřel dveře.

Nádherná stará francouzská postel s pevným čelem zaujímala čestné místo naproti oknu, postavená přesně tak, aby v ní mohla Lucy sedět a kochat se výhledem na moře. Byla ustlaná novým nažehleným bílým povlečením. Prošívaná pokrývka z prachového peří a polštáře lákaly, aby se do nich opřela a potěšila se pohledem z okna.

Lucy byla unavená.

Prožili dlouhý den, který následoval po těžké noci, protože nedokázala usnout.

„Jak by se ti líbilo postel vyzkoušet?“ zeptal se Ben a přitáhl si ji do náruče. „Minulou noc jsi mi chyběla a vůbec jsem nemohl spát.“

„Já taky ne. Myslím, že by bylo báječné postel vyzkoušet. Vezměte mě do ní, pane Cartere, prosím.“

Ben se zasmál.

„No když mě tak hezky prosíte, paní Carterová...“

Nemohli si vzít volno, protože bylo krátce před Vánoci. Museli do práce hned v úterý ráno a stálo je oba velké úsilí opustit báječně pohodlnou náruč jejich nové postele.

Ben potřeboval odejít dříve než Lucy. Když odešel, chodila po domě, dotýkala se ho a vzpomínala.

„Přemýšlím, co bys tomu asi řekla, babičko,“ šeptala. „Doufám, že bys byla šťastná, že jsme tady. Dáme na dům pozor. Milujeme ho

a budeme milovat jeden druhého, i naše děti. Stejně jako kdysi ty. Můžeš v klidu odpočívat.“

Ach, jak je sentimentální.

Lucy zamrkala a šla do kuchyně, aby si udělala další šálek čaje, než bude muset odejít. Byla tu stále stará kamna a museli počkat šest týdnů na nová, ale Lucy to nevadilo. Pohled na ně byl zvláště uklidňující a Ben slíbil, že se je pokusí do Vánoc uvést do chodu. Mezitím jim sloužila poněkud staromódní elektrická kamna, stojící vedle ledničky, která však byla funkční.

Vypila si čaj a umyla šálek, protože tu neměli myčku, kterou Lucy používala u Bena.

Pak odešla do práce.

A byl tu Štědrý den.

Lucy své vánoční nákupy vyřídila v sobotu s Benem a dárky čekaly zabalené pod stromkem v obývacím pokoji. Výjimku tvořily krbové železné kozlíky, které koupila ve sběrném dvoře, aby je dali do velkého žulového krbu v obývacím pokoji. Ukrývala je v autě pod pokrývkou, protože je ráno chtěla zkusit přenést, až Ben odejde. Byly ale příliš těžké a tak je zastrčila za roh malé kamenné stodoly vedle domu.

Otci bylo těžké něco vybrat. Co můžete dát člověku, který vypadá, že už nežije současností? I po svatbě se jim Nick stále vyhýbal a naděje, že se vrátí jejich vztah k normálu Lucy opustila. Stalo se to, když se Nicka zeptala, zda by k nim domů nepřišel na Štědrý den.

„Jdu ke Kate,“ odpověděl Nick. „Promiň. Nemůžu ji nechat samotnou. Ale jsem si jistý, že se budete mít báječně.“

„Nemohl bys alespoň na chvíli? Vezmi Kate a Jema, přijďte na skleničku, nebo na čaj. Cokoliv.“

„Promiň, Lucy.“

A při tom zůstalo.

Takže mu Lucy koupila láhev dobré sladové whisky, vánočku a stiltonský modrý sýr. Vložila lahůdky do proutěného košíku. Měla ho schovaný pod stolem a čekala na vhodnou chvíli, kdy jej bude moct otci předat.

Hloupé, nudné ale bezpečné, pomyslela si a přemítala, jestli Nicka nezklame. Asi ne víc, než zklamal on mě, ujistila se v duchu.

Lucy neměla čas o otcově zatrpklosti příliš dumat. Sloužila do deseti hodin na chirurgii a pak byla vypsána na dva menší zákroky. První mělo být odstranění tukové cysty ze zadní části pacientova krku. Poté odejmutí nadměrné zrohovatělé kůže. Jednalo se o neškodný, ale dráždivý útvar, který mohl vzhledem připomínat laikovi obávaný melanom.

Lucy vše prohlédla, aby se ujistila o počáteční diagnóze. Pak si všimla, že je venku zaparkované Benovo auto.

Co tady dělá?

Přinutila se však soustředit a vpravila do oblasti mužova podpaží místní umrtvení. Naslouchala jeho proudu bezvýznamného klábosení a občas něco poznamenala.

„Mám pro vás vzkaz od paní Pearceové, sousedky Edith Jonesové. Říkala, ať vám vyřídím, že si Edith vede opravdu dobře a doufá, že půjde za týden či dva domů.“

„To je moc dobře. Zajdu za ní, až budu příště v St. Piran. Tak, je to ještě citlivé?“

„Nic už necítím.“

„Dobře.“

Lucy útvar odstranila a ránu kauterizovala. Pokryla ji antibiotickým krémem a nepřilnavou náplastí.

„Udržujte ránu pokud možno v suchu a dvakrát denně ji namažte krémem. Nechejte ji odkrytou, až přestane bolet. Za dva tři týdny bude místo v pořádku. Bude vypadat a cítit jako spálenina. V podstatě také je, protože jsem ožehla krevní vlasečnice, abych je zacelila. Rozumíte?“

„A co s tímhle?“ ukázal muž na odstraněný hladký hnědý kousek tkáně, který Lucy vložila do odběrové zkumavky.

„Pošlu tkáň na rozbor, jen pro jistotu. Ale jsem si naprosto jistá, že je to neškodné.“

„Takže vzorek posíláte, abych vás nemohl žalovat?“

Lucy se pousmála.

„Ne, posílám vzorek prozkoumat proto, že chci mít jistotu, že jsem pro vás udělala všechno, co se dalo.“

Jsem jenom lékař a neznám všechny odpovědi. A nechci, abyste onemocněl kvůli mé nedbalosti.“

Muž přikývl.

„To je fér. Děkuju vám mnohokrát.“

Pak odešel a Lucy o jeho otázce přemýšlela.

Dokázala by odeslat vzorek jen proto, aby ji nežaloval, kdyby se později ukázalo, že šlo o melanom? Nebo si chtěla svou jistotu ještě jednou potvrdit? Být obžalovaná by bylo hrozné a v jejím povolání k takové situaci dojít mohlo. Ale zodpovídat za někčí smrt, protože se o pacienta dostatečně nepostarala, to bylo něco úplně jiného. To by ji mohlo zničit, ledaže by zkrátka neměla svědomí.

Lucy pocítila píchání.

Další z těch nešťastných předporodních kontrakcí, které ji trápily už celou věčnost. Ještě že jsem už skončila, oddechla si Lucy. Nemusím až do čtvrtka do práce. A je tady Ben. Zajdu se podívat dovnitř, ale nejprve je potřeba odevzdat vzorek pro histologii.

Byla právě na odchodu, když zaslechla Benův hlas, vycházející z otevřených dveří otcovy ordinace.

„Prosím, přijďte. Ne kvůli mně, ale kvůli Lucy. Třeba jenom na skleničku. Je tak zklamaná, že vás neuvidíme.“

„To je její chyba, ne moje. Lucy ví, kam jdu. Nebudu s vámi. Přišel jsem na svatbu, ale to ještě neznamená, že jsem zapomněl, jak se mi kvůli vám změnil život. Byl jsem v kostele jen kvůli Lucy a Annabel. Předal jsem vám ji, abych jí nezlomil srdce. Ale nelíbilo se mi to, a ani vy se mi nezamlouváte. Jestli se zabýváte myšlenkou na společné rodinné sedánky, tak vás ubezpečuji, že i jediná minuta ve vaší společnosti je pro mne příliš dlouhá. Vzal jste mi dům, vzal jste mi dceru, mou ženu...“

„Ne!“ skočil mu do řeči Ben pevným hlasem. Lucy se nerozhodně zastavila u dveří a napadlo ji, zda má cenu Bena zastavit.

„Nevzal jsem vám dům. Koupil jsem ho za spravedlivou tržní cenu na otevřené aukci, protože jsem si myslel, že tak učiním vaši dceru šťastnou. A nevzal jsem vám Lucy. Přišla za mnou, protože mě miluje a ví, že já miluju ji. A nevzal jsem vám ženu, Tremayne. Naopak, dělal jsem vše, co se dalo, abych ji zachránil, jakmile se dostala do mé péče.“

„To je lež!“ vykřikl Nick rozzuřeně. „Vy jste to vzdal! Viděl jsem vás!“

„Já vím, že jste se díval. A neměl jste to vidět. Ale my boj nevzdali. Přestali jsme zkrátka proto, že byla mrtvá. Měla rozšířené panenky a srdce se zastavilo před půl hodinou. Zemřela, Nicku. Odešla, a kdybych to mohl změnit, myslíte, že bych něco nepodnikl? Kvůli vám, kvůli ní, kvůli Lucy? Ale ani náhodou bych boj o pacienta nevzdal. Kéž by byla alespoň nepatrná šance, že ji zachráníme.“

„Měla jít na sál.“

„Žádný nebyl volný, a ani nebyl čas. A tak jsme udělali, co jsme mohli, ale selhali jsme. Je mi to líto. Ale není to moje chyba. Jestli potřebujete někoho obviňovat, pak vám radím porozhlédnout se spíš doma!“ křičel Ben.

„Co tím chcete sakra naznačit?“

„Nenaznačuju vůbec nic. Otevřeně říkám, že nese někdo vinu za její smrt, tak jste to vy. Byl jste příliš zaneprázdněn budováním svého království! Nevšiml jste si, že žena, kterou jste miloval, je nemocná. Předávkovala se léky proti bolesti, protože vám nechtěla přidělovat starosti! Proto zemřela.“

Lucy vydechla a na příjmu zůstaly Hazel a Kate stát jako přikované.

Dveře praskly o zeď a vyřítil se z nich Ben, obličej napjatý zlostí. Rána jako by všechny probrala ze snu. Lucy se chytla zárubní, naprosto šokovaná, jak hrozné věci Ben právě vyslovil.

Kate k ní přispěchala.

„Lucy, drahoušku, je mi to tak líto. Pojd' se posadit.“

„Ne. Musím si s ním promluvit. Nesmí...“

Lucy prošla dveřmi otcovy ordinace a nohy měla jako z rosolu. Našla ho, jak vyhazuje knihy ze svého kufříku, hledá v nich a vztekle je zase odhazuje.

„Táto?“

„Já ho zažaluju! Je mi líto, vím, že je teď tvůj manžel, ale já to tak nenechám,“ soptil otec.

„A co když má Ben pravdu?“

Nick strnul a pak na ni pohlédl, oči jako kus ledu. „Odejdi,“ řekl úsečně. „Jestli si to myslíš, zmiz mi z očí a upaluj za ním domů. Už tě nechci nikdy vidět!“

„Nicku, vážně, tohle je absurdní...“ vmísila se do hovoru Kate.

„Dobrá, odejdu,“ vzlykla Lucy.

Otočila se, proběhla okolo Kate zpět do své ordinace a vzala si kabelku. Vzorek na histologii měla stále v ruce. Dala ho při odchodu do ruky Hazel.

„Můžeš to prosím odeslat na rozbor? Děkuju. A... veselé Vánoce,“ dodala ještě před tím, než oslepená slzami vyběhla do auta. Stěží se nacpala za volant a odjela.

Silnice byly kluzké deštěm.

Jak mířila k Tregorran House a za Benem, déšť se změnil v kroupy a nakonec ve vířící kotouče oslepujících sněhových vloček. Takové počasí se v Cornwallu vidí jen zřídka. Stalo se to během chvilky a Lucy náhlá změna zaskočila. Poletující sníh a pláč způsobily, že neviděla ani na metr dopředu.

Lucy ucítila náraz. Vnímala, jak auto klouže, chvěje se a znepokojivě naklání. Nakonec se přece jen zastavilo, ale motor dosud běžel.

Ach ne! Telefon, zabědovala. Kde mám telefon? Musím zavolat Benovi, napadlo ihned Lucy. Kabelka, kde ji mám?

Taška jí spadla pod nohy. Byla pod sedadlem spolujezdce, na vzdálené straně auta a Lucy náhle pochopila význam slovního spojení „pokročilé těhotenství“. Zavěsila se na bezpečnostní pás, nahnula se směrem k prostoru spolujezdce a ocitla se docela blízko kabelky. Ještě se kousek natáhla a dosáhla na ni.

A byla mokrá, velmi mokrá. Lucy viděla, že voda stoupá dál a auto se sesouvá a sjíždí níž do příkopu.

Měla bych se dostat ven, jenomže jak? Vypnout motor, vzpomněla si. Musím zastavit motor. Slyšela skřípot, syčení a bublání, strašidelné jako v hororu.

Nevěděla pořádně kde je, ale nemohla už být daleko od domu. Tak sto metrů? Možná dvakrát tolik? Strčila do dveří vši silou a ty se zvedly, ale pak se zase zaklaply.

Ben, napadlo Lucy znovu a volala mu, byl však mimo dosah.

Má zavolat nouzové číslo záchranky? Nebo otci? Ne. Nebyla zraněná, pouze tu uvízla.

Poslala tedy Benovi zprávu a pak si odepjala pás. Otočila se, takže klečela na sedadle s tváří vedle ruční brzdy a hlavou u okénka. Vzepřela dveře zády a tlačila do nich, dokud nezůstaly otevřené.

Zůstanou však v přímé poloze dostatečně dlouho? Auto je jen nakloněné, ne zcela naboku, uvažovala horečně. Snad zůstane stát, než se vyškrábu ven. Ale dveře pro jistotu něčím zaklíním, blesklo jí hlavou. Například kabelkou, přeplněnou věcmi k prasknutí, což se teď hodí.

Lucy kabelku namačkala pod spodek dveří, aby na ni při vylézání nespadly, a pak se těžce vyšplhala ven do vířícího sněhu.

Proč jenom sněží, zoufala si.

Smekla se po kluzké silnici a hmátla po dveřích, aby se zachránila. Pak si vzpomněla na kabelku. Ta teď byla úplně rozmačkaná.

Ale co, stejně v ní nebylo nic důležitého, uklidnila se. Tedy kromě telefonu, došlo jí dodatečně...

Roztřesenýma rukama kabelku vytáhla a s hrůzou zjistila, že je telefon rozbítý. Pokusila se zavolat, ale nefungoval.

Jako by to nebylo už tak dost zlé, pomyslela si Lucy trochu hystericky a v tu chvíli ucítila další z protivných stahů. Ale tentokrát nebyl jen otravný. Sevření bylo mohutné, bolestivé a naprosto jednoznačné.

Náhle cítila na nohou teplo a mokro.

Ach ne. Bene, prosím! Přijed'! Tohle sama nezvládnou, pomyslela si zničeně.

Horečně se rozhlížela okolo sebe a zoufale hledala něco, co by poznávala. Pak uviděla stodolu a srdce jí pokleslo. Havarovala nejméně půl míle od domova a takovou vzdálenost nejspíš nedokáže ujít.

Měla bych se dostat zpátky do auta, pomyslela si a čekat na Bena. V tu chvíli uslyšela hřmot a skřípění namáhaného kovu. Auto se překloupilo a sklouzlo do příkopu.

Tak to bychom měli, konstatovala v duchu. Přichystala jsem hasičům prima práci, pomyslela si.

A pak jí to došlo. Jak může mít starost o něco tak nepodstatného, když nejspíš porodí na holé silnici v prudké sněhové bouři!

Postihla ji další kontrakce a ona se zhroutila na auto, než milosrdně pominula. Poté se narovнала.

Budu muset dojít do stodoly, rozhodla se. Je to jen kousek, nanejvýš padesát metrů. Nebude tam teplo, ale alespoň se dostanu pryč ze sněhu a břechy. Můžu si sednout a počkat na Bena. Kde jen může být? Co když nedostal můj vzkaz? Co když nepřijde?

Napsala prstem na špinavý bok auta „VE STODOLE“ a doufala, že ji někdo najde. Kdokoli. A brzo...

„Nabourala jsem blízko domu. Prosím přijed'. L,“ četl Ben.

No nazdar.

Ben ztuhl chladem. Udělalo se mu zle, bál se a cítil se k ničemu. Vybíral v obchodě takovou spoustu věcí, zatímco Lucy měla nehodu a pokoušela se ho zastihnout!

Vytočil číslo jejího mobilního telefonu, ale dovolal se do hlasové schránky. Možná volá někomu jinému, napadlo ho, takže nechal vzkaz.

„Už jedu, zlatíčko. Zůstaň tam. Nehýbej se a zavolej sanitku, jestli potřebuješ.“

A pak po chvílce váhání zavolal na příjem praxe. Telefon zvedla Kate.

Měla rozzlobený hlas, zjevně šlela strachem a Ben uvažoval, jestli udělal dobře. Ale bylo to lepší, než nechat Lucy bez pomoci.

„Kate, tady je Ben. Dostal jsem od Lucy zprávu. Píše, že havarovala s autem na cestě domů. Víš o ní něco?“

„Nevím, ale byla skutečně rozčilená. Bene, ona slyšela vaši hádku s Nickem,“ vysvětlila mu.

Ben zaklel.

„Kate, mám o ni strach. Nemůžu se jí dovolat. Možná jí nefunguje telefon. Můžeš zkusit Lucy najít? Jsem na cestě, ale možná budu potřebovat pomoc. Možná pracuje k porodu. Vy jste pracovala jako porodní asistentka, že ano?“

„Ano. Žádný strach, přijedu. Přivezu pohotovostní vybavení, jen pro případ. A zavolám sanitku. Jeďte za ní.“

Ben jel rychle. Snad rychleji, než bylo rozumné, ale obezřetně, aby také neskončil v příkopu.

Lucyino auto!

Vyskočil a trhnutím rozevřel dveře havarovaného vozu. Auto bylo prázdné, nakloněné v neskutečném úhlu a plné vody. Zabouchl dveře a rozhlédl se okolo. Pak spatřil stodolu. Mohla by být Lucy uvnitř?

Bedlivě místo zkoumal a všiml si písmen ve vrstvě sněhu na boku auta. VE STO... stodola? Je to vzkaz od Lucy, že se v nouzi uchýlila do stodoly?

Přečetl si nápis ještě jednou, očistil čerstvý sníh ze skla svého vozu a pak naskočil dovnitř. Sjel z cesty ke stodole a zastavil smykem v blátě a štěrk.

„Lucy!“ křičel a uslyšel vzlyk v odpověď.

„Bene! Jsem tady... já rodím!“

Propána. A já s sebou nic nemám, vyděsil se Ben.

Žádné rukavice, sterilní roušky, nic čím bych ji uchránil před infekcí.

Vběhl do stodoly a našel ji schoulenou u balíků slámy. Popadl vzlykající Lucy do náruče.

„Máš bolesti?“

„Ne, ale miminko je na cestě. Bene, já to vím, už cítím hlavičku. Teď se nesmí narodit, jsem teprve ve třicátém čtvrtém týdnu! Je strašně brzo!“

„To bude dobré,“ řekl Ben a naposledy ji stiskl. „Na cestě je sanitka a volal jsem Kate, jen pro případ. Zůstaň tady. Připravím ze slámy podložku a pak se na tebe podívám.“

Ben se postavil, sesunul několik balíků dohromady, aby vytvořil rovnou a čistou plochu. Pak si svlékl kabát a rozprostřel jej nahoru. Zvedl Lucy a položil ji opatrně doprostřed.

„Potřebuju z tebe dostat ty mokré kalhoty,“ řekl. Stáhl jí je z nohou i se sporými krajkovými kalhotkami, které tak zbožňoval.

K čertu, Lucy měla pravdu.

Hlavička dítěte už koukala a nebyl čas udělat něco jiného než jej chytit.

„Chce se mi tlačit,“ zabědovala.

„Ne. Vydrž, jestli můžeš. Dýchej. Počkej na Kate, už to nemůže trvat dlouho.“

„Lucy?“ ozvalo se náhle.

„Co ten tady dělá?“ zaúpěla Lucy.

„Je to tvůj otec,“ namítl Ben.

„Nechtěl mě už nikdy vidět!“ zaprotestovala.

„Lucy?“ ozval se znovu Nickův vyděšený hlas.

„Tady,“ zakřičel Ben.

Nečekal bych, že někdy Nicka Tremayna uvidím tak rád, napadlo Bena s úlevou. Ale je to tak. A dorazila i drahá a citlivá Kate.

Oba muže hned zaměstnala. Nickovi strčila do rukou pohotovostní balení, aby ho roztrhl. Benovi nařídila, aby Lucy zvedl u hlavy a ujala se vedení porodu.

„Dítě má pupeční šňůru okolo krku,“ řekla. „Lucy, já ji teď prstem uvolním a pak můžeš zatlačit, ano? Jen vydrž, ještě chvílku, tak je to dobré.“

Kate přetáhla uvolněnou smyčku pupeční šňůry, přes hlavičku dítěte a pak se usmála.

„Dobrá, zlato. Až ucítíš další stah, jemně zatlač s otevřenými ústy a jenom dýchej. Přesně tak, pěkně a pravidelně. Výborně. Bene, můžeš mi dát svůj svetr, prosím?“

Ben si svetr stáhl přes hlavu a podal ho Kate. S příští kontrakcí už dítě držela v rukou, zavinula ho do svetru a položila Lucy na břicho. Urovnala okolo něj starostlivě teplý úplet.

„Potřebuju mu odsát nos,“ řekla. Vzala si od Nicka odsávačku, aby zatím tichému dítěti vyčistila nos a ústa od hlenu. Ben zadržoval dech a modlil se.

A pak se stavením rozlehl rozhořčený křik a Lucy vzlykla úlevou. Ben zavřel oči, těsně ji sevřel a přemýšlel, jestli kdy slyšel něco krásnějšího.

„Když už máte dítě o Vánocích a ve stáji na slámě, tak by to měl být chlapec,“ zažertovala Kate.

Lucy se trhaně zasmála a užasle sledovala miminko.

„Je to děvče?“

„Ano. Je to holčička,“ potvrdila Kate jemně. „Gratuluju.“ Otočila se.

„Nicku, můžeš jít přivolat sanitku? Slyším, že přijíždí.“

Nick se otočil a beze slova odešel. Ale Ben zachytil výraz jeho tváře, stažené emocemi. Přál si aby byl tchánovi ráno neřekl ani slovo, jakkoli byla jeho řeč pravdivá.

„Miluju tě,“ řekl Lucy a vtiskl své ženě něžný polibek na čelo. Lucy k němu vzhledla, oči plné toho zázraku a usmála se.

„Taky tě miluju. Ach Bene, koukni se na ní, je nádherná.“

Nebyla. Holčička byla pokrytá krví a potřísněná krémovým mazem, který chránil její pokožku v děloze, a tvář měla staženou rozmrzelostí.

Ale Ben usoudil, že dosud neviděl nic tak úžasného.

„Bene? Můžeš jít otevřít?“

Lucy ležela podeprená v posteli s dítětem v náručí a nevěděla, kde je Ben. Sešel před chvílí do přízemí uvařit oběd a od té doby ho neviděla.

„Bene?“

„Už jdu,“ zakřičel a Lucy slyšela, jak se otevřely vchodové dveře. A pak následovalo ticho.

„Kdo to je?“ volala, ale neozvala se žádná odpověď. Vyklouzla tedy z postele a vydala se ke schodům s dítětem v náručí.

Při cestě dolů slyšela hlasy, ale nerozuměla jim, dokud do přízemí nedošla.

A pak příchozího spatřila.

Velké přední dveře pod schody byly zavřené, před nimi stál Ben s jejím otcem a mluvili tlumenými hlasy.

„Pochopím, když budete chtít, abych odešel,“ pronesl právě otec.

„Ne. Nechci, abyste odešel, ale nedovolím vám rozčítit Lucy.“

„To neudělám, slibuju. Ale musím dceru vidět, i vás, Bene. Dlužím vám oběma velikou omluvu. Měl jste pravdu. Zanedbal jsem Annabel a nechtěl jsem si to přiznat, proto jsem z vás udělal obětní beránky. A nevím, zda mi to někdy můžete odpustit. Bylo to neomluvitelné.“

„Ne, nebylo. Byl jste slepý žalem a to vás svazovalo. Byl jsem k vám skutečně tvrdý a řekl hrozné věci. Je mi to moc líto,“ omluvil se Ben.

„Pravdivé věci. Byl jsem pohlcený budováním svého království.“

„Ne, doktore Tremayne. Měl jste plno práce s vybudováním důležitého zázemí pro místní lidi a nevěnoval plnou pozornost rodině. Všichni to občas děláme. Skutečná chyba, jestliže ji někdo vůbec udělal, byla ta, že Annabel své potíže dlouho skrývala. Byla to tragédie, Nicku. Lituju, že jsem s tím nemohl nic udělat.“

„Nebyla to vaše chyba,“ řekl otec. Drsně vyřkl slova, o nichž Lucy doufala, že je jednou pronese. Musela nevědomky způsobit hluk, protože oba zvedli hlavu a vzhledli k ní.

„Ahoj táto,“ řekla a usmála se.

„Ahoj, Lucy. Přeju ti šťastný Nový rok! Přinesl jsem něco miminku.“

Nick vypadal nejistě a neobvykle bezradně.

Lucy stiskla dítě bezpečněji v náručí a sešla opatrně po schodech dolů k otci.

„Šťastný Nový rok,“ řekla tiše, stoupla si na špičky a políbila otcovo chladné čelo.

„Pozdrav svojí vnučku.“

Nick se sklonil a dotkl se malé tvářičky konečkem prstu a stiskl ústa.

„Je nádherná. Můžu si ji pochovat?“

„Jistě. Bene, můžeš vzít tátovi kabát? Pojd' do obývacího pokoje, je zatopeno v krbu.“

A Lucy vedla otce do pokoje, v němž ve svém dětství trávil tolik času. Tam ho u ohně usadila do křesla a předala mu do náruče dítě.

„Je překrásná,“ řekl Nick chraplavě. „Jako jsi byla ty. Už má jméno?“

Ben se postavil vedle Lucy, s jednou rukou na jejích ramenou a přitáhl si ji blíž.

„Mysleli jsme, jestli vám to nebude vadit... rádi bychom ji pojmenovali Annabel.“

Nick polkl, a když zvedl hlavu, měl oči plné slz.

„Myslím že Annabel pro ni bude báječné jméno,“ řekl. „Moc se k ní hodí. A myslím, že by s tím matka také souhlasila.“

Pak pokračoval lehčím tónem.

„Přinesl jsem láhev šampaňského, jako nabídku ke smíru. Jen jednu, ale myslel jsem, že byste mě s ní mohli vždycky vzít přes hlavu. Padne do ruky a je těžká.“

Ben se usmál, rozptýlil napětí a zmizel. Vrátil se o chvíli později se sklenkami. S tichým zasyčením šampaňské otevřel a nalil.

Pak sklenice společně pozvedli.

„Na Annabel,“ řekl Ben a Nick zaťal čelisti.

„Na Annabel,“ zopakoval a lehce dítě políbil na čelo. „Na obě dvě.“

Lucy nepromluvila.

Jen zvedla sklenku a dotkla se rty šampaňského. Upila malý doušek, protože kojila. A myslela na matku, která se po hrozných hořkosti minulých dvou let mohla konečně uložit v klidu a míru ke spánku.

Když ji Ben objal okolo ramen, začaly Lucy stékat po tvářích slzy.

„Na obě dvě,“ zopakovala tiše.

Příští měsíc Vás čeká příběh charismatického lékaře Itala Marca Avanti, který je předmětem tajných snů mnoha místních žen. On však o žádný krátkodobý vztah nemá zájem, neboť je stále zamilovaný do jediné ženy – své manželky Amy, která ho před dvěma lety opustila.

Osudová sblížení na chirurgii doktora Tremaynea

Lucyino tajemství...

Nick Tremayne a jeho dcera Lucy jsou zcela oddáni své lékařské profesi v moderní nemocnici v rázovitém městečku Penhally na malebném cornwallském pobřeží. Když se Lucy sblíží s doktorem Benem ze sousedního města, ví, že bude zle a že jí to jen tak lehce neprojde. Její otec Bena přímo nenávidí, protože ho obviňuje z tragické smrti své manželky. A teď chce Ben připravit Nicka i o dceru! Co má ale Lucy dělat, když čeká s Benem dítě? Skloní Nick hlavu před osudem a dopřeje své dceři právo na šťastný život po boku milovaného muže?

ZÁTOKA ZAMILOVANÝCH

*Místo, kde šarmantní lékaři najdou lásku
na celý život.*

HARLEQUIN®

www.harlequin.cz

ISBN 978-83-238-5719-8

ISSN 1213-2535

12

CENA: CZ: 95 Kč
SK: 3,85 € / 116 Sk

